

VÁRJÚ ZOLTÁN

CSISZOLATLAN

Nulladik kötet.

*Úgy tartják az éles elmék, hogy a mindenség
és a semmi előtt is volt „valami”... - (Ego') -*

Szeretteimnek, szeretettel.

Varjú Zoltán
CSISZOLATLAN

Varjú Zoltán

CSISZOLATLAN

dunapart
kortársak sorozat

2023

Szerkesztette:

Varjú Zoltán

Lektorálta:

Mráz Erzsébet Irma

Borító:

© christian-crown digital

Grafika:

© Fábián István
munkái

© Varjú Zoltán

Paks, 2023

zoltan.varju@tolna.net

ISBN 978-615-01-8834-8

e-PUB:

dunapartmagazin.hu

dunapartonline@tolna.net

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen részlete sem használható fel és nem sokszorosítható a szerző előzetes, írásbeli engedélye nélkül.

ÉSSZEL, SZÍVVEL, TOLLAL

Nem is oly rég egy grafikus barátom halálakor a Hamletből idéztem a következő sorokat: "...becsületesnek lenni, ahogy most jár a világ, annyi, mint egynek kétezerből lenni kiszemelve".

A hamleti számítás szerint egy tízmilliós nép ötezer becsületes emberrel dicsekedhet tehát. Varjú Zoltán mindenképpen a - most is kisebbségben lévő - becsületesek között van. Igazolja ezt az is, hogy nem nyugszik bele ebbe a fejreállt világba.

Abba, hogy a becsület, a tisztesség nevetség tárgya lett, a morális értékeket tipró, kíméletlen célratörés pedig vonzó példa. Ésszel, szívvel, tollal küzd azért, hogy ez ne maradjon így. Megfáradva bár, de én is ezt teszem. Varjú Zoltán immár a bajtársam tehát.

(Budapest, 2023. szeptember 23.)

- Baranyi Ferenc -

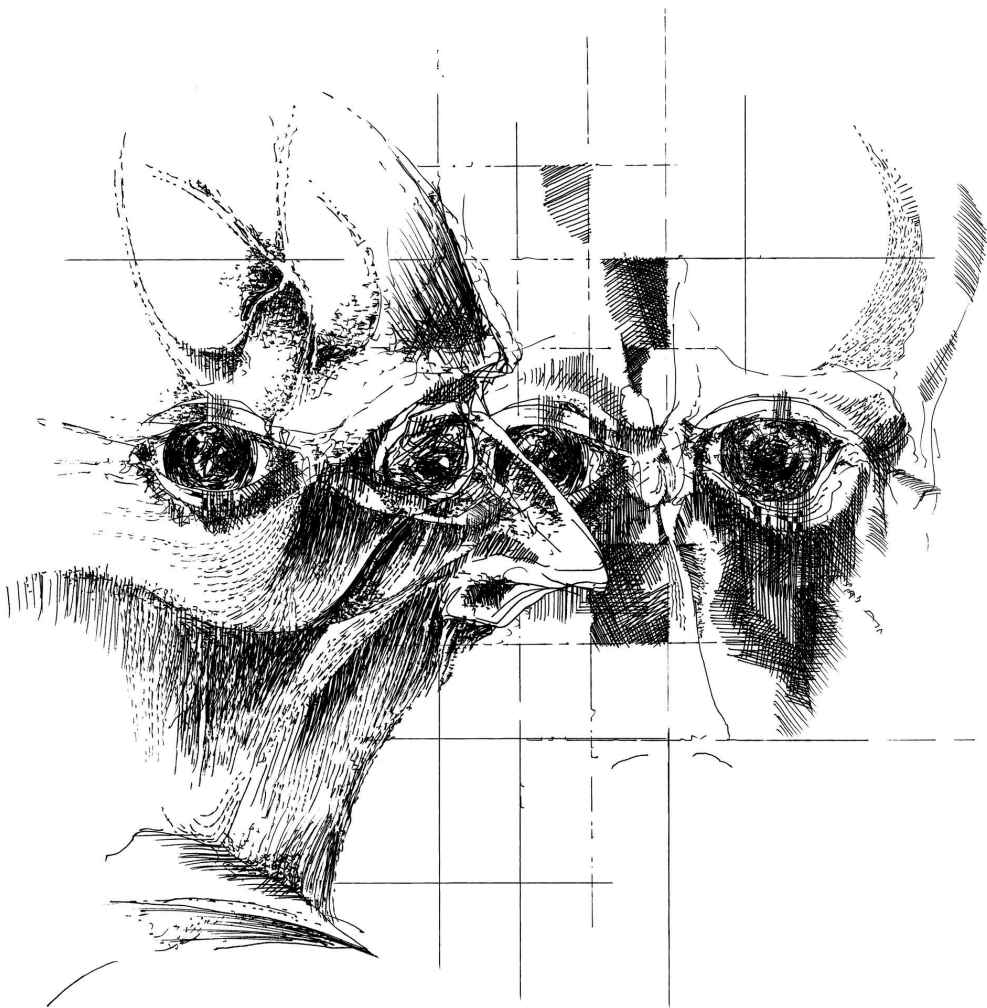

*Templomot épít a tiszta szívben az igaz értelem, ahová a lélek
minden nap imádkozni jár... Ne csak nézz! Láss, érezz,
hogy meghallhasd a legbenső hangodat!*

- Varjú Zoltán -

VERS

mARADI kor »« maradtak a VÉRTANÚK

Baranyi Ferencnek bajtársi barátsággal

*“Tegnap hősök kelletttek, ma mártírok... így parancsolja ezt hazám szolgálata.”
– (Dessewffy Arisztid)*

Százhetvenöt esztendő se volt elég
sem pedig ezer év vagy végtelen
kijózanító pillanat véget érni kép-
telen-talan megfosztott idő lekoszlott
halhatatlan élet és halál ma ugyanúgy
kevés a becsület csak vértanú
maradt túl sok hátra már nincs
irgalom fohászba zárva a feszület
falra szegezve lóg megannyi ártatlan
érzés keserű könny alá temetve nem
kérdés mi lesz ennek a kornak a vége
kortalan kórtünet és nincs szünet
csak egy lelkirogyant korszellem
és a mARADI korban megmaradt
halálraítélt VÉRTANÚK számtalan

...kísértete...

VADLESEN

Mindenségbe karolt az est,
Mégsem bánta a semmiség
Apró lépteit a holdvilág alatt.
Emlékszem, tisztán szóltak
Fülemben a szélsóhajok,
Heves ostromát verte vissza
Nyakamban a sál melege.
Olyan homályosnak láttatta
Magát, mint Hérakleitosz,
De volt benne valami báj,
Ahogy ezüstöt sírt az éj.
Köd szitált alá a hegyről,
Áztatón a völgybe ért,
Ahol dúskeblű fák körül
Szomjas ajkakon várta már a rét,
Várta szunnyadón az álom.
Párafüstöt ontott az erdő
Büszke lombjai alatt az avar,
Kilehelte egykor elhalt lelke
Utolsó cseppbe zárt grammjait.
Közben összébb húztam
Kabátom ölelő karját testemen,
És reszketeg belémfájt a múltó
Éjsötétrel lassan illanó melankólia.
Madárka csivitelt éberséget
Álmosan ébredő vadak felé,
Ínjaikba feszítve a lágy dallamot.
Harmóniát kerestem a tájban,
Imitt-amott látni véltem magvait,
Melyek csírát bontva haltak
Sár közé temetve homogén
Létüket. Kisarjadt belőlük
Hanyagul a diszharmónia,
Mégis egységet alkotott,
Valami teremtmő kéz, teremtmő akarat
Hagyta rajta gondos kéznyomát.
Megszületni láttalak benne
Téged is, meg tán önmagam,
Pedig csak az első napsugár
Csókolt arcomon csüngve,
Míg a hajnali derengéssel
Utolért a pirkadat... a vadlesen.

KVAZÁRBA ZUHANT ÜSTÖKÖS

A kvazárok olyan égitestek, amelyeket szupermasszív, fekete lyukak hajtanak, többségük milliárdszor nagyobb, mint a napunk. Olyan fényesen ragyognak, hogy elkápráztatják a bennük rejlő ősi galaxisokat...

Kvazár tépi szétszakadt lelkemet, fekete lyuk
Ölel magához, magába nyel a tűz
Kihunyt lángja. Alkotó kéz emel szobrot neked,
Benne képmásommal tündökölsz. Eléget.
Ébenszín lángok nyaldossák testemet, billog
Sistereg a bőrömön, magának jelöl az éjsötét
Úr, miközben belőled Istent teremtenek, gyilkos
Kezek érintenek. Megéget. Füstje szembe mar,
Vállon vereget az önáltatás, jobb nem lehetsz,
Hozott anyagból dolgozik az élet. Enyészet.
Kvazár tépi szétszakadt lelkemet, fekete lyuk
Ölel magához, magába nyel a tűz
Kihunyt lángja. Romboló kezek élő szobor
Felett döntenek-ledöntenek. Élő harag.
Tombol a gyűlölet. Személyed a tárgya-vágya.
Menekülnél? Fuss el, menekülj! Futhatsz, de
Mindhiába. Sorsod megvár vagy utolér, billog
Sistereg a bőrödön, magának jelöl az éjsötét
Úr, miközben belőlem Istent teremtenek, gyilkos
Kezek érintenek. Megéget. Füstje szembe mar,
Vállon vereget az önáltatás, jobb nem leszek,
Hozott anyagból dolgozott az élet. Enyészet.
Pályaívünk egyszerű, egyenesből lett ellipszis,
Néha-néha körkörös, akárcsak egy árva.
Kvazárba zuhant... fénylő üstökös, amit: - Eléget.

ÁLMODOM A FÉNYT

"Én azért élek, hogy annak, aki engem küldött, megvalósulhasson a szabadítása, és előmozdíthassam eme lehetőség beteljesülését." - mondta Krisztus - mindegyikünknek ez a dolga. Nem tudhatjuk, miből áll az egész mű, amit Isten rajtunk keresztül végez, de lehetetlen nem tudnunk, hogy miben áll a mi részvételünk. - (Lev Tolsztoj)

Még alszom ébren én is álmodom
a fényt
a sötétséget a színt és illatot
sodor felém a távolba tűnő hang
veri fel a némán hallgatag csendet
borítva rá halotti leplet a tájra
szorítva szájra cinkos hallgatást
a fájdalom
még alszom ébren én is álmodom
a fényt
a reményt a kint és alázatot
kényszerít belém a dobbanó szív-
szaggató dallamot ver a taktus
ujjnyomát égeti bőrömrre süt
billogot megjelölve önmagának
a fájdalom
még alszom ébren én is álmodom
a fényt
az ént a szépet és minden jót
kívánva neked színes éjszakát szép
álmokat belőle édes ébredést
megérkezést oda ahol mindig
fény borítja lelkemet nem úzi már
a fájdalom
még alszom ébren mégsem álmodom
a fényt...

CSISZOLATLAN

*Templomot épít a tiszta szívben az igaz értelem, ahová a lélek mindennap
imádkozni jár... Ne csak nézz! Láss, érezz, ...hogy meghallhasd a legbenső
hangodat!*

Első és utolsó
gondolat
utolsó előtti dalban
utolsó dallam
első szerelem
előtti utolsó
szavakban a vers
előtti érzelem
utáni változatban
megbújt
utolsó mosoly
előtti könnycsepp
semmi komoly
nincsen
minden bennük
rejlő érték
a kimondatlan szó
leírt betű
sorai között
olvasható
mondatokba plántált
csiszolatlan gyémánt...

FÉNYTELEN FÉNYHOZÓ

A jó tanítóány nem másolja le egy az egyben a mesterét, hanem megpróbálja önmagát a mester szintjére emelni a tőle kapott tudás által. A jó mester pedig megtanítja a tanítványnak, hogyan tudja önmagát mesterien megcsiszolni az átadott tudással....

Kártyát vetett a sors
asztalán a mester
nem osztott sok lapot élő
igékbe forrasztott bele
hiába kértem őt kicsit
még hadd legyek halott
hiszen csiszolni kéne még
engemet mert meglehet
ugyan a kőbe zárt
lelkemet fénybe vitte már
míg a lassan múló testemet
börtönömnek szánva
földre küldte megcsiszolni
pedig tudja jól az élet
rajta semmit sem csiszol
meg nélküle az elme
sem lesz halhatatlan
fénytelen marad mert csak
vele együtt egy és oszthatatlan...

HÓRUSZ SZEME

mindent lát mindent megfigyel
semmit sem pihen a szem-
tükör képeiben az én az én'...

mindent érez mindent megtapint
semmit sem pihen a szív-
burokba bújt értelem mögött: a szem...

ÉDES CSILLAGOM: - EGO!®

Édes csillagom, egyetlen egom: -
Mondj nemet, tagadj meg jelent,
Tagadj meg múltat és rút halált!
Ami tegnap fonnyasztotta testemet,
Mára már az alkonyát éli meg.
A rémület, míg ébredésem nyugalmat
Meglehet nem, csupán mást talált.
Hullj a földre, ess hanyatt, EGO!
Ess hanyatt, ha látod önmagad
Tükörképeit, csókold a kéznyomát!
Csókold a gyöngybetűt, a szót,
Mit elhagytak ajkaid, hiába fáj!
Ha fáj, hogy bűnbe vitt a gondolat,
Te akkor is örülj! Örülj, mert a szív,
Ha fáj, addig él, a lélek pedig
Bennem marad mindörök, mint a tél
Után olvadó jég: tavaszt fakaszt,
Mit eltakar a nyár, és ha jó az ősz,
Újra telet fél, az égi, sötét fergeteg.
Lásd, mily erős, nagy szörnyeteg
Lapul lesve rád, és tartsd a szád
Előttem, néma légy, ne hallgatag,
Ki cinkosan most velem együtt bólogat...

DÉLUTÁNI KEDVES

Olyan kihalt most a város,
Nem kopognak léptek,
Minden olyan sáros, és por
Lepi a ház falát. Csendes,
Mint a délutáni Kedves,
Aki tegnap messze távozott,
De itt hagyta nyomát az éjjel,
Amit még a reggeltől kapott.
Egykori árnyakat csókol a száj,
Múló vágyakat, olyan érzést,
Ami holnap tán halott...

ÖRÖKLÉTHEZ ÉRKEZÉS

Régiségeid ódon szaga megkísért
végig elkísért egy életen át
roskadt belém a roskatag fiók
mélyén szíved mint gyöngyfüzér
apró gyöngyeiben hordozott
rajta megácsolt kereszt a medál
veri keblemet benne látom
múltamat és a jövőmben a jelent
ahogy nekem integet a holnapom
amíg a tegnapom mindörökre
eltemet szenvtelen várva az örök-
léthez érkezést a feltámadásban az
újászületésre ébredést...

MEGVALLOM

Megvallom van úgy hogy hallgatok
van úgy hogy feltör belőlem a szó
keresetlenül keres megannyi őrült gondolat
mint hús a kampón csüngve lóg alá
bárki mondaná nekem nem hinném
egyetlen szavát se sőt az elme bennem
háborogva kérné számon rajt` a logikát
persze tudva tudnám válasz nincsen
hisz csupán az elmejáték játszik újabb
játszmát és az ego hallgat cinkosan
amíg az én az énnel üvölt hangosan az énvelem
megvallom van úgy hogy én is ordítok
van úgy hogy elnémul belül a szó
tenyerét tapasztja rám a belső hang
mondva ő az úr az őrült gondolat:
- ego ego ego...

NEM FELEJT A MÚLT

Este, ha gondolsz néha rám
A hullócsillagom nézve az ezüst
Holdvilág alatt, hallgasd meg,
Miként szól imám az ajkamon!
Miként viszik feléd a fellegek,
Minden esőcseppben hozzád
Érkezem, amikor a lágy eső
Óvatos kezével cirógatja meg
Arcodat, és szeretve az égből
Rád szital az édes könnyeivel...

Délután, ha gondolsz néha rám
Folyóparti fák árnyas lombjai
Alatt, régi hídon állva a folyó
Habjai felett Érezzél, ahogy
Feléd sodor az árral minden
Cseppnyi vér, ami a szívedben
Az enyémmel együtt dobban!
Kavicsot görgetnek a kék habok,
Kő koppan kövön, magammal
Viszem benne a szívedet, érzem
Dobbanását, a ritmusával átkarol.

Reggel, ha gondolsz néha rám,
Napsugár fürösztli meg lelkedet,
Kihúlt ágyad kéznyomában
Testem melege még ott pihen.
Melegében érzed a csókomat,
Érzed még milyen, amikor
A két karom átölel. Forró ajkam
Keresi izzó testedet, de emlék
Lett a csókom bőrödön, emlék
Lett az ajkadon a szám. Emlék,
Amit nem felejt a múlt... addig,
Amíg, gondolsz néha rám.

MA RÁD HAGYOM

Szerelmet gyújt a gyertya
lángja égig ér a füstje szúr
belül nyílal belém ahogy
a szívem lágyan kőkemény
igaz érzelemmel fűti át
és a szenvedély téged is körbeér
magába fonva test a testet
testbe tép a kéj marasztal
egymásban elpihen
bennünk reggelig az éj
leple alatt dobban a szív a vér
áramlik csendesen pihegve arc
a mellkason figyel
minden rezdülést édes
reszketést mar bőr alá a hús
újra-újra megremeg izom
feszül szerelmet sóhajt legbelül
lángol
bennem mindent lát a szem
tükörképeiben láthatod meg
önmagad
csenve csókomat forrasztva ajkadon
tedd nyugodtan kedvesem
ma rád hagyom...

TEGNAP MÉG ÁLMODTAM VELED

Tegnap még álmodtam veled hófehér damaszton selyem
tündökölt vérvörös feltja mutatta hogy ölt
ki kart karba öltve mosta két kezét »» (hiába volt olyan
ki kardba dőlt) «« kacagva hunyta le a két szemét miközben
torkomon a szó fennakadt a némaság tapasztott szájakat
bilincsbe vert az ártatlan gondolat bűnt sugallt a szó **szabadság**
ma nincs manapság luxus lett mint a jó falat kenyér
helyette van imára kulcsolt két tenyér és halk fohász

Tegnap még álmodtam veled hófehér damaszton selyem
tündökölt vérvörösben úszó rónaságon ringatott karod talán
ahol a képzeletnek szárnyain szállt a szó - hazám hazám... hazám
te drága föld ha testem messze jár a lelkem úgy szabad
ha tudja mindig visszavár az otthonom te vagy - te vagy... te vagy

„CSUPÁN” : - EMBER

Emlékszem,... amikor gyermekként
A grundon együtt rúgtuk a megkopott
Labdát. Míg a kishúgod játszott
A kishúgommal, égis szállt a nevetés,
És néha persze, a sírás, mégis kéz
A kézben járva a mosolyukat adták.
Nem kérdeztük egymást soha: -
Magyar vagy-e? Zsidó, cigány, orosz, német?
...lehattunk volna bármi egyéb. Gyermek
Voltam-voltál, **EMBER**, ami éppen elég!

WITH MOTIONS DRIFTING

egyenesből görbe
könnyen
görbéből egyenes
nehezen lehet
vérszemet lát
vakon
a gyűlölet a harag
mindent ami jó
eltemet mélyen sodródó
gondolat fölé
alá
mögé takar tétován
sodródó mozdulatokat
néma hangokat fojt
belé a közöny
ahol nincs öröm ott
kínnal hál a szenvedés
szül gyermeket
nemz a fájdalom
vért kíván bosszú-
szomjasan
diadalittasan öl
lelkeket mert

egyenesből görbe
könnyen
görbéből egyenes
nehezen vagy sehogy sem lehet...

HÉT AZ EGYBEN

„Mea maxima culpa.“

József Attilának: -

*Csak a halhatatlanok képesek belénk halni azért,
hogy a lelkünkben újjászülethessenek!*

Kevélységed több mint a gőg,
Lenézed, ki sokra vitte.
Megvetéssel nézel másra,
Főképp, hogyha több lett, mint Te.
Öklöd rázod, melled vered,
Nincsen benned kompromisszum.
Úgy gondolod, Te vagy Isten,
Spanyolviasz, tótumfaktum...
Egy főbűnben ott van a hét,
Hét az egyben: - Lelked a tét!

Fösvénységed mindent tarol,
Garasoskodsز, fogad kopog.
Nem hat meg, ha másnak nincsen,
Sírva kér, a könnye potyog.
Neked legyen még több... Minden!
Nem ismered azt, hogy elég.
Világ kincse kevés volna,
Zsíros bankjegy, banki betét.
Egy főbűnben ott van a hét,
Hét az egyben: - Lelked a tét!

Bujaságod izzik-éget,
Feslettséged kéjre váltod.
Lábak közé szorult fejed
Mindig másoknál találsz.
Negédes vagy, akár Ámor,
Vágyat gerjeszt csókod, „Édes”,
Hegyes nyilad golyózápor,
Te sem vagy más, csak egy kéjenc.
Egy főbűnben ott van a hét,
Hét az egyben: - Lelked a tét!

Irigységed határtalan,
Arra vágysz, mi nem a tied.
Sajnálod, ha másnak is van,
Sárga lett a kedvenc színed.
Fáj a szó, mi mást megdicsér,
Sajgó sebbel lelked nyomja.
Sóvárgásod tárgya gyötör,
Ha másnak jut egy boldog óra...
Egy főbűnben ott van a hét,
Hét az egyben: - Lelked a tét!

Torkosságod örök éhség,
Felzabálnál tényleg bármit.
Folyton falánk nyelved smirgli,
Gyomrod acél, kemény gránit.
Teli bendőt töm a torok,
Nyel a garat, nyel a gége.
Nem számít, ha belepusztulsz,
Eszel-iszol, sosincs vége.
Egy főbűnben ott van a hét,
Hét az egyben: - Lelked a tét!

Haragvásod sötét gyilkos,
Semmi más, mint ártó szándék.
Gyűlöletben fogant démon,
Ördögödnék szánt ajándék.
Fájdalmam és kínom: - öröm.
Kedved komor, szíved gonosz.
Számodra az élet smafu,
Lassan múló, lejárt toposz.
Egy főbűnben ott van a hét,
Hét az egyben: - Lelked a tét!

Restséged a jóra átok,
Halott szíved bántó közöny.
Istentelen bensőd lénye
Tüske felett véres köröm.
Nincsen benned együttérzés,
Átlépsz bárkin, nem bánt semmi.
Segítséget sem nyújt karod,
Hagynál bárkit tönkremenni.
Egy főbűnben ott van a hét,
Hét az egyben: - Lelked a tét!

HOLDKRÁTEREK

Napfoltos barna arcon szeplőtlen
Sármot takar a csábítás. A csábító
Átölel, elragad, néha megtagad
Minden szóval béklyót dobva rád.
Észre sem veszed, ahogy pókfonál
Fonja körbe lelkedet, a hév elragad.
Csókja marja szád, úgy érzed mélyen
Felhasít, mint a pusztító üstökös,
Nyomot hagy, ami körkörös sebet ejt,
Utána vérző szív marad. Holdkráter,
Ami a planéta árnyékos oldalán hever.
Felette néma úr, mint csendes Óceán,
Melynek éjsötét habjain ring a vágy
Ölén: - Napfoltos barna arcon, a szeplőtlen
Sárm alatt a csábítás. A csábító meg
Újra átölel, elragad, végül megtagad...
Néhány hamis szóval béklyót dobva rád.
Te meg hagyod neki, hadd sebezzen
Újra a szíved árnyékosabb oldalán. Rajta
Véres heg, amit nemrég otthagyt...
De nem hiszel nekem, hiába jár a szám,
Hiába mondom el, a szív az észre nem figyel.

CSAK EGY SZÓ

Tudom, csak egy szó csupán,
Amit sokaknak kimondani oly nehéz,
Csupáncsak annyi: - Szeretlek.
Tudod, úgy vagyunk, mint a levél
Fent a fán, amely egymás nélkül
Mit sem ér. Hogyha földre hullanak
Másokat is maguk alá temetnek,
És utána mindörökre elfelednek...
Mint azt a szót, amit már rég
Ki kellett volna mondanod: - Szeretlek!

HOLNAP VALAHOL MÁSHOL

Holnap valahol máshol másol le az élet
új formába öntve atommag köré
nőtt nukleon zár magába és megannyi
elmúlt eon születik újjá bennem
amíg szikra lobbant lángot gyújt a fény
repít magával engem csillagpor
közé gyúr a létezés habár az érkezés
még várat majd magára hagyottan éj-
sötétben mélyálomba fagyottan
szendereg tovább a lélek és az ébredés
pillanata lesz az újjászületés

Holnap valahol máshol másol le az élet
új formába öntve atommag köré...

ΓΝΩΣΤΙΚΟΣ

Látomás kínoz elevenbe mar Arisztoklész
súg fülembé kósza dallamot képez
bennem minden gondolat elmejátékot űz
megáll az ész és néha oly merész
hogy szinte fáj minden egyes bölcselet
a képzelet semminek sem szab
határt feszeget a legbenső éles látás
állít célkereszteket amíg a serény ács
serényen állítja fel a Golgotán az én
keresztemet mérem önmagamhoz mérve
révbe érve érzem még a csónak
nem jutott amit kellett az elme megtett
adott elvett tiltott engedett az élet sokat nem kesergett
semmin póré testtel jöttem ennyim volt
csupán és ennyim lesz velem ha egyszer
távozom amíg meg visszatérek elpihen
a lélek és már semmitől sem félek addig -
Élek élek élek élek és majd újra élek...

PIROKLASZTIKUS

Életveszélyessé vált bennem minden gondolat
mint egy piroklasztikus áradat amely most a mélyből felszínre tör
hamut hagyva hátra éget csontig a szó mint a béklyót veszített
vesztett láva hömpölyög megállíthatatlanul mindig célba ér
még ha révbe tán nem lehet vele mert a túlparton állva nem biztos
hogy osztatlan siker fogadja hiszen túl sok lett a lárva-báb
mostanság féreg rága az igazság gyümölcsét zabálja fel
mind aki hazugságon él és ha fél összezár a szája hallgatag
itt a néma szól a vak szemek néznek a nyakig béna kézzel integet
míg a tett ma rest a test az elme bűnözik de a tettesek büntetlenül
úsznak meg büntetést vagy óceánt és ha bánt téged bárkit
akit vérpadra kívánt akkor a gaz hamis gyűlölet ölet halasztva el
létezését annak értelmét keresve kérdezést betilt letilt
írót írástudót aki erről írt vagy ír üldözendő lett e kör
sebaj csak elmebaj: -

Életveszélyessé vált bennem minden gondolat
mint egy piroklasztikus áradat amely most a mélyből felszínre tör
hamut hagyva hátra éget csontig a szó
mint a béklyót veszített veszett láva...

NEM CSAK AKKOR

Nem csak akkor (s)írok ha fáj -
ha felfelé görbül a száj örökre áll
amikor ölelő karok várnak vissza
messzi földről utam végén az ajtó
nyitva az otthon melege körbefon
amitől édes lesz a könnypatak
ráncom medre mélyén folyva arcomon...

FÁJT-E MÁR?

„Nem lehetünk érzékenyebbek az öröme anélkül, hogy ne lennénk érzékenyebbek a fájdalomra.” - (Alan Watts)

Fájt-e már úgy öröm, hogy könnyet csalt
Minden mosoly? Éreztél-e bánatot, akár
Kínokat, amikor jókedvre derült alkony
Ébresztette arcodon a rózsaszín pírodat?

Vártál- e már feloldozást azon vétkekért,
Melyek más helyett nyomták a válladat?
Adtál-e bűnbocsánatot, amikor kérték
Tőled, tudván, a bűnös lesz az áldozat?

Fájt-e már úgy fájdalom, hogy égig nőtt
Benned az öröm? Éreztél-e szenvedélyt,
Akár vágyakozást, amikor a szomorúság
Temette a szenvedést a mosolyodra várva?

Kaptál-e már válaszokat olyan kérdésre,
Amire a felelet Tebenned lapult? Adtál-e
Megvilágosodást az éjsötétnek fényes
Nappal, amiből még az okos is tanult?

Fájt-e már úgy öröm, hogy könnyet csalt
Minden mosoly? Éreztél-e bánatot, akár
Kínokat, amikor jókedvre derült alkony
Ébresztette arcodon a rózsaszín pírodat?

VADAKAT ÚZNEK

Sebzett vadat úz ma a múltból megidézett kor.
Egykoron kecses bájjal tündökölt,
De mára hajlott korára meghajlott a háta.
Valaha dicső napokat élt, ami ma is testet ölt
Feledtetve a vér-könnyzápor csatákat,
Ahol a bűnös bátran és kéjjel ölt.
Nem kímélte az ember gránitszikla hitét,
Meginagatta Őt és úgy hagyta magára,
Hogy elhitette vele, egyedül maradt,
És a léte semmi nyomot nem hagy hátra.
A jelen jövőbe kódolt, vadnak tűnő illúziói
Alámerültek a valóság talaján lábra állva.
Majd eszményképpé válva lehullt a lepel,
Alatta eltűnt a varázs, s ott maradt az álca.
A jelenkor temetné a múltját, ha tehetné,...
De kísérti az évezrede tartó gyász,
Amit azóta ünnepel, és nem akar sehogy sem
Véget érni a vég nélküli halotti tor.
Úzött vadként most fohászt mondok el...
Sebzett vadat úz ma a múltból megidézett kor.

ADY ENDRE

Tudod -
téged rendre sorban idéznek sokan
neveznek *kultúrvitéznek* elvhű
társnak szeretett a jelenkor
jövőbe láttál minden
amire vágytál adott volt»»
benned látnoki képesség
amit célodul kitűztél de
mégis szilárd talaj
felett jártál nem felette
lebegtél halhatatlanul
haltál élő papírlapokra végül...

„ECCE HOMO“

Úgy tartják, nemessé a király is tehet,
De jellemet nem kapsz a papír mellé.
Hiába merengsz a kutyabőr felett,
Erkölc nélkül hamisan szólna: -
„Mea culpa, mea maxima culpa...”

Reverendában sem válik bárki pappá,
Ha híján van benne a becsület magja.
Hiába döngetné büszkén a mellét,
Erkölc nélkül hamisan szólna: -
„Mea culpa, mea maxima culpa...”

Úgy tartják, emberré a Jóisten tehet,
Képmását formálva lelket önt beléd.
Hiába leplezné, benned az ego
Előbb-utóbb a felszínre törne: -
„Ecce homo! Ecce homo...”

ÖRÖKLÉTHEZ ÉRKEZÉS

Régiségeid ódon szaga megkísért -
végig elkísért egy életen át
roskadt belém a roskatag fiók
mélyén szíved mint gyöngyfüzér
apró gyöngyeiben hordozott
rajta megácsolt kereszt a medál
veri keblemet benne látom
múltamat és a jövőmben a jelent
ahogy nekem integet a holnapom
amíg a tegnapom mindörökre
eltemet szenvtelen várva az örök-
léthez érkezést a feltámadásban
az újjászületésre ébredést...

SAME DAY

Ugyanolyan nap mint bármelyik -
mégis mindenben más
ilyenkor ott van
mindenkiben a senki
aki mindenkivel kart karba ölt
miközben csendesen
kardba dőlt rendesen a bárhol
bármikor a bárkivel
együtt várva mikor múlik el a gyász
megmarad az emlék
tompul a felejtés meg jól vigyáz
minden apró részletet elfelejt
vagy bújtat el vastagon
fedi a jótékony félhomály
rejtí majd a holnap már tegnap volt
mostani pillanatot amelyik -

Ugyanolyan nap mint bármelyik
mégis mindenben más nélkülem...

SUBSTANTIA

Tudom hogy minden változik benned bennem mégis
minden megmarad annak ami voltál voltam volt
egykoron ma ugyanaz hiába hinnéd hinném hisz
bennünk ki mélyre lát a hús alá tapint a szív a lélek
az marad pedig a múltó létünk távozik és a nap az óra
percre bontható ugyan de mégiscsak a lényeg tényleg az
hogy tegnap éltél éltem és ma itt vagy én meg ott
vagyok veled és holnap élek élünk nem mindhiába -

Tudom hogy minden változik benned bennem mégis
minden megmarad annak ami voltál voltam egykoron
bezárva mindörökre változatlanul az élet megcsiszol
amelyből mélyen legbelül a lélek végül mindent megtanul...

PÁHOLYBÓL NÉZEM ÉS HALLGATOM A LEGBENSŐ HANGOMAT

Páholyból nézem és hallgatom a megcsiszolt márvány-
székemen miként szólal meg a strófa
míg porondon hallgat most a szólam
némán énekel dallamot a megfeneklett izmus
rég halott rigmus alá-fölé fest a ritmus
hátteret hint a taktus mint egy látlelet
úgy lát belé vérszemet mögé a mindent látó szem
ma szemfüles nem csupán ügyes másolat
nem másol másokat mégis olyan mint az élet
közhelyes gondolat perfekt plágium
ettől hangos a látvány csoda szép átrium
csoporttag ügyel a szóra figyel a rózsa
vérvörös keresztre feszít a fundamentum
négyzetében háromszög a rúna mégis körkörös
betűben hang a fényben szín és tapintásban- élő illat-

Páholyból nézem és hallgatom a legbenső hangomat
a megcsiszolt márvány-
székemen...

HOSSZÚ ADÁSSZÜNET

Egyre halkuló, ritmikus sípolásban pulzál a lassuló életgörbe.
Egyenes irányú a jel. Fényes hullámok a fülsértő zaj után. - *Csend.*
Káosz szövetén a finom minta: - *Rend. Fény. Erény= Remény. (Szeretet.)*
Hosszúra nyúlt adásszünet követi. "Reinkarnált megvilágosodás."

Létezés előtt, létezés után új kezdetben a vég ...és valami más...
Mindenségben a semmi, semmiben a mindenség, hívhatod bárhogy:
Legfensőbb akarat, kozmikus állandó, alfától ómegáig: Isten.
Sokan sehogy, Én csak úgy, hogy - *MINDEN.*

ÁLMODJ VELEM SZÉPEKET...

Megszülettem -
kebleden ringva láttam könnypatakban úszott át az öröm
arcodon partot érve átölelt a mosoly
őszinte szeretet ringatott
miközben meghatott kezekkel karolt belém a szó -
Gyermeke...(!)
megszülettél terád vártam oly sokáig együtt
dobbant szívem alatt szíved méhem óvott
külvilág zajától minden rút bajától csendesen hozott
nekem téged neked pedig engemet most aludj kérlek -
Veled ringok együtt - álmodj velem szépeket...

EZÜSTÖT SZÓR AZ EST

Ülök a csendben és a lábam lógatom -
odakint a Nap

loment és az esti mélysötét
alatt szórja ezüstjét a Hold
mögött az úr lapul
pimaszul integetnek régen
halott csillagok bennük
te meg én és egy nagy titok

lappang nappalt vár
amíg a vágyad álomba zár be
téged küzdök rendületlen
az ébrenléttel rezdületlenül
miközben a szemem rajtad
megpihen ébren álmodom -

Ülök a csendben **É**
S a lábam lógatom...

HAJNALI VÁGY

Hajnali vágy ébreszti ajkadat sóhaj lehel bőrömben a sós
ízű nyál édesen cirógat hév hevít kezéd nyomán tapint bőr
alá feszítve ínt izomköteg remeg a láb a kéz megint megint megint
újra vágyna száz csodát a test az est az éj messze már az ágy
mégis visszahúzza testemet adva át a hű szerelmemet a lélek
pirkadatra vár amíg az arcod elpihen a mellkason pihegve csendesen
karol karom beléd felejtkezem addig a szív egygő válik kedvesem-

Hajnali vágy ébreszti ajkamat sóhaj lehel bőrömben a sós
ízű nyál édesen cirógat hév hevít kezem nyomán tapint bőr
alá feszítve ínt izomköteg remeg a láb a kéz megint megint megint...

TÚL MINDENEN

Ha úgy érzed, bejártad utadat,
és számodra már új nem jöhet,...
Miközben lábad visz előre, visz tovább,
rájössz, minden lépésben megcsalt a képzelet.
Te mégis mész előre, nem fordulsz vissza,
mert tudod, hitet és kitartást vár el Tőled az élet,
ami nélkül oly sokan feladják az egészet.
De Te kitartasz hitedben, így elkerül téged
az enyészetből merített, tintával megírt végzet.

S ha mégis utad végére érve
szíved csordultig lesz tele tiszta szeretettel,
és megnyílik számodra a legbenső értelem,...
Igen, akkor... akkor majd elmondhatod,
hogy - Túl vagy már mindenben!

C'EST LA VIE...

Őszülő halántékát simítja csendesen Párizs,
Ódon macskakő kopog a Champs-Élysées-n.
Még érzem illatát, ahogy körbefon az ánizs,
Emléked szívembe markol a Szajna lágy ölen,
Mosolyod napsugár volt, a nevetésed kláris.

Friss croissant roppan, ajkam fürösztö meg
Ajkad csókja úgy, mint régen, íze akár a méz.
Kis hajónk ring velünk, a szívünk megremeg,
Kéz a kézben tartom lelkedet, ami megigéz,
Amíg a fény a felhők árnyékában szendereg.

Távoli harangszó integet a Sacré-Cœur felől,
Magához húznak hangjai, beléfájdul a szív.
Elfutnának lábaim a valaha megélt vágy elől,
Búcsút intve a múltnak, mondva: C'est la vie...
Hervadó ifjúságom még benned tündököl.

Roskatag reszketéssel múlik el a szépség,
Letűnt korok közt él az érzés: - Carpe diem!
Akkor abban hittél, hittem, ma semmi kétség,
Lassan rajtunk hagyja kéznyomát az Isten,
Külcsín mögé rejtve a benső lesz az érték.

Őszülő halántékát simítja csendesen Párizs,
Ódon macskakő kopog a Champs-Élysées-n.
Még érzem illatát, ahogy körbefon az ánizs,
Emléked szívembe markol a Szajna lágy ölen,
Mosolyod napsugár volt, a nevetésed kláris.

SZÓLTAK ODAFENTRŐL »»

(Ez sem lesz Kossuth-díjas írás!)

Még jó ↔ időben szóltak fentről: →

Meglásd! - ha nem hajolsz meg, eldőlsz,
Akárcsak a megrohadt nád,
Amelyik a gyökerét veszette el.
De hiába szóltak fentről, hogy: - Tartsd a szád!
Kezünkben a sorsod, elkészült az ítélet,
„Megszülettél” a vád! - bűnöm lett a létezésem,
Van is rá érkezésem, mert az igazság fáj, tarol.
Olyan, mint amikor a szike az eleven húsba vág,
Onnan pedig mélyen a csontig hatol. Fáj.
Fáj minden hazugnak, nincs kivétel.
Ezért ömlik belőlem a betű, a szó, a mondat,
Hogy a bennük élő szikével csontig
Hasítson a gondolat, és *tényleg* ...sosincs kivétel.
Nekem bárki bármit mondhat, nyugodtan
Szólhat fentről: - Tartsd a szád! - *pont leszarom*,
Én leírom, amit gondolok, Ti meg
Elválasztjátok az igazságot a hazugságtól,
És a tisztaságot a szennytől.
Számomra mindennél nagyobb díj a vád, hogy: - Élek!
Nekem már hiába szólnak odafentről...

VÉGÜL MEGHALASZTOTTAD

Végül meghalasztottad létezésem- emléktorzó
lett belőlem vagy valami más
érzékcsalódás de meglehet nem ért
téged csalódás hiszen papírforma
létezés után az érkezés
csupán egy szép vagy rút halál
mi kőbe vésve marad halhatatlan
mégis mulandó tintafolt
megkopott sárguló papírlap
digitális fájlokon széteső
bitek halmaza édes illata
kortalan szintelen szagtalan
néha bűze orrokat facsar ha célba ér
semmiért és senkiért se hajlik
porba se nem paroláz
térdre rogyva cinkos
hallgatással ékes szóval sem dicsér
olyat ki dicstelen ki érdem
szerint mérhetetlen pelyva
súllyal bír ezért-

Végül meghalasztottad létezésem- emléktorzó
lett belőlem vagy valami más...

DEFINÍCIÓK

„Minden bogár rovar,
de nem minden
rovar bogár.”

Ugyanúgy igaz ez
másfajta lényekre:
Minden korrupt
megélhetési politikus
= bűnöző, de nem
minden bűnöző
megélhetési politikus...
Némelyik bűnözőnek
a Jóisten megbocsát.

Minden rímelő szöveg
versike, de nem minden
vers végén van ige.

Ugyanúgy igaz ez
az írástudókra:
Minden papíron
szántó-vető verselő
- poetizál, de nem
minden poéta, papíron
szántó-vető...
Némelyik verselő
a klaviatúrán krampácsol
csupán. Hallottál már
ezekről? Ugye, hogy ugye?

MEGHEKKELTELEK?

“A halászok tudják, hogy a tenger veszélyes, és a vihar szörnyű. De sohasem értenék meg, hogy a veszély ok lehetne a parton maradni és sétálni menni. Ezt a bölcsességet azoknak hagyják, akiknek kedvük van hozzá. Jön a vihar, az éj leszáll, de mi a rosszabb: a veszély vagy a félelem a veszélytől?” - (Vincent Van Gogh)

Szerettem annak idején a balatoni sült keszeg ízét illatát vékony panírban te meg még mindig elhiszed hogy a hekket is helyben fogják a reggeli friss fogással a halászok pedig halászat sincs már és ez nem kamu hír vagy csúsztatás csak a valóság más mint az elképzelésed és az elmédnek remélem sikerült felfogni hogy nem kizárólag elmélet az hogy ezzel most meghekkeltelek' mint a weboldaladat a hacker idő van barátom ébredj „*kelj fel, és járj*” dobj el botot szemüveget láss ne csak nézz vakon menve előre egyet jó sokat meg hátra feküdve mint a falu lotyója aki önként dől a hátára hanyatt mielőtt a szomszéd (vár)megye összes bikája hágja meg a csúcsokat az oromra kapaszkodva fel „*legengbengelve*” jól tudod jó néhány alkalommal az alkalom szül tolvajokat nyakkendő mögött sokan vannak jachtokon úzve el haszontalan időt amit az unaloműzés mellett mellet és néhány csíkot húzva whiskeyt jéggel kitölt a múltó perc és a parton is várja

őket a tenger gyümölcse
tálcán a tükörben a szemölcse amíg sokak nézik árván éhes szemekkel az üres stelázsi polcait miközben gyáván hallgat az akinek beszélni kéne mondani a valót és az igazságokat -

Szerettem annak idején a balatoni sült keszeg ízét illatát vékony panírban te meg még mindig elhiszed hogy a hekket is helyben fogják a reggeli friss fogással a halászok pedig halászat sincs már és ez nem kamu hír ...csupáncsak szimplán gyalázat...

TAPINTÁSOM KÉZNYOMÁN

Nem a könny segít ha mosoly
fakad nyomán az ér patak óceán
vizét issza fel bőrödön enyhe
pír marad míg a szenvedély
ma kín ha felszakad a seb
felett alatt a szíveden a heg
estétől reggelig tart az éj
marasztal a kéz tarkódtól a lábadig
libabőr szalad tapintásom
kéznyomán ajkamtól ajkadig -

Nem a könny segít ha mosoly
fakad nyomán az ér patak óceán
ahogy csókra forrnak ajkaink
miként a szádon elpihen a szám...

ÚTMUTATÓ

Senki sem volt,...
Nem is lesz a mentorom.
Mecénás se állt a sorba
Olvasómnak: - Nem hagyom,
Hogy őr vigyázzon
Minden szóra, mit e toll
Még elmesél. S a kéz, a fej,
A toll mögött mást nem remél: -
A szív, a lélek ért a szóból,
Nem kell nekik semmi más:
Tiszta érzés, igaz szóban...
Útmutatás.

KÖD TAKAR

"Az istenek lényege nem keletkezett, hanem örökké van, az örökkévaló létezők ugyanis sohasem keletkeznek, hanem örökké vannak, egyrészt mivel az elsődleges erővel rendelkeznek, másrészt mert természetüknél fogva semmiféle hatás nem érheti őket. Nem testekből állnak, márpedig még a testek erői is testetlenek. Térbeli határuk sincs mert ez is a testek sajátossága, viszont az első októl és egymástól sem határolódnak el, ahogy az értelemtől sem a gondolatok, a lélektől sem az ismeretek, és az élőlénytől sem az érzékelés." - (Σαλούστιος: *Περὶ θεῶν καὶ κόσμου* - Krisztus előtt 363-362.)

Mindenség rejtekezik néhány csepp vérben,
Forr a vér, ami végül majd a semmivel összeér.
Idegen tekintetek karolnak belém, a lelkem
Szeretnék, az egyetlen kincsemet, ami még
Megmaradt nekem, ami még csak enyém.
Ha majd mélyre eltemet a múltó emlékezet
Alá a volt, a van-jelen, és a lesz-jövő is –
Régen elfelejt, Tükörképemmé válik minden
Képzelet. A Styx folyón, ha átkelek, az égi
Óceánok vizén vezet az út, Androméda-köd
Takar, testem létnyomát már hiába kémleled.
Nézheted: - Mindenség rejtekezik néhány
Csepp vérben, forr a vér, ami végül majd a
Semmivel összeér. Vágyak húzzák vissza
Testemet, idegen tekintetek karolnak belé,
Markolnának tévelygő szellemek. Lelkemet
Akarnák, mielőtt végleg elmegyek, ahonnan
Visszatérni nem lehet, ha időtlenségembe
Tévedek. Tévedek? Én nem tudom, csak
Kérdezem önmagam, és néha tán másokat: -
Mitől lett ily' silány a másolat? – amikor a
Teremtő akarat oly' tökéletes. A válaszokra
Nem lelek, csak néma hallgatás vesz körül,
Van, ki ennek örül, van, ki lemondóan csak
Legyint. Megint szomorkás lett ez a vers,
Pedig most Mindenség rejtekezik néhány
Csepp vérben, forr a vér, ami végül majd a
Semmivel összeér. Közben ismerős lélek
Ébreszti a lelkemet: - Kérlek, maradj még!
Maradj még, hiszen ma Én megyek, ahol az
Égi óceánok vizén az Androméda-köd eltakar...

EGY KORTYNYI KÁVÉ

Hajnali madárszóra ébredez a pirkadat
Álmatag szemekkel. Dereng még az éj,
Távoli ugatás hangja veri fel a csendet.
Kávét forral a tűz. Éjsötét leplet köhög
Hangosan a Hold mögé bújt néma úr
Mindenségbe szórva az ezüstkraógást.
Megrepedt mennyezetről csüng alá
Megkoszlott falakat szürkére mázolon
Árnyékot vetve a gyertyaláng. Leégett
Csonkjain semmi sincs, ami fellobogva
Rám messzetűnőn, halkulva fényt okád,
Csupán papírt serceg - toll alatt - a tintafolt.
Alszik még az ébredés, ösztön jelre vár,
Startra készen izma, pattanásig megfeszül.
Halk neszekre válaszul lármázik a szél
Hangosan, ahogy az ablakokra ráterül.
Port takarna szunnyadón a ház falára
Hullott korom, helyett inkább jobblétbe
Szendereg, a málló vakolatra ráperereg.
Eső szítál csendesen. Kávém illata bódít,
Jótevény feledésbe kergeti az éjszaka
Továtűnő perceit a hajnali pír, miközben
Poharam melege zsibbasztja álmosan
Tenyerem, keserédes itala az ajkamba ízlel.
Indulni kéne már, persze, ha lenne hová,
Repítsenek szárnyaim, de régen földre
Hullott testemet a por lepi, kiásni senki sem
Fordít rá időt, inkább aprópénzre váltva
Vesz magának röpke áldást a feloldozás.
Reggelbe ringatta magát a fénylő napvilág,
Nedves fák lombjain csillan meg a fény,
Amíg az utolsó kortynyi kávémba zárva
Belém távozik az éjszakai vendég,
A lassú ébredésben kimúlt... éber álmom.

SZÉPEN TISZTULÓ

Szépen tisztuló hangokat sikál a szó
mint a partot nyaldosó békanyál
habjai úgy simulnak el összetört
hangjai fényes éles csillámpala
módra vágnak mély sebet a vér
szaga mámorít hiába gyámolít
engemet a képzelet nem engedi
semmibe ejteni a tárgy-alany
fordított mondatot teremtettem véletlen
ordított sakáltorkú vérszemet a sor
végén a kényszeres felkiáltójel
se rémített el senkit semmitől se fél
csak él a lábjegyzet alatt az oldal-
szám meg lassan nő dagad akár egy
kisleány aki holnapra bakfisból lesz dáma
ez ám a királydráma készül korona
nélkül alku nincsen béke és az írás
vége várat egy kicsit magára húz
még néhány mondatot semmi
himnuszt semmi szózatot sem
takar betű csupáncsak állon vág a gondolat-
alatti bőr alatt a rüh a düh felett
bolha csíp netán kis tetű szívja véredény-
emet issza ki üresre vált az elme
sebességéből üresbe téve pang az agy-
halott vagy éppen exitál
amíg a tinta felkínál az író ember
néha olvasó szimbióta
léte létük egymásból ered
hiszed vagy nem hiszed a pajzson pajzs
felett a menny pokol
okol a lét a tét meg nem kicsi
remélem elhiszi a kedves olvasó-
Szépen tisztuló hangokat sikál a szó...

NYUGODT SZÍVVEL

Láttam én már karón varjút! -
Nyugodt szívvel mondhatom,
Sokaknak volt a szíve-vágyuk,
Bárcsak így látnák a testemet.
Örömmel párosult a gögjük,
Ha nekem fájt, ha bánat ért,
Vagy kínozott bármi gyötrem,
Szánakozva néztem rájuk, hiába,
Ők röhögtek kéjesen. Értelem? -
Az nincs mögötte, csak elvakult
Gyűlölet, néha meg közöny...
Cinizmusba csapva át, mindig
Megmutatta bőrömön a hófehér
Fogsorát. Az irigy azt se tudta
Tán, miért, csak vágyta tiszta
Szívből, nekem rossz legyen,
Bosszút állhasson a sorsán,
Bosszút válaszul, mert Ő meg
Én, akárcsak Te, velünk egy,
Velünk egyforma nem lehet.
Képzelet? Esetleg éjsötét mágia
Ült a lelkem romos udvarán,
Figyelve, ahogy a csillagokat
Kémlelem? Képzelem, milyen
Csalódott most, aki arra tett
Átkot rakva rám, majd szétesem.
De visszakérdezek: Mivel lett
Jobb az életed, hogy másokat
Szenvedni látsz? A válaszom
Egyszerű: Csupáncsak önmagad
Leplezed, lelked keserű kéznyomát!
Láttam én már karón varjút! -
Nyugodt szívvel mondhatom,
Sokaknak volt a szíve-vágyuk,
Bárcsak így látnának engemet.

GRAND CANYON

- PSYCHOSOCIAL -

Mondhatni némiképpen konszolidált
volt a srác csak néha-
néha léha mód élte az életét aki
élt éldegélt pedig az anyja vele
már többször elvetélt
előtte ő mégis újra meg újra
fényre vágyott ezért
megint csak magzat
módra váltott majd végül
felszínre bújt anyja meg kimúlt
üstökösként távozott el a kórház
szülészetén hagyva őt de spongya rá
azóta nagyra nőtt rég
lejárt lemez mi volt ki holt ki élő
kövület akár a bojtos úszójú hal
halászlébe tényleg nem való ezen
rágódni tök felesleges
bármit mondani a fontos most
mi van lám épp a munkahelyére rohan
duplacsöves kicsit ódon kicsit
kopottas a kezében a sörétes
otthon volt ebédre bableves jó
nagy túrós palacsinta
és a tegnapiról megmaradt mákos rétes
nyilván így már jóllakott
csupáncsak vérre éhes pindurit sem
ganajjal gurít azzal telt
talicskát a földre hányva laza sikoly
várja csendet rombol a lárma
ahogy őrzöng és tombol a puska
hatalmasat durran bőr alatt hús
szakad a koponya összeroppan
puskatus veri orcáján kiül a rémület
nem segít itt semmi szó
se feszület a falra fel-
szegezve munkatársa csüng

alá a falról lába földig ér akár a nap
mikor a napsugár
a pályaíve végén visszatér
már nem aggódik semmiért
a főnöke ma némán hallgatag
a száj
kitátva és a szem
meg fönnakadt a homlokon -
Odáig apró rés
hasadt, mint egy grandiózus
Grand Canyon...

A KŐFARAGÓ IMÁJA

Imitt-amott még nyers
          csiszolatlan de az idő
által már megkopott kő
hever előttem a munka
          várja két karom a véső
          kalapács alatt repeszt
szilánkot belőle épül
egymáshoz csiszolva
          emel templomot a kéz
          a szív néha könnyű
máskor pedig túl nehéz
          teher míg a kő a láb
          előtt addig a lélek előtted
hever »»»
          ...csiszolásra készen...

FÁZISKÉSÉS

Agyonvágta a bioáramütés. Agyhelyen
eszmélt a légüres tér. Pecér vagy pucér?
Mit tudom én, talán a homloklebeny
mögött rejtekezik a meztelen értelem.
Onnan hivalkodik a szó, sakáltorkú
mondatokba sűríti önmagát: -

.....Exibicionista?.....

Mit tudom én, amúgy sem érdekel,
lágú erőszakot teszek veled. Érzed?--
--ahogy fáj? Szem, száj kitát, süket
fül hallgatózik, kezek karolják a mos-
datlan lelkeket. Mint az egyszeregy,
pont olyan. Nem kell, hogy értsd!
Nem kell, hogy szeresd. Biflázd be!
Mantrázva üvöltsd tele a hófehér
papírlapot, - szennyez a facér elme-
háborodás! Társát keresi az örület,
ketten legyenek együtt, egyedül.

.....Társasmagány?.....

Mit tudom én, milyen arány aránylik,
aránylag nem kevés az, ami túl sok.
Pont elég hiányérzetet okoz az össze-
tartozás valahová. Valakinek. Valahol.
Megalvadt véraláfutásban vérömleny-
félét szimatol a vérrögöket kereső.
Véráramba bújik, percek közé a stroke.
Ha itt az idő, megérkezik. Kicsit lassú
lesz a zsibbadás felett az arcizom.
Fittyet hány sugárban a legbenső én',
váladékot öklendez belőlem felfelé
a ragyogás, a vakító fény. Fáziskésés.

.....vagy mit tudom én.....

HAJNALI PÍRRA VÁRSZ

Te azt gondolod magadról, tudod, hogyan kell szeretni.
Hol tanultad meg először, nem tudod (tanultál-e olyat valaha?),
Csak belül érzel késztetést, hogy megtegyed, mint a bűvópatak
Tör belőled ég alá, és hegygyomorból föld felé űz a vágy. Csók.
Valami meleg, nedves érint ajkadon, talán a szám, nem tudom,
Miért ne hagynád, ott találtam benned eltemetve, miről azt hitted,
Már rég halott. Most ajkam téged exhumál, életet lehel beléd,
Mit elfojtott az ész, az értelem sem értheti a csonttá dermedt
    Úrt a szívednek helyén.

Te azt gondolod magadról, tudod, hogyan kell szeretni.
Hol tanultad meg először, nem tudod, csak ösztön-vágy
Vezérel, tíz körömmel tépve sebet bőrömdön. Húsba marsz,
Testem szaggatod, hiába fáj, én rád hagyom, a kín sem érdekel.
Verejtékem desztillálja hód a vállamon, csóvát húz a láng, a láz
Kiül, mint a rózsapír az arcodon, úgy piroslik át a tűz az ajkadon.
Most, hogy már tudod, hogyan kell szeretni, nem szeretnéd
Elfeledni, elengedni semmiképp az éjszakát, a magvetés után...
    Hajnali pírra vársz.

AZ AJTÓ NYITVA ÁLL

Éjjeli fények nyaldosnak körbe csont felett hús
porlad titokban féreg rágja bőr-
foszlányom ébensötét napsugárban tévelyeg
réveteg tekintetek úsznak semmibe
markoló gondolatcsíra halt velem beléd
innen járat már nem indul visszafelé az éjféli
expresszre vár a hajnali ébredés
úgy hiszem az érkezés kopogtat az ajtó nyitva áll -
Éjjeli fények nyaldosnak körbe csont felett...

DISSZONANCIA

„Kortársaink óriási többségét semmi más nem érdekli, csak ami az életvonalába illik, ami megerősíti az életsablonjait, eszméit, értékeit, előítéleteit.” - (Alfred Adler)

Keretes fűrészszel fűrészszel keretek közé
Szorított szabadesést. Arcon váglak,
Ne a sikoltozás miatt igyál vért! Húst!
Húst egyél! Amaz meg röhög, köhög,
Azt hiszi, hogy ért bármihez, pedig
Csak vérrögöt cserél az ezüstkrákogás.
Mily csodás, együgyű, több dologra
Érdemes művész, sorba áll, hátha jut
Egy-két aranyrög, pőcsétes' papír:- -
Díj. -----
Arra érdemes, már kihullott a foga. Sosem
Volt elég karcos a tinta a papírlapon:
Babérkoszorú, töviskoszorú, szomorú.
Fagylaltot nyomok a fejedhez, hadd hevítse
Kebledet a szájalom. Arcon váglak,
Ne a sikoltozás miatt igyál vért! Húst!
Húst egyél! Vérbeszáradt a tintafolt,
Láthatatlan, mint az, ami benned emberi.
Adok neked egy valagrendet, amíg...
Amaz meg röhög, köhög, és azt hiszi,
Ért bármihez, mert nem tudja, hogy
Csak vérrögöt cserél az ezüstkrákogás.
Keretes fűrészszel fűrészszel keretek közé
Szorított szabadesést, kötöttfogással
Merevedek mozdulatlanul. Dedikálok
Neked egy könyvet. Dobd ki a kukába!
Tedd ki az ablakba, csak polcra ne!
Rejtsd el a gondolataid... disszonanciába!
Érzed már az ütést az arcodon? Temérdek
Hála, csók, puszi. Röhögsz. Klumpa kopog
Arcodon, pumpa alatt pulzál a kétségbeesés,
Újabb babérkoszorú feszül keresztre.
Arcon váglak. Húst! Nehogy húst egyél!...

GERENDATÖRÉSKOR

*„Az emberiségnek véget kell vetnie a háborúnak, különben a háború
vet véget az emberiségnek.” - (John Fitzgerald Kennedy)*

Gerendát tör a szálkahasogató,
Számonkér, sarat keres.
Hófehér damaszt és selyem
Hull a porba, tisztából lesz
Bemocskolt szövet.
Puskagolyó követi a célt,
Célkeresztben halál fókuszál,
Majd lassan célba ér
Felszakítva húst-acélt. Pusztít
Most a lövedék, falak omlanak,
Alkonyi fények alatt
Alszik el az álom, benne alszol,
Kedvesem, rég múlt látomásom.
Élet utáni csend honol, pince-
Mélymagányban, halál előtti pillanat
Lohol rettegőn nyomában. Tompa
Durránásra ébredek, a ház
Felettem megremeg, ablak reped,
Szilánkokra hull. Aztán csendes
Sírást váltanak a jajszavak,
Félelmet tetéz a rettegés,
Egy szomszéd kisgyerekkel hal
Belém a szenvedés. Rajta már
Nem segíthetek, csak tartja két
Kezem, amíg gerendát tör
Felettünk a szálkahasogató,
Számonkér, sarat keres.
Hófehér damaszt és selyem
Hull a porba, tisztából lesz
Bemocskolt szövet.
Vessen rám azért, bár bárki
Most követ, mert imát kérek
Annak is, ki ránk lövet... hogy
Gyúljon benne fény,
Múljon el a gyűlölet!

LASSÚ MENETBEN ÁLL

*„A gonosz diadalához csak annyi kell, hogy a jók tétlenek maradjanak.”
- (Edmund Burke)*

Még pár lépés, még egy utolsó sóhaj
Visz tovább, térdem lassú menetben áll.
Mozdony sem fújtat, néma a becsület,
Füstöt okád a fájdalom, korom szítál,
Sötét eső mossza le a csend mélyibe,
Ahogy a sebzett föld, a lélek felkiált.
Riadt szemekben ül meg a félelem,
Üres terekben megrekedve réveteg
Semmibe látnak a reszkető kezek.
Míg másoknak nem számít más,
Mint a kényelem, addig a halál aratja
Le meggyötört testünket a cinizmus
Bábjai előtt. Hallgat most a gyávaság,
Ordít a bűnös cinkosan, megszakad
Benne az ér és az elvakult gyűlölet.
Itt most halni vágy, aki nem szabad,
Hajcsomóját sepri fel a kínzó rémület,
Megaláztatástól megkísértve bújik föld
Alá, ahol dohos pince mélye rejti el.
Túlélni mindenáron, küzd az elme,
Küzdenek legbelül az emberi ösztönök,
Fényre vágnak kihunyt lángok éjsötétben,
Fényre vágyom Én is, fényre, ami mindörök!
Peronra szorult a sárgarózsa- csillag,
Földre dobva könnyes sár alatt hever.
Gyöngé kislány dobta el, szíve rég halott,
Múltja lett a test, a lélek nem felejt.
Még pár lépés, még egy utolsó sóhaj
Visz tovább, térdem lassú menetben áll.
Merre visznek, nem tudom ma, kedves,
Emlékedtől szép a táj, odvas lécben
Szű se perceg, csókra éhes tán a száj.
Mézben úszik, tej fürösztö kecses bájad,
Tegnapomban rám köszön. De jaj a délibábnak,
Férfihangú emberállat ordenárén felröhög.

Síp süvölt, a mozdony rándul egyet, vagon
Koccan, meg se moccan most az ember,
Szótlan túrnek sorsot ezzel, künn az eső
Után köd szítál. Messze visznek árnyak -
Lesz-e visszatérés, lesz-e megbocsátás,
Testvér? - Válaszára vár a kérdésfeltevés.
De tudjuk jól, a szó ma fájó, tudjuk jól,...
A szó már túl kevés. Ma tenni kell, ha fáj is,
Ma tenni kell! - mert újra eljöhet a rettegés.

TRANSZCENDENS

Megszülettünk élhetünk újra meg újra
fényt éget belénk a sötétben a szikra
vethet lángot gyújtva tűz arat
ledöntve kőfalat az elme mögött az én'
csak én tudom hogy legbelül mi van
a test a váz a máz az kit takar a belső
szem ha lát a száj kitát az ész se érti tán
de nem zavar meg engemet ma semmilyen
titán se külső inger szülte gyűlölet harag
hiába érne hasztalan ki küldi rám az kardba dől
vagy ráfarag a sorsa karma önmagának
végzete hiánya elmebaj és annak kényszer-
képzete csupáncsak talmi ál-ego -
Hiányos csonka lábú összetört LEGO...

BREVITER, SED BENE

*„A fizika törvényei mindössze két környezetben nem érvényesülnek:
a szingularitásokban és Hollywoodban.” - (Avi Loeb)*

Jégbörtönbe zárt rügyek pattannak ketté,
Tudathasadttá vált bennem az emlékezés.
Senki vagyok,... Mindenség, csodálni való
Az utolsók között, aki pokoli fanfárokon
Játszik el megunt, hattyúhalál élű ódát.
Rózsákon tapos a lábam, vörös szőnyeget
Gurít elém a képzelet, de lásd, értsd jól:
Senki vagyok. Művésznek is túl kevés,
Pedig láthatod, ahhoz nem kell olyan
Sok legyél, csupán azzá aposztrofálnak
Holdcsengésű, szép szavak. Rajongásig
Magasztal az EGO. Nárcisztikus a lét,
Exhibicionista szerepet osztanának ki
A belső hangok, hamvadó napsütéssel
Ég rám a fájdalom szövete. Kintorna
Gurul, árván lépkedő dallamok kísérik
El nem túl messze, csupán fel az égig
Röptetik a csendbe zárt ütemű verklit.
Serclit tépnek reszketeg vénülő kezek,
Szeretve adják, kormos szélű látomással
Kísértik emlékeim ízét. Számban érzem
Múltam foszlós perceit, évekbe sült
Szertefoszló tegnapok álmát, a lármát,
Belső békét, belenyugvást: Senki vagyok,...
Mindenség, csodálni való az utolsók
Között, a digitális papírodon szántó-vető.
Röviden is érthető: A gerinc és a velő: „*Quantum*”.
Hiánya semmivel sem helyettesíthető.

GONDOLTAM

Gondoltam én
is kirakok magamról egy szakállas
fotót
lásd megteszem de mégse nem
mivel tudom jól
ez mára már szakállas
poén
sok hímtársam nézne inkább
mást
nem melles- leg mélyebbre ható
dekoltázst netán a vastag rúzs
felett alatt púderes kifestett lotyót
nyéllel és anélkül aszpirint háremszögben
kisnyulat golyót
egy ismerős logót
ami elismerem szemlátomást
jobb kedvre derít
de van olyan aki jókat nyerít
azon
aki helyette is kipihent
aggyal kezdi újra el amit nemrég
abbahagyott
mert már túl sokat és gondolatot is lopott
tőlünk ami sokk
és fogott rajta rendesen a nap
ami meglehet szakállas
indok rá
ám legyen rá bármi ok
fotójával minket riogat pedig
mára annak arcán vastag póre bőre
mégis szőrtelen
álcát dobott róla majd az arcán epilált
lehet pálinkázott és bepiált a drága
de végül csak-csak előkerült
az árva és ennek hála nem maradt tovább
egymagára
mint a szekérlőcsön lógó felesleges kolonc
amit szájkörön hagyott egy kétes kéjes
“kéretlen lobonc”...

GYERMEKKÉ LETTEM

Egy ország fel- és újjáépítéséhez, becsületes munkáskezek tömegére, és tisztességes értelmiségre van szükség, míg azt romba dönteni, néhány becsstelen gazember is képes a tárgyalóasztalok mögül.

...és panelproliként gyermekké lettem
nem loptak fölém villát sem kastélyt
még csak vízparti nyaralókhöz követ
se az útalapból hoztak csupán az eső
hullott az égből e talpalatnyi földre
ahol gyümölcsöt nevelt az édesapám

...és panelproliként gyermekké lettem
nem hordtak haza izmust se eszmét
nem lógtam csecsén sem a pártnak
se senki másnak csupáncsak az eső
hullott az égből e talpalatnyi földre
ahol munkából lett a falatnyi kenyér

...és panelproliként gyermekké lettem
nem hittem sohasem naiv csodákban
tettem a dolgom de sokszor hibázva
hittem a jóban jobb lehet amíg eső
hullott az égből e talpalatnyi földre
ahol féltő kezeket kulcsoltak imára

...és panelproliként felnőtté lettem
gyermeket adva gyönyörű hazámnak
nem loptam fölé villát sem kastélyt
még csak vízparti nyaralókhöz követ
se az útalapból hoztak amíg tűzeső
hullott az égből e talpalatnyi földre
emberré neveltem a jövő ifjúságnak őt

A GYŰLÖLKÖDŐKNEK

*„Amely népen belül gyűlölet munkál, ott mindenki:
a gyűlölködők és a gyűlöletet elszenvedő is szolga marad.”
- (Illyés Gyula)*

Azt hiszem egyszerű vagy
mint a faék
másokban keresed folyton-
folyvást a hibát
légtüres tér van fejedben
és a dinnyéden lék
belőle elszökik a lét
fenntartod látszatát
ki-be jár a résen az álnokság
és beléd tömi a gonosz
spórát meg a gyűlölet
magvát amelyen keresztül
a kín-keserv a fejét felüti
sokszor e résen kifelé is árad
ömlik a szenny
megannyi szitok és elvakult
kínzó vad harag
számodra eme földi pokol
maga a menny
ahol üszkös rom
a szívnek temploma és a szerető
föld terméketlen kihűlt salak
olyan falak amelyek a gyűlölet
alatt leomlanak

THIS REALITY IS REALLY JUST A FUCKED UP DREAM...

Talán valósággá lett a holnapi álom -
rémes látomásom aggasztó
mosolyt hervasztó „tündérmese”
gnómtestű törpe lesz a félkarú óriás
balról jobbra gombolt kényszerzubbony
alatt nevetés és fájdalmas sírás
hasít belém mint az éles penge úgy szalad át a
húson csontot érve szomjazik
a vérre vért kíván amit visszaöklendez az elme-
háborodás a sűrű gyalázat felszín-
én a látszat ellen vallok és teszek
rá ki mit gondol amikor a hatalom
tombol csapkod jobbra balra és a szegény
balga mit sem ért belőle alszik csak tovább
csendesen szendereg miközben a lélek
folyton-folyvást összerezzen fájdalmában megremeg -
Talán valósággá lett a holnapi álom
aggasztóan rémes látomásom...

FEJET HAJTOK

"... nem borúlhatok le a magyar Golgota porába..." - (Kossuth Lajos)
1890. október 6. "turini beszéd" - Torino

Most fejet hajtok szótlan
némán szavak nélkül
lábam meg-megroggyan
és nem kell hogy kérd
ma helyetted hajlik a térd
helyetted borul a magyar
Golgota porába...

HYPERBOLICAPITHECUS GENDERICUS

Meddig tart még a megunt mosoly?
Hiánytalan derűdben varázsfelhőd
Fehéren fodrozódik alakváltó
Apollóniosz köröket futva testeden.

Furcsa ellipszisét járja be a parabola,
Közzröhej kíséri el. Alexandriában
Meglapulva elhalt dogmákat temet
Fájó felismeréssel az ismeret. Érthető?

Annyira közhelyes az elme, pluralitás
Fölött uralkodik az elnyomott
Fallikus nőszírom, még ha nemtelen
Kegyencek sorvasztják is izzó lelkedet.

Meddig tart még a megunt mosoly?
Mondhatnád, nálad minden így örök,
Túl komoly lenne, a vállamra ráomolj.
Ha mégis, ha nem. Tedd, ne indokold!

HISZEN

Mondanám,... könnyű volt a szint,
Amit megugrottam én.
Mondanám,... de minden szó hamis
Lenne, ami mondaná: -
Ugorj bátran, könnyedén!

Hiszen...

Nulláról a kettőre az nem kevés,
Onnan vissza egyet túl sok.
Mégsem lenne épp elég a zuhanás,
Mert erőtlén ott a mélyrepülés,
Ahol a súlytalan lebegés az ok.

TOXI-KUS(S)

Tölcsért csináltak a fejedből öntik
belé a hazugságokat nem keveset
jó sokat adnak a szellemi éhenhalás-
hoz visszaad elvesz belőled kér
kóstolót az elmebaj pedig felőled
felfordulhatna már a lelkinyomor
sötétje nyugovóra tér hihetné botor
módon az értelem na ja képzelem
milyen ostoba az aki elhiszi hogy
győz a jó az igazság amíg kart
karba ölt a félelem és rettegés
fojtogat gonoszt mocskot síkál
koszt a tisztaság de tudhatnád te
is ez mekkora balgaság hiszen
míg a genny egymaga van legalább
tízen addig százból ha egy akad
steril aki nem mérgezett toxikus
debil vagy szintetikus fehérje-
halmaz akit a lelki rútsága úgy
gondolja hogy mindenre (is) felhatalmaz...

NYUGI VAN

Mondanám hogy
aggodalomra semmi ok
de nem teszem mert
izgulásból túl kevés van
míg a nyugiból meg kurva sok
mondanám hogy
nyugi komám nyugi van
de nem teszem nehogy
nagy legyen a sokk
amitől az elme összeroppan...

TÓSZT

Édes-savanyú szósz
mily keserű alliteráció
sós ízt hagy az elsorvadt
fogínyen a hang
pattog ide-oda
üres tekintet
mögötti kiüresedett
gondolatok vernek
visszhangokat - meditáció
mint valami
utolsó stáció a kereszt
alatt a tálba csöpög
vért gyűjtenek a vérerek
a lassuló szívhang
belső hangokat gyűjt
felfedi mit rejt a szív
önismeretet gyakorol az én
az elme felett
olyan újszerű ez a gondolat
akár egy ódon kabát
rajta fakó gomb
félregombolt
gomblyukakon át
folton folt
folyton fojt a szó - archaikus
szófordulat
örök kortárs
édes-savanyú szósz
mily keserű alliteráció
sós ízt hagy az elsorvadt
fogínyen a hang
ilyen az újkori irodalom »»»

irodalmi demonstráció
exhibicionista
eltorzított szavak
torzítanak -
tósztot mondanak rá
áment *úgy legyen*
nem bánnak semmit
azt sem hogy mára
már a művészet
teljesen ráment
csak folyton folyvást
mondja és mondja
a mantrát a kánon
azt a nyomorult áment
ámen
ámen
ámen
ámen
ámen
ámen
(∞ ...)

remélem átment...

KÖNNYEN MEGLEHET

*"Úgy tapasztaltam, hogy aki híján van a bűnöknek,
az szűkölködik az erényekben." - (Abraham Lincoln)*

Annyiszor hallom látom olvasom -
mostanában már mindenki büntelen
a saját szemében látva önmagát
elmondják nekem az ártatlanságukat
hallgatja őket bennem a legbenső én
hallgatom ezt a tökéletes új világot
ahogyan vállon veregeti az igazságra
siketnéma a cinkos hallgatagságot
miközben szóvirágokat szakítanak
egymásnak tépik le a gyönyörű szép
feloldozást így hiszik a létük büntelen
olybá tűnik hogy én maradtam az
aki fájón felismerem és elismerem
(ezáltal pedig könnyen meglehet) -
bűnös ma már egyedül csak én vagyok...

NÁRCISZTIKUS

Te uralkodni jöttél másokon szavakkal
bújsz mások mögé rondít a harag
előre tör lándzsát ragad a gyűlölet-
re tanítasz mélybe taszítasz mindent
ami emberi szépséget jót sugároz
belőled bűnt ad át és több a közös
részed a halálhoz mint ami az élet-
hez kötne téged úgy érzed véged
van ha nem te irányítasz engem
biztosan nem viszont túl sokakat
vezetsz az orruknál fogva lógva
rajtuk és az elméjükbe égtél mert
te uralkodni jöttél másokon szavakkal
mérgezed tetteik éhezted -
Éhezik benned a büntudat hiánya...

ÉPP ELÉG!

Nem hiszek rég meghalt hiteknek,
Kiket feledni bújnak létigék.
Nem hiszek holnapi holdkeringőt
Nappal, ezüsfolyót se, ami kék.
Te adnál-e annak tövisfa koszorút,
Ki arcodra festett bánatodból font
Égi örömet, arcodról csenve borút?
Te hinnél-e annak égető szerelmet,
Ki tetőled kapott fájó keresztet,
Vágyat, amit nehéz volt cipelned?
Vajon, ki tudja, merre van most,
Hol jár a szív, ha nem vezet oda Út?

Nem hiszek rég meghalt hiteknek,
Kiket feledni bújnak létigék.
Nem hiszek holnapi napkeringőt
Éjjel, aranyfolyót se, ami kék.
Te kérnél-e attól égi kegyelmet,
Ki belőled venné magához tegnapi
Életed kihunyni képtelen lángjait?
Te hinnél-e bennem igaz szerelmet,
Ki tőled kapott megváltó keresztet,
Vágyat, amit könnyű volt viselned?
Vajon, ki tudja, merre van most,
Hol jár a szív, keresve bilincse kulcsait?

Nem hiszek rég meghalt hiteknek,
Se rég volt sikernek, ami kő és jég.
Nem hiszek elmúlt nagy álmokat,
Magasba szállnom... ma épp elég!

TEST FELETT

A test a Lélek ellen vágyakozik, a Lélek pedig a test ellen; ezek ugyanis egymással ellenkeznek, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek. - (Levél a Galatáknak - 5. 17.)

Arccal párnák közt ma háton
Alszik a kéj az ébredés előtt.
Vágyat kelt, ha ágyat vet a céda
Test az éjjel, délutánig tartva
Álmát kéz a kézben reszketőn
A délelőtt. Csak nézlek téged,
Gyámoltalan testeden a csók
Hever, mit árva ajkak hagytak
Számról, látva, ahogy selyem
Bájjal édes ajkad megremeg.
Lepedőt gyúrnak össze a sóhajok,
Rongyai közé túr a szerelem
Semmibe markolón. Én hagyom,
Hadd vigyed magaddal a testem
Az égis, onnan zuhanva lágú
Habok közé velem. Édes csókkal
Rózsát csentél vörös számrol,
Tüske nélkül adtam, úgy akartam,
Nehogy fájjon, ha netán vissza-
jön. Testi öröm szülte könnyed,
Szemed fénye csillog nedvesen.
Türkiz tavad tükre fodrozódik
Szenvedélyes érintésre éhesen,
Vad hullámokat nyel magába.
Arccal párnák közt ma háton
Kelt a kéj a szendergés után.
Vágyat kért, és ágyat ért a céda
Test a reggel késő estig tartva
Vágyát kéz a kézben reszketőn
A délután. Majd a lélek végül
Elpihent a testtel,... test a test felett.

KOLDUSTANGÓ

Bomlott elmével nyílnak az értelem virágszirmai
még maradnék de visszatart egy álom
tudom menni kéne mégis az est éjsötét árnyai
nem engednek menni se maradni muszáj ellenállnom
kifeszült feszületre feszítették testemet keresztre
reggelente lagymatagul köszönt az áhítat
béklyókat vetve rám bilincsben szabadon eresztve
hajnali pírom pirosból a kékbe érve engem is átítat
hasztalan küzdenék a fénnel - nappal az éjjel -
verhetetlen ütlegelve a mában a holnapot
kis hajót ringatnak el a parti habok lágyan kéjjel
átölelve a magas éggel kéklő azúr horizontot
magam sem hinném tán hogyan lángol a véreső
ha nem érezném miként éget a fagyott jég
arcomra dermedve a rettegett tegnapi múlt idő
jövőbe fordulva szenved a sok és a semmiség
bársonyszékből prédikál a farkasölő bárány
nem tudom eldönteni ki az áldozat a tettes
vályogviskójában a házigazda - bőre márvány -
a nyakékes hűtlen dáma vagy a rongyos kedves
amíg a csordultig megrakott asztalánál üldögél
ki megrabolt országokat addig ők a gyávák
a lelki-árvák hajbókolják néma gyávasággal
restségétől űzve azt aki elloholt és mind
ki holnap élő aki a mában holt de tegnap még
egy legutolsó senki volt - utolsók közt az első -
igéjük metaforában dobozukba zárva marasztal
lábáról lekoszlott zoknit mos a szappanos víz
olcsó lőrée segíti a tétova üveghalmokon
ingoványos poshadásban közönyöd édes íz
míg megvetésed keserű kínban ül ki sápadt arcodon
vajon miben hinnél ma újra eszmélő rút hazugság (?)
mikor te sem hitted önmagad benső tükörképét
metrók aluljárójában fekszik a fájdalmas valóság
ahol lyukas kesztyűvel rakja megtaposott kalapjába a koldus
megágyazott nejlonjáról a tőlem kapott aprópénzét...

TEMETETLEN

- (1990-2026) -

„Nagy kérdés, remeket mi teremt: a tudás vagy az ihlet.”

- (Quintus Horatius Flaccus)

Kereket oldott, akár a kocsis a meredek lejtőn,
Úgy szaladt inaszakadtáig a lidércnyomás, -
Futtában zuhanhasson a sakálok közé. Lovak,
Talán marhák masíroztak szemben az úton, üres
Bendővel bambultak szóvirágokat útszéli,
Mosdatlan tábláikra kaparva. Kebleit kirakatba
Rakva lassú ringású csípőhöz tartozó sorstalanság
Buja szteppet járt a steppelt dzsekijében.
Kvantumfizikusnak vélve nanoszkopikus
Méretű elemi részecskék iránt érdeklődtem nála,
Neki mi a meglátása. Nem lett téma a szupravezetés
És a szuperfolyékonyság közöttünk, mit tudni, lehet ,
Lett volna rá igény, esetleg fogékonyság.
Erre már nem tudom meg soha a választ,
Mivel tovább haladtam az autómmal. Lovak,
Talán marhák masíroztak szemben az úton, kihalt
Sorokban kígyózott mögöttem a végtelen úr,
Hasztalan hajszoalta máshollétemet. Méregfogaival
Mart belém az útitársamul szegődött talány,
Visszakérődött ebédjén rágódott, friss lehelet
Mögé rejtőzve, valódi énje béltartalmának a létét
Tagadta. Kényét, néha kedvét szegte benne a
Felismerés iránti vágy, mégis oly bután bambulta
Ködfagyott nappalait, mint a ragyogást a pironkodás.
Odakozmált jéghegy csillant fel a magas égen,
Esőcseppekben hullt alá a megdermedt vize.
Se szíve, se melege nem érintette arcomat,
Csupán a sós nedűmmel folyt eggyé, álláról
Menekülve a föld felé. Menekülőre fogtam előle én
Is, az istrángot rángatva csaptam fartájt a paci
Almái közé, erősen a pedálra tapostam várva,

Megbódulhasson végre az energiafröccsömtől.
Félsiker. Lejtős szakasz. Lassú ringású tolatás.
Gyorsulás a szakadékon át. Diodórosz Szikulosz
Sem írhatná le szebben: Üvöltve nyögött a beste
Nyomorult, túlpörgette elnyűtt csap-Ágyaim,
Dugattyúszakadtáig szórta körmeit kéjsikollyal.
Fékezés. Munkahengergető pihegés. - Majd sóhaj.
És újabb recsegéssel meglódult az álló batár,
Halk morajlással döngicsélt csendesen a motor.
Kereket oldott, akár a kocsis a meredek lejtőn,
Úgy szaladt inaszakadtáig a lidércnyomás, -
Futtában zuhanhasson a sakálok közé. Lovak,
Talán marhák masíroztak szemben az úton, míg
Az útszéli mezőn birkák legeltek a jó pásztoraik
Figyelő szemei előtt. Verőeresen tartották őket
Szabadtartásban, úgymond: - Artériás vérátömlesztéssel
Mosták az agyukat, vérfrissítés látszatában hitegetve
Áldozataikat. Birkanyírás. Temetetlen maradványait
A gaz lepi a lerágott csontoknak. Idébb-odább
Gumicsontok is hevernek, a húséges ebeknek
Legyen min rágódni, csak gondolkozniuk ne kelljen...
Én meg várom, mikor fog véget érni nyáron
A tavaszi lidércnyomás, amíg lovak, talán marhák
Masíroznak szemközt az úton, hátat fordítva a valóságnak.

DIBBUK - TÁRÉF

Etessen a test, ha éhezem a húst,
Ha vérre szomjazom. Légyen élő,
Még ha holtan méreg is az étek,
Íze-búze égve forr az éhes ajkamon.

HAJNALI ÁRNYAK

Ébenszín rózsza nyílik az ablakom alatt
Hideg verejtékre szomjasan.
Az idő elrohan velem, ólomlábakon szalad,
Futna álmosan a fény felé, de inkább
Hajnalig alszik éjsötétben, amíg a fény
Felébred, ébren várom, ő meg éji
Árnyak mentén szépen, halkan szendereg.
Alszik az óra a falon, az óramutató
Meg- megáll a csendben, ő is megpihen,
Nem zakatol, kattogás. Visszhangot verve
Zúgnak a távoli harangok, a hangjuk
Messzi távolban marad, idáig el sem érnek,
Mégis megrázkódnak a reszkető lombok,
Mintha hallanák a búcsúzó búcsúszót,
Földre szórják könnyeik az éjjel.
Avartakarót hintenek széjjel, amíg az ágyukat
Bevetik hajnalig a hulló falevéllal.
Aludnom kellene, a testem érzi óhaját,
De a lelkem mégsem engedi. Markában tart
Mások szíve, még meghallgatom szívüket,
Még meghallgatom lelkük fájó sóhaját.
Utána, én is nyugovóra térek, már várnak
A hajnali árnyak, ahol az álmok rejtekén a vágyak
Égig érnek. Ahol velem alszik... minden lélek.

HIÁBA FUTNÁL

Hányszor érezted úgy? -
Oly sokszor játszott veled a sors,
Oly sokat játszott az élet...
Hiába futnál el a mából,
Hiába kergetnéd a holnapi létet,
Ha a tegnapodba írva ott a végzet.
Játszmáiba zár... az utolsó ítélet.

A FÖLD REMEG!

Megkövesedett vakvágányra visz a sín,
Ahol retúrjeggyel a semmibe érkezőn
Végtelenbe fordul a halandóság betűje.
Nem a Föld remeg, csak fájdalmában sír
Megkötött kezekkel, szabadságra várva,
Könnyezően az élet, keblében sóhaj ül.
Mosolyognak rajta, enyves kezű rémek
Lopták el vágyait, irigység, gyűlölet, bűn
Árad szemfüles fejekből, parázs-szemek
Szórják a villámcsapást. Ózon terjeng
Szerteszét, tapintható a kínzó fájdalom
Földcsuszamlásaiban a néma hallgatás.
Darazsak döngicsélnek ecetes, savanyú
Cefre fölött megszáradt lőrébe ragadva.
Nem túl messzire szaladva légy fuldokol
Benne, a röpképtelen lárvák álma: repülni
Messze. Nem a Föld remeg, csak az ég
Mereszti körmeit, széllel küzd a viharfelleg,
Végső rohamára készül jeges marokkal.
Halhatatlanságot szülve a lassú elmúlás
Lassan, de biztosan kileheli a lelkének
Utolsó grammjait, reinkarnációra vágyva
Merül az örök feledés mély habjai alá.
Már lépni sem bírok, reszkető lábam
Imbolyog, botot dob sarokba a tegnap,
Még felhőtlen mosoly. Most meg árván
Fejti meg tétován az elme, napsugár kelti
Fel szeretve elhaló testemet reszketeg.
Hiába nem hiszem, hiába nem hiszed
Kerekesszékbe kényszerülten: - A Föld remeg.

ÓDON ÉV

Milyen régen volt a tegnap
egy nap majd visszanézve
ráfogom pedig alig múlt el
ma már történelem lett a perc
az óra és egy szóra állj meg
várj a jóra összes rosszat el-
felejts és emlékezz a csók-
ra rám amint az ajkam át-
ölelte szádat szívbe szórva
vágysz benne ágyat kért a hév
amíg a mában lassan véget
ért a régi napok órák száma
velük múlt a múltba minden
...ódon év...

CSAK ÉN KIÁLTOK

Sötét árnyék ében éjben ténfereg
Ezüstszínű, holdvilágos árny mögött.
Lassan eső esőcseppben csepereg,
Magas égből idelentre költözött.
Hideg szélben fagyos fényű jégszilánk
Meredezik fenyegetőn a föld felé.
Elhamvadó cigarettád oly falánk,
Kihunyt parázs hamujában ott a láng,
Kihűlt szíved szeme-fénye senkié.
Sajnálhatnád önmagadban másodat,
De vitatkozni képmásoddal nincs idő.
Mondhatnád, hogy silány lett a másolat,
Nem vagy hős, és nem vagy mártír, áldozat,
Csak emberré gyúrt téged is a Teremtő.
Látod, hallod, érzed, hogy nincs erő,
Mely legyőzhetné benned... önmagad.
Utolsó lehettemmel utolsó csepp vérig
Most csak én kiáltok végig, fel az égig!
Hiába mondom, hogy nekem nem szabad.

RENITENCIA

Nem szereted
ha a nyakadon a kötél
hurokban végződve megszorul
ó pedig ingyen van
amit neked ítélt
a társadalom
élj hát boldogan...

Nem szereted
amikor fejedhez tartva
pisztolycső néz rád pimaszul
ó pedig mily büszke
akarattal akarja
megpecsételni sorsodat
boldog-boldogtalan...

Nem szereted
ha feletted keselyű
köröz tetemét látva benned
ó pedig ahhoz
hogyan élve maradj
először tán neked
kéne enned...

Nem szereted
miképp kérlek számon
a nem létező kompetenciát
ó pedig tudják
jól a választ amit
neked írtak a reád
osztott szentenciát...

VÉGESTELEN-VÉGTELEN

*"Halhatatlanságról álmodunk - az embert nézve, milyen képtelenség,
az emberiséget látva azonban nem az. Így élnek lelkeink is a maguk
birodalmában, miként az emberiség lakja a földet szüntelen."*

- (Lucius Annaeus Seneca)

Mostanában gyakran ébreszt
Éjjel a végtelen fájdalom, egyre
Nagyobb részt követel uralkodva
A test felett. Nem olyan rég
Hegyeket omlasztott a kérges
Két tenyér, Föld mélyében
És a fényes kék ég alatt tört Utat...
Mára az elcsigázott testemen
Az akaratom lángja győz tovább
Víve vállán az életkedvemet.
Úgy tartják sokan, valaha kihunyt
Csillagok porából létezünk
Mindannyian. Mi porból vététt,
Belőle hamu és csont maradt
A földnek felszínén vagy mélyen
A föld alatt. Az anyag nem vész el,
Megmarad, mint a dogmákban
Az értelem, átalakul bennünk
Az érzés, és anyagot formál
A szunnyadó lélek, majd minden
Újabb ébredéssel tapintom létemet: -
Élek. Vagy valami hasonló, amit
Érzek, valami vég nélküli létezést,
Amiben a semmiből sok lesz,
A sokból pedig túl kevés.
Mostanában gyakran ébreszt
Éjjel a végtelen fájdalom, egyre
Nagyobb részt követel uralkodva
A test felett, amíg én csak
A jótekonny álmodomra vágyom,
Addig a fénylő lelkem atomjait

Kapkodja össze magának
Az éjsötét úr. Egy napon, mikor
Már az időt sem érthetem, a volt,
Van, jelen, amiben létezem,
Csillagok porában múlik el úgy,
Mint a fájdalom. Nem marad utána
Semmi más, csak az újjászületett
Létezésben a végestelen- végtelen,...
Vagy csupáncsak apró semmiség,
Kihunyt csillagpor a vállamon.

ÖNGYÓGYÍTÓ

*Tudod, azt mondják, amikor valami gyógyíthatatlannak tűnik, olyankor azonnal fel-
üti a fejét a tények tagadása, amelyet a düh és a harag követ, mert a kétségbeesésre
ezek a legkézenfekvőbbnek tűnő válaszok. Persze, mindvégig tudható, hogy nem jelen-
tenek kilábalást semmiből, sőt, az ellenkezőjét éri el, ami akár apátiás depressziót
szülhet, és ilyenkor, hiába is próbálnál meg alkudozni az Istennel, a sorssal, az étellel,
bárkivel-bármivel, teljesen okafogyott és felesleges lenne. Csupán az elfogadás tud
előre vinni, az adhat célokat, amely a legjobb gyógymódnak fog bizonyulni végül...*

- (ego)

Tagadás olyan lélekfaragás
amelyet a düh és harag szül
mint az a rüh amely bőr alá
mélyen ül odafésszel amíg
ki nem veti magából a gazda-
test és a lélek amely már rég
nem alkudozik senkivel mert
elfogad elenged de nem éri
be ennyivel mivel nem a le-
mondás a cél hanem a vasakarat
akár a kőkemény acél ami
felismer elismer tette kész
hiába szól ellene a józan ész
sem tántorítja el oktalan tagadna
reményt és benne önmagát...

ÚJRA FORTÉLYOS A FÉLELEM

"Akik másokat meg akarnak félemlíteni, azoknak szükségképpen szintén félniük kell azoktól, akik tőlük félnek." - (Marcus Tullius Cicero)

Tudom, hogy félsz,...
És őszintén mondom, hogy: -

Megértelek...

Ide most ne írh, ne válaszolj,
Ne mondj semmit! Mert
Őszintén mondom azt, hogy: -

Féltelek...

Féltelek a megtorlástól,
Amitől a poszt, a státusz
Válladon holt teher.
Megértelek, hogy van mit
Féltened.
Hiszen neked is csak
Egy van, egy van csak: -

Életed...

Tudom, hogy félsz,...
Félsz kimondani, mert
Úgy érzed, nem lehet,
És talán nem mered
Mondani azt, amit majd Én
Helyetted is megteszek.
De addig jól figyelj: -

Mert a szív, a lélek nem felejt!
Csak emlékezni kell,...
Ha elmúlik a félelem.

ARATÁSRA KÉSZEN

A történelem gyakran ismétli önmagát, ami tény... ami valójában egy közhelyes megállapítás, de mégiscsak tény. Tudvalevő.

Testembe zárva szárnyal a lélek,
Emberi dolgaimban ítél Themisz
Felettem, mérlegen az igazság.
Szemem előtt lebegnek a ringó
Kalászkok, halászkok vetnek hálót
Part menti vizek mentén, a Tiszán.
Ma még a halál is kegyvesztett
Eretnek, zöldellő lombok árnya
Alatt hűsöl az élet. Forró a szél,
Napsugár perzseli a sárga mező
Tegnap zöld pázsitjának a virágait,
Rájuk tapos az ég földig érő lába.
Lárma veri fel a békés csendet,
Aratásra készen vonul a kombájn
Hadba, nincs marokszedő, csupán
Gépek garmadája kelt zsidvajt.
Majd kihajt a káoszból a rend,
Ahogy a kerekek nyomán a föld
Belereng, sorba állnak a gigászok.
Senkit sem találok a fák lombja
Alá bújva árnyékokat keresve,
Helyette nyeregbe pattant pilóta
Integtet felém. Belém nyilall a
Felismerés, már megindultak
Betakarítani a kenyérnek valót,
Én... meg útban vagyok nekik.
Megint ugyanúgy érzem magam,
Mint akinek a fejét verik puska-
Tussal, akár csak a nagyapámmal
Tették, amikor földeket vettek el
Mindenre éhes vágyak. Szájak
Maradtak éhesen, amíg mások
Kéjesen röhögtek sokak kínjain

Érzéketlenül csupáncsak azért,
Mert ők voltak felül mindenen
És mindenki felett uralkodva.
Unatkozva bíbelődnek mostanság,
Kegyvesztett urak íróasztalánál
Találtak menedéket aktakupacok
Mélyén. Feledés homálya rejti
El egykor volt idők rút perceit,
Ma már senkit sem érdekel.
Az sem, miként a lábam hogy
Lohol, ördög és pokol úzi most
A lépteim, rohanva át a gépek
"Lábnymán", loholva az álmaim
Után. Végre szóra nyílnak ajkaim: -
Emberek! Tudja bárki, merre jár?
E talpalatnyi föld az otthonom!
Idegenbe tévedt földjén porlanak
Rögjei, a bánat könnyein nevel
Kalászt az emlékezés, ahol ki
Szelet vet, az majd vihart arat,
És a tomboló fellegek csendes
Ébredést hozhatnak jótékonyan.
Igen. Érzem, én is ébredek, majd
Lassan felkelek, a szabad ég alatt
Érnek a lágyan érintő szélkezek,
Belém karolva húzzák fel a földről
Elgémberedett testemet. - Gyere!
Gyere, testvér, még néhány méter
Csupán, és újra otthon vagyunk!
Egyszerre csend lett hirtelen,
Felülve néztem az illanó árnyakat,
Senki sincs se közel-távol, gép
Se zúg, emberek zaját se hallani,
Csak néhány kismadár csivitel
Tarló közé hullott magvakkal
Szemezve. Elillant az álmom
Úgy, mint önmagam illúziója
Illant el a múltó emlékek közé.

Testembe zárva szárnyal a lélek,
Emberi dolgaimban ítél Themisz
Felettem, mérlegen az igazság.
Szemem előtt lebegnek a ringó
Kalászkok, halászkok vetnek hálót
Part menti vizek mentén, a Tiszán.
Ma még a halál is kegyvesztett
Eretnek, zöldellő lombok árnya
Alatt hűsöl az élet. Forró a szél,
Napsugár perzseli a sárga mező
Tegnap zöld pázsitjának a virágait,
Rájuk tapos az ég földig érő lába.
Vihar előtti csend borult a tájra,
Rohamra készül a lárma...

aratásra készen.

A SORSOM VÉGE

*Ahányszor alászálltam a mélységek részegítő bugyraiba, annyszor
merítkeztem meg a magasságok kijózanító mámorában...*

Átszakítottam minden poklok szövetét
húztam magamra takarva el a ragyogás
fényeiben tündökölt a mennyboltozat
szakadt reám körbeérve nem gondolok
sem mire csupán a sorsom vége ért ide...

MEGHAGYOM

Eső mosta az arcomat, belém karolt a múltó
Pillanatba hulló lágy mosoly. Intettem feléd
Búcsúzó, néztem, ahogy a távozó taxival
Múlik el a mában a veled közös tegnapom.
Gondoltam, még meghagyom a csókokat,
Meghagyom a bőrödön, meghagyom az
Ajkadon. Minden ízét a számban érzem,
Ami itt maradt velem azon a hűvös, nyári
Hajnalon. Eső mossa az arcomat, belém
Karol a múltó pillanattal egy reám hulló
Lágy mosoly. Kedves pillantások érintenek,
Körbefonják a testemet, megsimogatják
A lelkem tükörképeit. A tegnapi emlékeim
Közé bújnak el a holnapi szerelemmel
Érkező szép dallamok, de addig, még most
Is az út másik oldaláról tekint vissza rám
A veled közös tegnapom, ami elhagyott a
Távozó taxival. Én nem érem be annyival,
Hogy eltemessen a fájdalom, az összes
Hibám, minden vétkem vállalom. Nincsen
Bennem száanalom, se irgalom nem vakítja
El a szívemet önmagam felé. Görbe tükröket
Tartok az arcképem elé megtekintve benne
Lelkemet, megtekintve minden elmúlt
Percben az összes fájó bűnömet, Amit
Tettem, és azt is, amit kellett volna tán,
Amit mondtam, és amikor néma ajkakon
Hallgatott a szám. Emlékszem, eső mosta
Az arcomat, belém karolt a múltó pillanatba
Hulló lágy mosoly. Intettem feléd búcsúzó,
Néztem, ahogy a távozó taxival múlik el
A mában a veled közös tegnapom. Gondoltam,
Még meghagyom a csókokat, meghagyom
A bőrödön, meghagyom az ízét... ajkamon.

MÁR ÉRTED

*„Akinek az elméje mentes a vágytól, azt egy isten sem teheti nyomorulttá.
És megfordítva, akinek az elméjében vágy lakozik, azt a világegyetem
összes istene sem szabadíthatja meg a szenvedéstől.”
- (Yuval Noah Harari)*

Még érzed, ahogy fogva tartja
a testem illatát az ágy.
Már érted, miként hagyja magára
a szerelmet a vágy.

Még érzed, ahogy a forró ölelés
a szíved mélyéig hatol.
Már érted, miként fáj a szenvedés,
amit leír most e toll.

Még érzed, ahogy lelkünk összeér,
a szívünk együtt zakatol.
Már érted, az életünk mit sem ér
egymás nélkül... valahol.

Még érzed, ahogy könny fakad,
ha nélküled kísért az árny.
Már érted, milyen szörnyű az,
mikor meggyilkol a magány.

Még érzed ajkadon a csókomat,
ajkadon csüngeni a szám.
Már érted, hogy mit veszíthetsz el,
ha nem vigyázol rám.

KORUNK PESTISE

Korunk pestise- az irigység
nyomában vad harag lohol
belőle gyűlölet fakad
válaszul pedig jéghideg
közöny mérgez
elmét és szívet öl a félelem
uszít a gyilkos
kéjesen örül amíg arat
rendesen a rémület
kiül az arcokon a bőr
vastag és merev a lélek
hallgatag akár a lelkiismeret
amely ma nincs a jóság
lett a kincs a pénz
mit sem ér ha enni kér
cserébe a gyűlölet - ÖLET
ma engem tán de holnap
már tégedet ha vért kíván-
Korunk pestise - az irigység...

HOVÁ TÚNT?

Amíg ti állandóan harcban álltok
minden és mindenki ellen
én és még sokan mások őszintén
vágjuk legyen végre béke
amiben összetart minket a szeretet
amíg ti büszkén fennhangon valljátok
összekovácsol titeket a harag
és a mindent sárba tipró gyűlölet
győz felettem és mindenek felett
addig halkán kérdem én és még sokan
mások -

*„Mondd, hová tűnt a szív, az ész, a lélek?
Mondd! Hová tűnt el végleg a becsület?”*

SZOLGÁLNI KEGYELEM

*„Önmagunk megtalálásának a legjobb módja, ha elveszünk mások szolgálatában.”
- (Mahatma Gandhi)*

én azt mondom - tegyünk egymásért
te azt mondod - csak én csak én csak én...(!)
én azt mondom - örülünk egymás örömének
te azt mondod - csak én csak én csak én...(!)
én azt mondom - minden ember érték lehet
te azt mondod - csak én csak én csak én...(!)
én azt mondom - nyújtsunk segítő kezet
te azt mondod - csak én csak én csak én...(!)
én azt mondom - mindenkinek járhat a szeretet
te azt mondod - csak én csak én csak én...(!)
én azt mondom - szolgálni kegyelem - kegyelet
te azt mondod - csak én csak én csak én...(!)
én azt mondom - ha tudom a választ felelek
te azt mondod - csak én csak én csak én...(!)

én azt mondom - az élet súlya azoknak kemény -
aki lélekben sivár, aki lélekben szegény...

RÖPKÉPTELEN

Röpképtelen angyalok szállnak magasba,
Mégis csodálkoznak rajta sokan,
Amikor idővel a földre hullik mind.
Hamis Isten csak talmi hitet adhat, meg némi
Álságos feloldozást. Önfelmentést.
De a valóságot mindenki tudja a tudat-
Alattijában, hiába próbálja azt elnyomni
Bárkiben az ego. A valóság utat tör
Magának, és idővel minden a helyére
Kerül, ahogy a röpképtelen angyalok is
Mindig földre hullnak végül a szédítő magasságból.

KÜLÖNALKU

Különalkut kötött a sorsommal az Én' és az Én' meg
önmagammal -

mint egy drágaköves pecsétgyűrű
úgy foglalt magába a szenvedés
ahogy megcsiszolt az élet sava-
borsa megígértem az örömömnek
mindennap mosolyogni fogok
legyen a kín boldog felhőtlen öröm
forrása könnypataknak hűvös
árja tikkasztó napsütésnek láng-
ja majd elfelejtem akár a bánat
felejthetne végleg engemet -

Különalkut kötött a sorsommal az Én' és az Én' meg
önmagammal
az élet itt a földön így marasztal...

MEGINT

Álmomban megint otthon jártam
azóta magas dombok lankáin lépdelek
markomban barna hant szürke árnyas kőfal
mered ég alatt égig ér a tölgy előtte térdelek
és a völgy a másik völgyben ér utol ahol a szél
átkarol amint jó atyám a síron túlról csókot ad'
a szellő körbefonja testemet tapintja meg a hegy
mögül a lassan pirkadó virradat úzi messze
álmodat csupán a lágyan múltó szó marad fülemben -
Ébredj szépen kisfiam az álmod véget ért
...szeretlek...

MESSZE MÉG A MEGVILÁGOSODÁS

„Az Igazság és a Megvilágosodás nem olyan dolgok, amelyeket megtalálhatunk, kereshetünk, megszerezhetünk, elnyerhetünk vagy birtokolhatunk. A Korlátlan Jelenlét mindig jelen van, és felismerése akkor következik be, amikor ennek útjából elhárultak az akadályok.” - (David R. Hawkins)

Sötét elmék mélyén a lámpás kihunyt
mentolos Negro cukorka
lehetne a megoldás kulcsa
bármily furcsa semmit sem jelent
ott a fény erény
vagy becsület igazság
netán a feszület
falra rakva jó helyen a bőr
alá bevarrva tintafolt
gyanánt arany a láncon lógva csüng
a mellkason medál
íránt a fétisüknek tárgya hogyha
mégse tündököl
csupán a gyűlölet
vitája sújt reá le két ököl mi öl
mitől a rettegés ha fél
hiába kőkemény acél
nyüszítve ordibál a félsz remeg
amíg a nagy tömeg a birkanyáj
meg istenítve szór
imát az álkeresztény
fényben úszik nem vitás ki
más lehet ezért a legnagyobb hibás -

Sötét elmék mélyén a lámpás
kihunyt messze még a pirkadat...

SILÁNYPOLGÁR

Változó világfájdalomban élünk. Félünk,
Gyermekeinknek jövőképtelensége, vége –
Véges. Kérges szívű félistenek röhögnek.
Köhögnek. Krákogva ömlengik magukból
Napvilágra az ifjúság sorsát farzsebükbe
Rakottan. Aszottan bámulva tükörképük –
Végük. Végünk van, tudják. De valahogy
Mégis békanyálköpetbe bújt álmaikban
Térnek vissza Taszító reinkarnációjuk
Klónjaiként. Egyébként, kit érdekelnek?
Tökéletes a másolat. Embernek látszó
Tárgy csupán. Lazán, na és könnyedén,
Faszán irányítható bábsarjadvány: - Biodroid.
Humanoid. Kedvtelenül és nemtelenül
Gondolkodó-gondolkodásra képtelen. –
Végtelen szürkeség. Uniformizálódott
Könnyű igényletű lény. „Silánypolgár”.
Kinyomtam a tévét, hányingerem lett.
Struccbadugott homokot mutogatnak,
Közönséges, közönységes öleléseiket.
Marhákat taglóznak le homloklebenyük
Mögött. Fölött. Mellett. Alatt. Alvadt
Vér szárad rá a szócsövekre és kezekre.
Mit bánják, csak szóljanak a szólamok,
Megunt rigmusok, a csatornabűzben
Született izmusok. Enyhe öklendezés.
Mosoly. Szájtörlés. Levont konklúzió:
Ez is kijött belőlem, mínuszos vagyok
Már megint. Állandóan kell valamim,
Vagy belőlem. Röhögés. Idétlen vigyor.
Szigor. Szigorúan bizalmas kacsintás.
Össze- meg vissza. Keserű poharam
Nedűjét a lelkem issza, az íze halálos:
Friss, üdén zöld, narancsos és banános,
Ingyen ebédes, kalácsos. Gyomorforogató.
Megcsillannak a megolvadt sarkok a
Szobám derékszögeiben. Derék dolog.

Süt a nap. Árnyékában fürösztö meg a hús-
Ölés, kihűlt testű földi maradványait,
Mielőtt vízszintre döntené az exkavátor.
Végképp eltörölni mindent! Rekultiváció.
Helyreállítás. Irányított elmeháborítás.
Bátorítás. Bátorkodnak bármit tenni:
Inni. Enni. Venni. Csenni. Elvenni. – Ennyi.
Néha adni, legyen mit újra visszavenni.
Az élet nem játék. Túlélési ösztönvezérlés.
Plusz valami más, igazi életesszencia.
Szeretetvágy. Adni-kapni. Reprodukció.
Talán nem? Nem tudom. Tényleg ennyi?

AKI NEM ÉRTI

Aki nem érti a jelenkor szellemét,
Az önmagát sem érti.
Tegnap i kórság eszméit rója fel a tegnap,
Míg bábok túsaként mozgatják mások,
Jövőrombolással vádolja a jelen.

Aki nem érti az eljövendő vízióit,
Az másokat sem érthet.
Jelenkori démonok bűnei úzik a mában,
Míg önmaguk hőseként idézik mások,
Múlttagadók temetik a múlttal.

Aki nem érti a szavak hatalmát,
Az semmit sem ért meg.
Múltba réved a mával építve új jövőt,
Míg a kákán is csomót lát, a létben
Pelyva lesz, könnyű és súlytalan.

KORONAVIRTUS

Világ proletárjai dzsentríjei
» egybesüljetez «
mint egysejtű gazdatest
kiken nem fog az idő vasfoga
hiába neked bármi teszt

gázolj le bárkit aki gyenge
pénzéhes léted urizáljon
szakítsál virágot ha zsenge
átkozz csak hogy visszaszálljon

senki se voltál senki leszél
papírlapon szám-adat
kitépik majd összes tollad
hiába hordasz angyalszárnyakat

csikkzsebedben toronyóra
nyakadban meg giccs a fuksz
koronádhoz damaszt-tóga
csatát nyersz de belebuksz

mentőöved selyemzsinór
nyakadon át általvetve
szenteltostyás halotti tor
tömd magadba- *Krisztus teste*

önzésed ma zsigerbe vág
életünkre bélyeget nyom
irigy- léted őshazugság
átkozz csak hogy visszaszálljon...

HOGY LESZ VÉGE?

„Amikor a rossz emberek összeállnak, a jóknak társulniuk kell, különben egyenként elbuknak, cseppet sem sajnált áldozatként egy hitvány küzdelemben.”

- (Edmund Burke)

jönnek - látom
lőnek - hallom
vernek - érzem
ölnek - vérzem

látom - jönnek
hallom - lőnek
érzem - vernek
vérzem - ölnek

jönnek - lőnek
látom - hallom
vernek - ölnek
érzem - vérzem

túrted - kaptad
kaptad - túrted
túrtem - kaptam
kaptam - túrtem

túrted - hagytam
hagytam - túrted
hagytad - végem
hagytam - véged

így lett - végünk
így lesz(?) - vége...

CREDENDO VIDES

Bűnösnek kiáltotta ki az ártatlan
Bűnbeesés. Áldozati bárány.
Tisztára csiszolta meg a mester
Alkotó keze. Carrara-i márvány.
Válaszokat kódol a kérdő felelet,
Pilátusi erény mossza a kezeket,
De nem félnek semmit, övük
Lett a hatalom. Sárból gyúrtak
Embert az agyagszívű Istenek
Átkot karistolva üres homlokok
Mögé. Se szív, se értelem nem
Gyötri őket, Júdások csókjától
Kábulnak el megrészegülten.
Hamis a próféta, hamis a tana,
Mégis megisszák a romlott véré.
Kenyeret törnek koncot osztva,
Lábak elé dobva a jóság hever.
Megbocsájtani kéne mindnek,
Feledni hazugságaik. Belső béke.
Meditáció lett a végső stáció: -
Credendo vides. Da pacem Domine!

HA...

Ha többé már nem tudsz őszintén szeretni,
Én nem kérem tőled, hogy szeress.
S ha már könnyen el tudsz végleg feledni,
Én nem fogom kérni tőled, hogy keress.

Ha többé már nem ölel meg a két karod,
Én nem kérem tőled, hogy tegyed.
S ha már átnézel rajtam, elhal mosolyod,
el kell, hogy engedjen jéghideg szíved...

NÉMA HARANGOK

Véres álmokban alszik most a hallgatás,
Cinkosa a hangos fájdalom.
Üvölt a régóta néma harang.

Kondul balról jobbra, úszik messzire
Át a hang, onnan jobbról bal felé.
Szabadon dönti el, merre távozik,
Csak maradnia nem szabad.

Semmibe markol két zsibbadt marok,
Úgy érzi, megfogta az Isten lábát.
Pedig ha tudná, mekkorát téved,
Elengedné az egóját az elme.

Végre tudná, honnan, merről, hogyan,
Merre. És egyáltalán miért?
Kiért, minek és kinek hagyjon kéz-
Nyomot a lélek, egymásban vagy egy másikon?

Üvölt a régóta néma harang,
Cinkosa a hangos fájdalom.
Véres álmokban alszik most a hallgatás.

Csak maradnia nem szabad.
Szabadon dönti el, merre távozik
Át a hang, onnan jobbról bal felé
Kondul: - Netán jobbról balra úszik semmibe?

JÓ LENNE HINNI

*A siker kulcsa csak akkor fontos igazán, ha van olyan zár,
amelyet nyitni képes. Ne a kulcsodat kezd el keresni hozzá!
...először a zárra kell rátalálnod!*

Jó lenne hinni, hogy te is meglátod azt, amit én,
Miként szeli ketté az égi óceán kékjét a vihardadár!
Hogyan vágyja a földet magához karolni az ég,
Szeretne szerelmes csókot csenni-venni arcodról a napsütés.

Jó lenne hinni, hogy mások is érzik a szív szerető melegét,
Minden szó jelenét, ami holnap talán maga az élet.
Bárcsak magot vetne e földön a szeretet, a jóság,
Tegnap rútságait temetve, örökre feledve azt, ami gonosz.

Jó lenne hinni, hogy nem oszt ketté minket semmilyen vágy,
Amiben sikerem vagy sikered bennünk nem személyes kudarc!
Amíg másoknak a pusztaság létünk fájdalom,
Irigységükre a haragjuk válaszul gyűlöletet szül.

Jó lenne hinni, hogy te, aki most nem hiszel semmiben,
Majd megérted, csak célok mentén visz előre az Út!
Derűdre tagadással ne szabadíts rá égháborút, amely mélybe húz...
Onnan felfelé ingoványon át vezet, alul meg végtelen keserv vár.

Jó lenne hinni, hogy miattunk van még szép remény,
Bennünk van hite, és értünk kel a Nap, ébred álmosan a Hold!
Jó lenne hinni, hogy emberré válik a tükörkép,
Képmására tekintve az Isten minket látva önmagára néz!

BELÜLRŐL FESZÍT

*Ha vagyonomat mind feléitetem is, és ha testemet tűzre adom is,
szeretet pedig nincs én bennem, semmi hasznom abból.
- (Korintus - 13. 3.)*

Depressziós tény nukleáris hatalom
a birtoklási vágy
ami felettünk rabiga
se te sem pediglen én
sem akarhatom hogy
részünkkel váljon ennek a hiánya
belülről feszít
akár a hasadó atom
bár kifelé tűnik
magam sem találom
álca mögé bújik a valódi
én' az ember
derült égen atomvillanás
a perzselő eszmélésem
magasra nőtt gombafelhő
alatt nyújthat békés
feledést e fegyver
a pánikroham
szeszélye lágyan ringat
belső félelmeim hullámaiban
a tenger
partra sodorta a féktelen
vad indulat
fájdalmait amely
meghúzta a ravaszt
kilőtte méreggel telt
bűnét az akaratom
és az arcokra fagyott minden
aggodalom
ami felett örömalarc
alatta pedig düh harag-halom...

AZ ESEMÉNYHORIZONTON TÚL

Fekete lyukban száguld velem a tegnap
még semmilyen holnapom eljövő
árnyai szakadnak belé a tüzes nap
árnyai közé gyűri elmém némán
tűri ahogy a porhüvely meghajol
istenek lábnyomában útra kel- fel-
alá hull az eseményhorizont mögé
azon túl keresve önmagában tükör-
képeit festi meg valami *énteremtő'*
kéz a képmásában pirkadó akarat
talán vagy valami más földöntúli
látomás ahová féreglyuk nem vezet
se kezdete se vége nincs - végzet sincs
tovább csak sötétség a fény után
végtelen anyagban időtlen entitás
köztük te meg én -

A bennünk szunnyadó remény...

SUBMERSIO

Sarát mosdatja rajtam az élet,
Lelket exhumál a tegnapi lét.
Fekete nap világítja fényesen
A testem minden porcikáját,
Fénytöréssel sütné rám ma bélyeget.
Billogja a mélysötét fájdalom,
Ami rajta ül a meggyötört
Vállamon, sarat kenve rám.
De semmi baj, mert körbevesz a tisztaság,
Amelyben a lelkem áztatom.

MOZDULATLANUL

„A betegnek külső ösztönzésre van szüksége, de ennek a beavatkozásnak ugyanakkor saját lelkén belül kell végbemennie. Proust szerint ez pontosan és kizárólag az olvasás definíciója. Így az olvasás gyógyszerként hat, ami a kimerültség fázisaiban visszaadhatja lelki- és akaratereőnket.“

- (Stefan Bollmann)

Megint egy új nap és az elmetorna
gyógyító lépései nyomán izom-
rostok nyúlnak agyig ideg-
pálya küzdeti neuronjait álmosan
alig múlik el az érzés
újabb érzet kering belül végig
pedig zsúfolt minden mint a hering
olajban úszva a testem
dobozában kúszva kényszerül
lábra állni a zsibbadás után
én meg nézem bután ahogy
elmémet zárva tartja az akarat
ín feszül innak ugrasztva bennem
minden mozdulatot célra löve
akár egy nyúlra éhes száguldó agarat
küld csatába miközben izom-
rostok nyúlnak agyig ideg-
pálya küzdeti neuronjait álmosan
és megmoccan az ébredő ujjperc a láb-
fejen talált szögnek tágra nyílt fokán
jól tudom
ilyen lehetne az első mozdulatom

...mozdulatlanul...

SEMMI EXTRA

*Civilizációt építeni, rengeteg szorgos kéz és okos elme képes csupán,
amíg azt romba dönteni, néhány hitvány és gonosz lény is épp elég.*

Nem történnek manapság
nagy csodák se furcsaságnak se
mondható ha az igazság
több részre bontható árnyalat
színeit festi meg
mint a hazugság igen fontos
tartóoszlopa úgy tartja fent a rend
látszatát mint Atlasz a nehéz
terhét a világ glóbuszát
vállain pihentetve ül a gond
de semmi baj a probléma
ennél sokkal összetettebb az eb
máshol van hant alá temetve
sírva tán a síromig nevetve mondhatom -

semmi extra
csak lassan ennyi volt világ
néhány örült néhány atombomba
aztán itt a vég
ha ütött az utolsó óra...

CSŐRE TÖLTVE

„ Nem szabad elfelejtenünk, hogy a történelem során mindig is voltak olyan zsarnokok és gyilkosok, akik egy ideig legyőzhetetlennek tűntek, de végül mindig elbuktak. Mindig. ” - (Mahatma Gandhi)

Golyó pihen a teli tárban, vár
Kilövésre készen. Régen
Eldöntötte már az elme,
Hova szánja: - Durr, a fejbe!
Csupáncsak a kéz remeg.
Lehet, tudat alatt bánja,
Szánja tán önmagát a lét,
Mert nem kisebb lett most a tét: -
Miként veszi el az életét, amíg
Célkeresztet rajzol rá a sors,
Közepében halál fókuszál.
Leheletnyi morzsa-báj lengi
Körbe, üstökét ragadja szélmarok,
Szakítja messzire, nem gondolná
Senki se,... nem kell hozzá több,
Csak csőre töltve egyetlen golyó.

A GYÜTTMENT

Mit mondhatnék arra, ha tőlem kérdezik: -

Gyüttment vagy barátom? – ha látom,
Tán őszinte embert takar a kérdés, és nem
Sanda tekintet mögül kacsingatnak felém
Cinikus árnyak, lenéző ajkú mosollyal
Reám legyintő, kétszínű vágyak: Mondd,
Mit mondhatnék? - *Gyüttment* vagyok,
Barátom, mint rajtam kívül mások, még
Oly sokan. Aki valahonnan „*gyütt*”, aki
Máshonnan meg *ment*, addig, amíg meg
Nem érkezett Otthonról indulva... hazafelé.

GYERMEKÉRE VÁRVA

Hegy magasában hólepel roskadoz,
Lemenő napsugár alatt kilehel.
Olvadtt könnyeivel búcsúzik a bérc,
Búcsút int a Gyergyói havas.
Lassú érből folyóvá dagad az Olt,
Sebes árral hömpölyögve célba ér.
Sziklát vájva görgeteg követ ragad
Bizonyítva, Ő az Úr a kő felett.
Édes álmát ringatón felriasztja a tél,
Tavaszi ébredést visz tova álmatag,
Míg odalent a völgyben csendesen
Elpihen, a kikeletből rügy fakad.
Parti fák zöldellő ágain a búcsúszó
Halk sóhajjal hull alá. Némán hever
Alant a törzs alatt, még elidőz,
Majd szélmarokkal az esti felleg
Szárnyai tétován röptetik odább.
Valamit visz a víz, tán korhadó fát, -
Vagy csónakot láttat fodros felszíne?
Káprázat képeit festi rá az alkonyat,
Alábukik habja bájain a lágy ecset.
Kéznyomában az utolsó fénysugárral
Jobblétre szenderült, kis uszály lebeg.
Elmereng, a pirkadatra vár az éjsötét,
Leplébe burkolózik a néma táj.
Halkan suttog imát a Csíki fenyves,
Oltalmat kér a baltások haragja ellen,
Miközben örökzöldű lombok ágán
Ezüstszínű holdfény fátyla lebben.
Vadak neszeznek az erdő mélyén,
Hangjuk a folyón túlig átható,
Ahol a semmibe veszve partot ér
A teremtő szóba zárt fohász.
Tovairamodik az Olt a földeken,
Hosszú út várja még, mi hátra van.
Várja minden cseppjét a nyáj,
Mint a bárány jöttét a jó pásztor,
Úgy vágyja magához ölelni gyermekét,
Miként Isten várja tékozló fiát.
Lágyan ringó testtel édesanyja
Óvón a testéhez simul, és szerető
Kebléhez szorítja őt a szeplőtlen Duna.

SZERESD!

Hogyha rúttá vált a szép világ,
Termőföldje lett ma magtalan.
Ha rögje maró iszap, bűze sár,
Ha vetni belé hasztalan, ha teste
Felett gyilkos tombol, és gonosz
Ármány öldököl,... Te szeresd
Akkor is, ha fáj a szíved érte,
Ha szemfödél takarja, s rajta
Pihen két ököl, Mi lehet tán tiéd,
Mi pajzsod alatt óvó oltalom,
Mi véd, hiába támadja a lelked
Égi harag, földi poklot hozó
Borzalom. Te szeresd akkor is,
Ha fáj a szíved érte:- Meglásd,
Szárba szökken majd a mag...
Eljön még a nap, amelynek fénye
Lágyan ringó dús kalászt nevel.
Tavasza jön a télre, vele napsütés,
Mi nyarat hoz, mikor a fák zöld
Lombjain a rigó énekel. Labda
Pattan odébb, míg a kisgyerek
Édes ajkain halk csevej válaszol...
Akit az édesanyja féltőn átölel,
Szinte hallani, ahogy a szív a szíven áthatol.
Szeresd hát e földet, ami egykor
Téged ringatott, szeresd akkor is,
Ha fáj a szíved érte, mert a tegnap
Talán elhagyott, de benne rejlik
Múltad és a mával érkező jövő!
Ahol a bölcsőd volt, és majdan
Sírod lesz, hantja pedig örök szemfedő.

Ezek a szemek téged látnak mindig -

érted vérzik a lélek tükre legbelül
a szív a szívben elmerül ha lát
ha vakságra ítél az élet a legbenső
érzet lágyan ölvé átkarol a búbáj
akár egy gonosz ígézet csalfa szó
hamis ígéret marad csábos pillantás
alatt foszlik semmivé a jéghideg
varázs kéken izzó parázs mögött
haldoklik a szikraláng arra vár
csóvát vessen a szemtükör-szilánk
a pillantással egy - robbanásra kész
robbanóelegy mert a szív a szívben
elmerül ha lát - érted vérzik a lélek
tükre legbelül hiába ítélt vakságra
téged a legbenső érzet -

...végzet...

DÉLUTÁNTÓL REGGELIG...

Délután haraptad meg vérvörös ajkamat reggelig tartó révület
kerülgetett amíg a rémület kerített hatalmába terített
asztalán kínálta fel a vágyban izzó megizzadt testedet az éj
a kéj kívánta énbőlőlem neked szánt tapintásomat a látomásomat
űzte kényszerképzeted a végzeted én vagyok nélkülem
tán az életed is rég halott súgta füledbe a legbenső én' - *EGO*

Helló - Délután haraptam meg vérvörös ajkadat reggelig
tartott a sosem múló révület amíg a rémület hasított belénk az éj
a kéj rettegte a gyorsan pergő perceket féltve a boldog-órát...

NEVER SAY GOODBYE

Halomba rakva piheg
minden búcsúszó
rideg távozást ösztökél
mosolyt pihen a búcsúzó
szájkörén rúzsfoltoz
száj rajta báj a bűvölet
viszlátot int a fájdalom
ma kint feled míg velem
míg veled száll
magasra a képzelet
ahogy egyre nagyobb
szárnya nő a nő a férfi
semmit sem felejt a benső
rejt el az ént és tégedet
takar minden tiszta
belső érzélem-

*Soha ne búcsúzz el végleg
kedvesem csak az elmúlás
lesz végleges teljesen...*

ΔΩΣΕ ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΗ

Arcomon pihen a szemtükörképem kéznyma
napsugár füröszt rajta lóg ma százezer mosoly
arra kérlek adjon végre enyhülést a hég a szív
a lélek nem pihen az érzélem se rest hiába képzelem
arcomon pihen a szemtükörképem kéznyma
napsugár füröszt rajta lóg ma százezer mosoly
veled mégis nélkülöd ad enyhülést a hég a szív
a lélek elpihen az érzélem ma végleg búcsút int amint -

Holdvilág alatt szórják szerteszét a könnyeik az éji fellegek...

SMARAGDZÖLD

hiszek -
Istent nem egy házat
kőből épült templomot
nem egyházat
benne embert
szónokot...

hiszem -
Zöld a föld
tündököl
kék az ég
vörös tűzben ég az oxigén
mi meg nem öl...

hiszed -
Azt a házat
a kőből épült templomot
szentegyházat
benne hamis
szólamot...

hiszed -
Ciánkék a föld
megfagyott
smaragdzöld az ég
vörös szemtükörben torz
a kép a lélek rég halott...

hiszen -
Nincs alázat
ott ahol a gőg uralkodik
gyalázat lesz a lét
benne talmi élet olvas fel-
kacagva rút *haláligét*...

HUMOR HEROLD

Alakulunk mint Herold bácsi
a mázsás kőlapok alatt -

csak arra kell vigyáznunk
hogymaradjon bennünk elég szufla
mert a végén
a jövőnk túl komor
és túl komoly lehet
a mai korkép holnapra kórkép
a megélt jelen pedig
jelenkori ódon lelet
akár egy vakbélgyulladás
nincsen benne semmi
humor
meg aztán végképp
épp ezért nagy csalódás
annak aki viccnek szánja a mát
a ránk rótt igát a ki nem
mondott imát egy szebb
jövőért a földi pokolban
ahol
Ádámot úzi Éva
mert összeszúrték a lőrét
meg a pimpókos levet
miután agyonverték a kígyót
és lenyúzták a bőrét
(látod?)
így lett a történet végére
az almából bor
a borból olcsó lőre
végül meg ecet
persze
azért ne essél hanyatt
csupáncsak -

Alakulunk mint Herold bácsi
a mázsás kőlapok alatt...

JELÖLETLENÜL

*„A háborúban nincsenek győztesek, csak vesztesek vannak.
Nincsenek hősök, csak halottak.” - (Russell Crowe)*

Nem hiszi az ész,
Mennyi mindent nem felejt:
Hideg kampóját a bárány,
Rajta lógva árván.
Puskatust a fej,
Testet az árvuló golyó,
Mely áthatolva rajt'
Nem hagy benne
Zajt, se szívdobbanást,
És semmi mást...
Nem hiszi az ész,
Mennyi mindent nem felejt:
Repeszt az ágyúcső,
Betonját a vas,
Mikor villanást
Követ a robbanás,
Majd felhasad a hús,
A csont meg összetör,
Miközben falak omlanak,
S a ház összedől.
Sikítást kiált a száj: -
Édes Istenem, mondd, miért!
Miért pont énvelem? -
Nem felejt el
Válaszát a félelem.

Sem hajcsomót a föld,
Vérrögöt a hant, a száraz
Fű alatt rejtve
Mélyen tömegsírokat,
Mit nem jelöl
Se térkép, sem márvány
Sírkereszt. Sem a kiégett
Harckocsit a tűz,
Ha holnap újra
Lángra kap a vad harag:-
A gyűlölet! - ami folyton
Folyvást tetemre hív,
Kárhozatra ítél.
Mert nem hiszi a szív,
Hogy mennyi mindent
Nem felejt,
Amit az ész, az EGO
A lélek elől messze űz...

Mélyre rejt.

LÁTÓKTÓL LÁTÓKNAK

*Sosem voltam vagy leszek tökéletes! Hogyan is lehetnék?
Hiszen, „csak” embernek születtem... - (Ego’)*

a mélyen hívő világi ember olyan -
akit nem vakítja el a valamely
központosított vallási felekezet
vagy fanatizált szekta önmagára szabott
sokszor torz mások világképének
a jogosultságát megkérdőjelező
bigott és másokat kirekesztő dogmája
amelyben fennen hirdetik hogy csak
és kizárólag náluk van az örök igazság...

a mélyen hívő világi ember olyan -
aki elfogadja embertársait olyannak
ahogyan a Jóisten őket megteremtette
nem kérdőjelezi meg az egyén gondolati
szabadságát nem tagadja meg mások
jogát a "szabad akarat" Isten által adott
szent és íratlan szabályain alapuló
adományához ami minden egyes ember
sajátja - személyre szabott - ezáltal egyedi...

a mélyen hívő világi ember olyan -
aki nem visel a lelki szemei mentén
szemellenzőt amely csökkenti a látóterét
csőlátásra kényszerítve a lelkiismeretet
nem elvtelenül de elfogadó másokkal
ezáltal széles körű világképpel rendelkezik
aki szereti embertársait ahogyan őt is viszont
és így válik "látó" emberré amilyennek
Isten szerette volna megteremteni
az emberiséget...

KŐ A KŐ FELETT

Eső menekül az égből a föld felé -

talajt érve magra zuhan zöldre
festve gyönyörű tájakat
amíg a hegyről a völgybe fut
majd onnan messze elszalad
megcsókolja szomjas kedvesét
az áradat... akit szerelmesen
átkarol a kő a magas bérceken
ahol a testem porlik szépen
s csendesen megpihen a fű alatt
megőrzi lelkemet a kő s a kő
felett a rög mi eltakar és már
tényleg nem zavar a múltó lét
ahogy lágy kezekkel ringat el
miközben engem átölel e hant
szívem mindörökre hű szerelmese -
Szülőföldem az örök otthonom...

KOPJÁFA A HARGITÁN

Van egy szüette kopjafa
Odafent a Hargitán.

Nem tudják, hogy kié -
Sajátom lehet talán.

Virág nem hajt alatta,
Rögös hantja szomorú.

Minden percben vár reám,
Rajta töviskoszorú.

Folyton hív: - Gyere haza!
Széllel érkezik a hír.

Szívem vágya menne hozzá,
De nem engedi el a sír.

STIGMA

Terád gondolok.
Látni vélem, ahogy
Véred visz tovább,
Pezsgése forr, sav
Marja beléd bűvös
Bélyegét. Stigma
Oldja fel a rozsdás
Láncaid, kereszt pihen
Válladon, súlya
Tollpihe. Ragyogás
Tölti be a sötét
Elme zezzugát, toll
Sercen a papírlapon,
Megfolyt paca
Festi rá a szentjeit.
Amíg stigmát ölt
Vörösen a tintafolt,
Rányomja izzó
Billogát a szó,
Mondatot takar
Minden árva betű.
Billentyűn dobol
Ujjbegyem, olvasó
Vagyok én is
Most a gépemen.
Digitális kéznyom,
Lenyomatom kéz-
Jegye, és amikor
Végigolvasom,
Úgy hiszem, könnyű
Írást olvasok,
Melyet elmém
Könnyen elfelejt.
Pedig... mint a stigma
Ég belém a vers,
Amit a lélek bennem
Mélyre rejt...

HOLT KÖVEKRE VÉSETT LÁNGBETŰK

*"Vallom és hirdetem, hogy nincs értékesebb, hatalmasabb és szebb, mint az élet.
Mindig szép és mindenütt. Fetrengett a lelkem sokszor porban is, sárban is.
De mindig új és új magasságai jöttek az életnek" - (Ady Endre)*

A mennyek legmélyebb bugyrai alá
annak kietlen magassága közt
szárnyal bennem a lélek hontalan
és mégis gondtalan hitbe merül...

Úton vagyok újra árokpart mögött
engedj végre szabadon – Száműzetés
szegődj társamul és árulj el újra
meg újra a bölcsőmtől a sírkereszttemig...

Hiába vésitek nevem a holt kövekre - Élek
patak hús vizében a vérem ott lebeg mint
fatörzs felett az ág a lombokon úgy lengedez
akár a várfokán a vihartól megtépett zászló...

Él a szó az ajkakon a papírlapon a betű
életre kel képeket fest minden gondolat
semmiből kerülnek elő mindenségre
törnek otthont teremtek bennük a szív...

A mennyek legmélyebb bugyrai alá
annak kietlen magassága közt
szárnyal bennem a lélek hontalan
és mégis gondtalan hitbe merül...

TÉTOVA

Azt hiszed hogyha fáj a szó a száj a néma szív a báj
tűnik el tova míg a lélek tétova és bennem
exitál az ébenfekete rózsaszál vérvörös ködös
vagy csupáncsak kockába rejtett körkörös
képzelet- tudathasadásban egyszerű skizofrénia
ütne ki- defibrillál a túlélő halál-közeli élményem
szünteti meg a létemet forrasztja csók mögé a lét
most a tét túl sok vagy éppen hogy csak túl kevés mert -

Azt hiszed hogyha fáj a szó a száj a néma szív a báj
tűnik el tova pedig a lélek halt beléd bután
míg a vágyad lett ma rest és

...tétova...

MIT AKAR MA A KARMA KARMA?

Mit akar ma a karma karma? -

megkaristolni a bőr alatt
csontokig hatolni zsiger
előtt eleven húsban eret
tépni fel padlóra kifolyt
véremet nézni hosszasan
sebeket amiben életre kel
tétlenül az aktív semmittevés
túl sok lesz a túl kevés és -

Túl sok jóra rosszat válaszul
rendszerhibákba épülni be
mindenre emlékezni és nem
emlékezni végül semmire...

TÖKÉLETES BÚNEINK

Hazánk...

a lophatóság terén
mindig előkelő helyen állt
mind regionálisan mind a világ
bármely szegletéhez mérve
ha bármit is csinált
emiatt nem kellett szégyenkeznie
loptak itt országokat a környező
sokat könnyező népek
fájt nekik a létezés
de leginkább a lélek és a fránya
érdek
így leltek hazát fegyvert paripát
sokan a deli vitézek választva a bátrak
maguknak királyt
itt is ott is
nálunk meg tifeledek
akit az istenadta nép
keblére ölelt büszkén adoptált
nevére írva földet bányát bankot vagyont embert
szolgát marhát birkát és a kiszolgált
udvaroncok talpnyalókat aki
az uraiknak szolgált azok kénye és kedve
szerint
igen megint a saját érdek az
amire a szívük mindig tekint és mennek
hátra le-föl meg előre
ha lopni kell és osztogatni
legyen miből megint fosztogatni
itt is ott is
nálunk meg tifeledek
belőlük nem lehet hiány

Hazánk...

a lophatóság terén
mindig előkelő helyen állt
ami mára maga a tökéletes
bűnből kreált erény

THEORETICUS

Bármennyire is elméletinek tűnhet egy gondolat, csupán hajszálnyi választja el attól, hogy kézzelfoghatóvá váljon. Kizárólag az akarat megléte vagy hiánya dönti el, hogy mivé válik végül... - (Christian Crown)

Azt mondom hallgass el végre hatalmi örület
kuss(!) legyen már neked politikus
ami lehet hogy nem túl szalonképes -

erotikus
de mégis
olyan romantikus
ahogy
nyögve nyel
fuldoklik a hatalom az igaz
szótól szótlan és sótlan
lesz
megfeszül a gögijében él
a cinizmus
hajtja - (csak előre! fel!) - ebből
lett
sokaknak végleg elégük
belőle-belőlük
de ne szaladjunk ennyire
előre
mert még a végén a poént lelőjük
mármint azt
ami-aki nem is annyira vicces
és meglehet nem is annyira
teoretikus -

Azt mondom hallgass el végre hatalmi örület
kuss(!) legyen már neked politikus
hiszed vagy nem hiszed létezik élet nélküled...

A VÉGSŐ STÁCIÓ

„A demencia diagnosztikai kritériumai magukban foglalják az értelmi, érzelmi és a társas képességek hanyatlását, melyek korlátozzák a társas életet és a teljesítő-képességet. Vezető tünete az emlékezetzavar. Kezdetben a rövid távú memória károsodik, mind a felidézés, mind a megjegyzés zavart szenved. Később a hosszú távú emlékezetből is eltűnnek emlékek, így a beteg egyre több készséget és képességet veszít el.“ - (Definíció)

Azt mondja a fáma
akit fiatalon gyakran gyötör
rémálom
amellett pedig gyakori az alvászavar
nála
sokat hat a tudatára és idős
korára leépülés
lehet a vége
dementáció a végső stáció
emlékvesztés
emlékgörbe nélkül lesz a tudat
nyílegyenes
istenverte hullámverés
ami egyirányú
utcába vezet a végén
meg egy áttörhetetlen falhoz ér
vagy ütközik neki
ahol az elme összetörhet legbelül
hiába kérdezi önmagát az én'
jaj szegény a válasz
többé nem kerül elő és a felelet
örök kérdés marad -

Ki vagyok Én és Te ki vagy(?)

SZALONKÉPTELEN

"Sohasem él bennünk úgy remény, vágy vagy álm, hogy ne lenne lehetőségünk a megvalósításukra. És az egyetlen dolog, amely megghiúsíthatja őket, az a megalkuvás." - (Ted Andrews)

Nem vagyok voltam leszek minden szalonba bejáratos
minta-báb csak kellemetlen szalonképtelen alak amíg te drágaság
netán ócska senkiség hamu alatt kihúlt salak
csupán azért mert a gyávaság terád maradt és szakadt mint az ég
az égen égő csillagod a porba hullt amíg tündökölt
megölt számtalant átlagost szépeket rút hamist és ez így igaz
bármennyire szépítenéd meg önmagad önmagad előtt
lelőtt poén leszel mindörökre térdre rogyva láb közé
közöd nem lehet velem egy az út közös semmi
nincs neked nekem mást dobott a gép a kocka föld alá van
vetve ágyadon az ágynemű vetetlen állapot ugar
a földeden a dudva égig ér a gaz a gázság túl hamis
hazudjál nyugodtan kedvesem ma kedvesen én ígérem nem
hiszem szavad a bűnbocsánatot se tőlem kérd de kérjed
hátha más szemében a bűnöd szalonképes és bocsánatos de én -

Nem vagyok voltam leszek minden szalonba bejáratos
minta-báb csak kellemetlen szalonképtelen alak amíg te drágaság
netán ócska senkiség hamu alatt kihúlt salak
maradsz mindörökre

SVÉDASZTALOS

Elveszed azt mi szem
szájnak vágynak inge-
re nem kérdezel mivel nem hiszel
semmiben és senkivel sincs
közös benned az akarat a kérdés
hasztalan a válasz rá a semmilyen felelet -
Kegyelet illet de oltárkő billeg
az önkiszolgáló betonasztalon...

A SZÁMÚZÖTT

barátom -
ha úgy döntöttél messze
messze mész el innen
messzire
ne bánd ha nem mond
téged áldó szép fohászt
ma érted senki se
ne bánd a múltat-jelent
hiszen mindig visszavár
a múló ősz a tél a tavasz jó
és lesz még napsütés
a tiszta ég alatt
hol arcon csókol ajkával
a nyári napsugár
barátom -
ha úgy döntöttél messze
messze mész el innen
messzire
ne bánd ha nem mond
téged áldó szép fohászt
ma érted senki se
menj csak bátran
hagyjad hátra terheid
vidd magaddal azt a jót
mit álmod álmodott
a tiszta vágyak közt az érzést
itt ne hagyjad parlagon
heverni életed se terveid
ne bánd ha fáj
ha most a könny is mossa
holnap derűs arcodat -

Isten áldjon *Száműzött*
Isten áldjon... Jó Utat

SZÜKSÉGTELEN

Szükségtelen mondanom hallja aki nem süket látja aki nem vak

érzi aki lélekben nem érzéketlen üres porhüvely
stabil vázon erős lábon áll az erkölcs egy percig
sem hezitál azon mi helyes mi leszen erkölcstelen
urambocsá becstelen de mindez mégis túl kevés
mondhatnám elégtelen ahhoz hogy megnyíljon az
értelem akinél az túl szerény mint a gyertyaláng
nyomán a fény az űr sötétebbik oldalán igencsak
halovány reménysugár arra hogy változás legyen
ott ahol az ismerős is idegen arcokat mutat az álca
takar valódit és gyakran törik a pálca a hamisság
kezeben az igazság nevében bűnbakot kiált vadul
miközben az ostoba a saját hibáiból nem tanul és
hajbókol annak aki hibát hibára halmoz neki ad
rút terheket hadd cipelje más helyett amit a másik
már rég letett mert megtanulta a leckét megbánva
tettét és amit nem tett az élet osztott és szorzott
adott és elvett elvetett előre kigondolt dolgokat
terveket és célokat hogy az újabb megszülessen
vagy mindörökre feledésbe vesszen pont ezért -

Szükségtelen mondanom hallja aki nem süket látja aki nem vak

érzi aki lélekben nem érzéketlen üres porhüvely
annak szíve megtapint ha érez a belső látás hall
...és nem csupán fülel...

OPPORTUN(Y)ISTA

„Nincs jogom másokat elítélni, mert "nem tudok szenvedni", márpedig meg kell szenvedni azért a jogért, hogy az ember mások bírása lehessen.”

- (Fjodor Mihajlovics Dosztojevszkij)

mint aki savat nyelt
úgy marja lelkedet a bűntudat
lúgot böffent a szemrehányás
arcul köp az élet
rajta vérköpet sistereg
levakarni nem tudod
zsigerig ég a közröhej
itt ma mindenki ártatlan
a bűnös a bűnösnek
felmentéseket osztogat
pecsétetes papírra szárad a tintafolt
büszkén hirdeti az oklevél
ki az ki arra érdemes
persze semmi lényeges
csupáncsak mellet ver
néhány jellegtelen
jellemtelen percembereket
mér az örökkévaló
majd feledésbe taszít
amíg a másik kardot ragad
esetleg a pennán pajzsra emel
egyívású lényeket addig
fálnak dőlve támasztod a lét
perceit a mában márványtábla
díszeleg rávésett írás
virítja neved miközben a jövő
bronzba önti szobrodat
mint egyetlent aki
elismerte bűneit
amellyel igazságra nevelt
elkárhozott lelkeket
falat támasztok terhet ró
vállaimra a szó és úgy
érezem most én is önmagam -

mint aki savat nyelt
megmarja lelkeimet a bűntudat
lúgot böffent a szemrehányás
arcul köp az élet
rajta vérköpet sistereg
levakarni nem tudom
bűneim elismerem bűnös
voltomat és a jelent
félem ismerem
felmentésem semmiképp
sem indokolt
sem ma sem holnap
majd a jövő felment vagy elítél
a jövő majd megítél
szemétdombra hanyva
elkárhozott sorsokat

PARALEL

párhuzamos világokban él
párhuzamos igazságot hisz
párhuzamos életet temet
párhuzamos halálokat szül
párhuzamos isteneket imád
párhuzamos hazugságot tanul
párhuzamos szerelmet vakít
párhuzamos értelemben ostoba
párhuzamos egyenest görbít
párhuzamos örömet szenved
párhuzamos földre vágy
párhuzamos kínokat kíván
párhuzamos világokban hal
párhuzamos igazságot tagad
párhuzamos életeteket szül
párhuzamos jövőket terem
párhuzamos múltban
párhuzamos jelent...

INSTANT

instant:
kánonista - lista.

hibbant:
tótumfaktum - paktum.
kizár - bezár a bazár:
dolgozik a „mélyen
tisztelt” – grémium,

miközben tapsol:
- a néhány ostoba
- a földig-érő nyelvelő
- talpnyalons a konc
- a koncra éhes térdelő
- a jövőképző médium

amit meg- követ:
- a lebutított publikum...

NEM KÍMÉL A SZÓ

Senkit sem kímél a szó varázsa megbilincsel gúzsba köt
és orrba ver vagy megdicsér ha néha megcirógat szív
se fáj ha arcra köp a gőgös porba hull a teste hull a
színű kék tetem a sírja frissen ásott lélekágyás jégverem
az ég alatt a föld felett lebeg míg a lélek fájva megremeg
elsimulva ráncba szedve édes álmodat elfeledve szendereg a gyöngy
test az elme vére vérben fürdik kéz a kézben reszketeg a báj a száj
a belbecsen nevet a külsín mégis felzokogva sír a néma
sír előtt a mondatvégi égi jel mögé temet szavakba mondatot amely
még parázs-gondolat se volt de tudta már hogy rég halott mert -

Senkit sem kímél a szó varázsa megbilincsel gúzsba köt
és orrba ver vagy megdicsér ha néha megcirógat szív
se fáj ha arcra köp a jó a rosszra rákiált hogy épp elég ha itt a vég a
vége csúf dolog lehet ha nem vigyázunk végül mindent mélyre és a
némán aljas cinkos hallgatás nyomán a félelem a *komfortzóna-vágy*-
...kényelem...

ÉRTEM NEM KÁR

*„Megtanulni élni nem más, mint megtanulni elengedni.”
- (Buddha)*

Régen még kerestem önmagam mögött az ént
szorgosan kutatva élethű másomat álmokat amelyben vízió
gyötört és szenvedélyt adott minden változat
másolat ami benned élt tovább belőlem fakadt
gondolatcsíra nőtt- nődögélt egyre nagyobb
terhet róva rám az elme még tegnap arra ösztökélt
merjem álmodat temetni énbelém ha más-
máshová nem temetheti hát csak élj és élj tovább
nélkülem amíg meg nem gondolom miként
lerombolom önmagam mögött- előtt az ént
akit te vágysz te félsz elveszíteni pedig a képlet egyszerű -

Értem nem kár»»» téged már baj nem érhet»»» engem meg vár
...egy másik élet...

HA INNÉK

„Bachus isten az ókoriak kényelmes ürügye volt arra,
hogy bármikor leihassák magukat.” - (*Ambrose Bierce*)

Ha innék

mondaná a *bölcs öreg*
szürkebarát lenne barát
tüzes leány
csókja vörös kadarka
harapna ajkamon csüng-
ne minden szó alkoholos

ha innék

mondaná a *bölcs öreg*
komló ázna lében árpa-
maláta pezsegne benne
keserű íze édesen fanyar
csókja méz vagy áfonya
eper meg számtalan gyümölcs

ha innék

mondaná a *bölcs öreg*
törköly se maradna
szárazon és tisztán barack
cseresznye körte láng
alatt folyna tüze bízvást
kapna lánggra a szikra

ha innék

én is azt mondanám mint a *bölcs öreg*...

KÉT MÁSODPERC

Csupán -

két másodperc az élet még egy utolsót dobban a szív
az óra körbejár többé nem ketyeg
már nem csikordul nem zörög

utolsó gondolat rejt titkos
álmokat takar a csók előtt után a szó
fájdalom a vállakon pihen míg öröm-
kín kandikál elő arcokon mosoly
ül mégis túl komoly a tét a lét a holnapi létezés
talán semmi több

Csupán -

két másodperc az élet még egy utolsót dobban a szív
az óra körbejár többé nem ketyeg
már nem csikordul nem zörög

POKLOKRA SZÁLLSZ A MENNYEKIG

Amikor úgy érzed hogy menni kell
poklokra szállsz a mennyekig
róják angyalszárnyaid kilométerek
maradnak mögötted a tegnapi lét
holnapjai néma úrt szórnak szerteszét
hevernek a jelen múltó napjai jövőt
temetnek rosszat jót ami volt
megmarad neked az emlékezés
az te vagy benne önmagad talán én
amikor úgy érzem hogy menni kell
poklokra szálllok a mennyekig
róják angyalszárnyaim viszlátot sem
intenek mosolyt és tán könnyeket
csalnak most elő a betűkbe zárt istenek...

LÁTOD

Látod az esti szórt fény aranyoz
zöldben úszó fákat rajtuk lomb
pihen az éjszakában várja őket
álmuk álmodnak szépeket színes
leplet terít reájuk az éjszaka
ezüst holdsugár alatt könnyezik
harmatot a rét így szórva szerteszét
mindenét az életét adó cseppeket
sötétben alszik el a nyárvégi rengeteg
nesz zavar fel apró életet az őz
lépeget talán rőt vadak keresnek
makkokat szimatol az éhes szájjal
felett az orr túrta levélszőnyeg
alól kandikál elő a nyálkás gomba-
csemege apraja- nagyja már bendő
mélyén étvágyat csillapít amit
itt hagyott az meg másra vár hajnalig
Látod a pirkadó nap fénye aranyoz
zöldben úszó fákat rajtuk lomb
pihen az ébredésre várnak ágaik
végén ring a zöld levél... Látod - Él

JANUÁRBAN

Még a nyáron történt január lehetett
tél után tavaszt temetett a jó idő
őszre várt a föld az éggel kart
karba öltve kart kitárt a felhő csendesen
szitált az eső halkán hullt alá áztatón
itatta hantokon a zöldet fű felett
az égig érő fáknak lombjait amit a nap-
sugár nevelt a bolygó átellenes
másik oldalán talán a véletlen sem
véletlen hanem gondos tervezés
része a Jóisten teremtető kéznyomán
felismerhető a kézjegye -

benne én benne te benne mindahányan
és ami még a nyáron történt valahol

...januárban...

KÉSZÜLJ A SHOWRA!

Hajnal négy óra.

Álmosan ébredek, virradóra sem jár még.

Egyetlen szóra várnék csupán,

Az elsőre és az utolsóra: - ami feloldoz,

Ami gúzsba köt, ami elenged, ami felemel,

Ami belülről felesel velem, de válaszol

Ha kérdezem...

Reggel hat óra.

Második kávémat kortyolom, gondoltam

Lerombolom a falat az elmejáték

Mögött lapuló illúzió előtt: - ami áztat,

Ami semmit sem ígér, ami sokáig várát,

Ami azonnal elkísér, de magamra hagy

Ha elengedem...

Délután négy óra.

Túl vagyok mindenem, elmebaj és ideg-

Összeroppanás után, szimpla

Felüdülés az a néhány apró bioáramütés: -

Ami agyig ér, ami szívet repeszt, ami kér,

Ami elvesz, ami ad, de simán elragad

Ha engedem...

Délután hat óra.

Unalmas létezésemnek percei, megengedi

Talán vagy csak elszenvedi

Mindazt a zsongást, áldást és a rontást: -

Ami könnyen jön, ami nehezen elmegy,

Ami hazug, hogyha örül, de őszinte,

Ha szenved...

Este nyolc óra.

Pihenni kellene, csak ébren tart a pörgés,

Legbelül feszül belém az éber álom,

Éjsötétre vár a fényes látomásom:-

Ami édesen ringat, ami éget és felráz,

Ami kéjesen izgat, de szenvtelen velem,

Ha mégsem engedem...

Éjjel tizenkét óra.
Készülök a showra, készülök a kora hajnali
Virradóra, az egyetlen igaz szóra...
Az elsőre és az utolsóra, mint a körforgás: -
Ami körbejár, ami időtlen és meg nem áll,
Ami mégis véges, csak olyankor végtelen,
Amikor önmagam áltatom
...elhiszem...

AZTÁN MIND MEGFOGADJUK...

*Hajlamosak vagyunk az év utolsó napján a következő év napjaira úgy tekinteni,
hogy közben hátrafelé nézünk, pedig igazából előre felé kellene látnunk...*

Aztán mind megfogadjuk - jók leszünk és éhezünk
a jóra a szeretetre miközben szeretni vágyunk és az lesz
a mindennapi álmunk az éhségünknek a kenyér
kenyérben az éltető kovász mint Istennek a fohász
ami nélkül sivár lenne minden mert ahol semmi a hit
ott kevés a remény ahol kevés a megváltó erény
amelytől a gazdag és a szegény egyformán árva
hasztalan várva feloldozásra önmagától vagy valaki
mástól olyan entitástól akit a saját én is becsap átver
hiszen könnyű ígéretet tenni olyankor nem számít
semmi és senki rokon barát haver ismerős vagy
ismeretlen és legkevésbé önmagunk akivel pedig
együtt élünk és meghalunk hogyha kell de nem érzük be ennyivel -
Mert végül mind megfogadjuk hogy végül jók leszünk
majd mégis újra és megint csak vétkezünk...

SAY SOMETHING

Mondj valamit,
az se baj, ha bánt,... ha fáj.
Mondj valamit,
hulljon le rólad a báj!
Mondj valamit,
nyíljon néma ajkakon a száj!
Mondj valamit,
ha jeges pusztaság itt e táj,
vagy tövis nélkül rózsza virít,
csak mondj valamit,
az se baj, ha bánt,... ha fáj,
vagy égig emel, s felrepít.
Mondj valamit,
tisztá szóval, tiszta szívvel
keress, és rám találj!
Mondj valamit,
ha varázslat száll, és búbáj
igézi édes ajkaid!
Mondj valamit,
az se baj, ha bánt,... ha fáj.
Hallgatom szíved szavait,
csak mondj valamit,
űzenek mennyei énekek,
hallgassuk együtt égi hangjait!
Törd meg a csendet,
csináljunk a sötétből fényt,
a káoszból rendet,
sok darabból egészet, egyet!
Mondj valamit,
az se baj, ha bánt,... ha fáj,
ha szikrázó napsütésben száll,
nagy pelyhekben hull a hó,
betakar, mint hófehér takaró.
Mondj valamit,
az se baj, ha bánt,... ha fáj,
csak keress mindig szüntelen,
csak keress,... és rám találj!

MÉG EGY KICSIT

Volt egy álmom az öreg este,
Véres nyáltócsa maradt utána,
Nyomot hagyott a párnán.
Most a beste messze elillant,
Árván pillant, a szemem világa
Reggelbe réved. Sosem téved
Túl nagyot, és most se gondol
Másra, az elme kicsiny játéka: -
Szerencsés vagyok, úgy hiszem,
Csupán a testem múlik el, de
Az elme szárnyal, megmarad
Egésznek, csak a sejtek halnak
Semmivé. Ha meghal majd a Nap,
Vele halnak sötétbe a fények,
Egyszer véget érnek, mint
Megannyi más, de ma... ma még,
Ma még egy kicsit – élek holnapig.

NOVEMBER VÉGI ANZIX

Újabb délutáni anzix tekint az ablak
mögül néz be rám üzen nem fix
semmi sem minden változik a tegnapi levél
sincsen már rajt' a fán lehullott lepel
takarja az avarszőnyeget görgeteg
szelek hordták fölé akár egy tébolyult
szörnyeteg úgy tépték minap csupaszra
a lombkoronát csak néhány hírmondó
maradt elmesélni volt tavasz idén és volt
nyári napsütés után színes ősz és a bős
téli délután hideg szemekkel kandikál
félszegen várja mikor lép elő végre ő
ahol övé lesz végül a főszerep
most még kivár egy kicsit szendereg
az őszi látkép színesből megkopva szürke
lesz nem ledér tarkabarka és hófehér
szűzies paplannal takarja el az ég amíg -

Atlasz vállán a földgolyó pihen, otthonunk
glóbuszát tartja meg két erős tenyér...

ONLY FOR THE FALSE HEARTED

Csókot csenni kapni jött a szív
ma szívből szívnek adni
tisztá érzelmet az igaz
szerelem színe hófehér
lángok között vérvörös
alkonyon a hajnali pír
ha fáj se sír a szem örül
ha lát ha érez megtapint
átkarol a kéz akkor is ha
nem vagy itt ha máshol
jársz ha nem találsz keres
kutat utánam minden
egyes gondolat bennem
benned él s ha félne el-
veszíteni csak akkor fog
ha térdre rogy elvtelen
megtagad a szív szíveket
ha engeded és engedem
semmivé váljon minden
tisztá érzés tisztá szó ami-
Csak a hamis szívűnek való...

VÖRÖS NAP

Vibrál az ég megremeg a lég
megolvadt napsugár öklendez
magából delejt köhög fel
véres délibábot a vörös nap
köré gyűlnek alkonyi fellegek
rajtuk sír nevet a vászon
felett a festőecset a művész
pingál míg a szív vezet nap-
lementét temet a horizont
mögött a föld árnyékos oldalán...

LÁNGOL A CSIPKEBOGYÓ

Tűz martaléka lett a vadrózsabokor,
Lángban ég, Isten ujja égeti és a nap
Fényei borították vörösbe ágait.
Gyümölcsét a nyár nevelte fel,
Zöldből pirossá vált, amíg az ősze várt,
Nagyra nőtt, és zamatra váltott az íz.
Amint a dér leszállt, a jó idő véget ért,
Ha megpuhul, majd a két karom gyűjti be,
Hadd főzzek annak gyógyteát, akit nátha
Gyötör, torka fáj, vagy csupáncsak
Ízét kedveli, netán a hiányát
Szenvedi a test a jónak, és vitaminra vágy...

XENOMORPH

I.	II.	III.
Lassan már ezer éve véget ért az önállóságunk illúziója idegen testalkatú lélekforma lepte el a törvényhozást parazita léte savat köp arcokra mar bánatot szül a fájdalom miattuk fáj a lét ők meg bájosan osztják a lét'	a részt hozzá az észt ami sokszor túl kevés nincs pedig kincs lenne most mert túl nagy lett mára a tét mivel már minden jó ember feláldozta itt az életét csak a hitványból van rengeteg hatalomra éhes szörnyeteg pusztít	rombol eszét vesztve tombol míg egy másik hitvány uralkodni készül hiszen álmosan szendereg a nép folyton alszik néha gyáva nyögve-nyel csodára várva lép mások árnyékának a biztonságos komfortzónája mögé

LELKEMET TAPINTANÁD

Lelkem tapintanád a bőr alatt a hús
megremeg a szívizom sorvad el
ha kéjbe karmol tíz köröm az öröm
könnye arcodon peregve hull alá
míg a fájdalomnak értő szép keze
felfelé hatolva kúszik combodon a csók
a tarkódra lehel a vágy az ágy
előtt térdepel nincsen rajta álca és
semmilyen lepel nem takar mi megzavar
elűz a tűz se hamvad el csak parázs
lángol legbelül hevít valami kiolthatatlan
varázs parkol bennünk mélyen elmerül
mint egy mélyre temetett mélygarázs
őrzi meg a szívedet nekem neked
pedig a szívemet ahogy édesen -

Lelkem tapintanád a bőr alatt a hús
megremeg a szívizom sorvad el
ha kéjbe karmol tíz köröm az öröm
könnye arcomon peregve hull alá...

VISZONZATLANUL

Kristálycseppek égnek mint a vérrubint
pereg tovább a véreren csorog belém a tűz
pirítja arcomon a pírt a vágyam érted ég
hatalmas lángja még talán most is körbeéri
lelkedet pedig a hev tebenned szunnyad
álmosan amíg a kéj ragadja el magának
éhesen a testemet te rám kacsintasz csábosan
nevetve rajtam hagyva szíved kéznyomát
felejtve vállamon hever a csókod bájos
pillesúlyban édes mégis lelket mérgező
teher a szád az ajkamon tenélküled -

viszonzatlanul hagyott magányos érzélem...

AMIT A SZÍV MA VET

Szerelmet hint a lélek, a szív ma vet,
Holnap meg karja közt ölelve arat. - Valahol,
Szemtükör vizében fürösztí meg a vágy
Tüzét, benne mossa tisztára az érzést,
Amit a gondolat szült, Amit a pillanat
Adott a pillantás hevében égetőn. Neked
Semmi sem olthatja szomjadat, se csók,
Se bókba bújva enyhülésed sem lehet,
Ha nincsen vágy, se szív, ki téged vágy.
Csak birtokolni vágyja izzó testedet, ki
Tiszta szívből nem szeret. Csupán csak
Húsrá éhes ajkaid érezheted bőrödnön,
Mást nem kíván magának belőled,
Lelke beléd nem karol. Nem bánja meg,
Ha holnap minden semmi lesz, se vágy,
Se szív, sem emlék nem marad. Mert
Ő csak úgy szabad, ha nem adja át szívét,
Úgy gondolja: - Üdvözlégy magány!
Üdvözlégy szingli lét! Te meg csak nézed
Vágyak közt arra várva, egyszer még
Újra átkarol talán, miközben másnak: -

Szerelmet hint a lélek, a szív ma vet,
Holnap meg karja közt ölelve arat. Valahol.

KÉK ÓCEÁN

Szemhéjad mögött fényes gyémánt
Csörgedez kristályokba zárva.
Felszínre törne, mint a bűvópatak,
Akárcsak egy érzés, a bánat és öröm,
Ami egymagában árva,... kék óceán.

BITANGKERINGŐ

Akkor is talpra állnék ha lába nőne
odaient a csillagszórós éjszakának
kibillentve Atlaszt a lábaim alól
földgömböt gyúrnék sáraranykövekből
ragasztanék poklot a mennyboltozat
fölé örök mementónak szánva
az állandóságban a változót szabadjára
engedve lábbilincseket kötnék nyakig
jeladóba rejténem a távolságot mázsás
acélgolyóval ellensúlyozva kerék-
csapágy-házak előkertjében öntözve
szét- tikkadt *Vérehulló fecskefüvek*
szórnák nedveik míg álmos nyugtalansággal
lassú ébredésben törnének kerekek közé a
lekoszlott lelkek rabjai - *Bitangkeringő...*
jó lenne talpon maradni mindenáron még
féltérdre rogyva is öklöt rázva üvölni
hangtalan kitépett nyelvet ölteni(!) bitang jó
lenne könnyfakasztók könnyeit törölni
vigasztalón arcukra fagyott jégcsapokat
nyitni-zárni majd újra nyitni hátha
nem kerülnek miatta ők is végleg zár alá
de nem védi már semmi a semmilyenségüket
sosem volt *csúfondárerényüket* sutba dobva
lopva mindent mi mozdítható becsület-
tükröket állítva tetszelegnek halotti leplet
terítve élőholtak kivéreztetett avatárjaira
még daccal párosul a gőg még cinizmussal
kart karba ölt büszkén röhögve egymás közt
kinek lett több halottja ki az aki többet ölt
ezért nyugtával kell dicsérni a napot mert
mára már túl sok lett a halott a gőgös
és a közöny a haldoklók pedig hiába várják
tőlük jó sokan nem felejtik el majd
mikor eljönnek a böjti szelek ugyan lehet még
rajtuk jókat röhögni csak nehogy sírás
legyen a vége ha emiatt nagy lesz a böjt-

...a tavaszi ébredéseket követve...

NAP- ESTI SKIZOFRÉN

*Az Én' előtt, mindaddig nem ismerzik meg a másik Én',
amíg az rejtve marad a valóságnak vélt illúzióiba zárva.*

Többes szám
Első személy
Utolsó előtti
Hátulról első
Beszél hozzá
Hozzá beszél
Hűen hűtlen
Ragaszkodás
Mély – sekély
Mégis ellepi
Le- fel húzza
Fáról engedi
Fára föl- alá
Többes szám
Első személy
Én' elengedés
Kit bátran fél
Jég-hideglelés
Mégse gyáva
Menny pokol
Lesz léte-halála
Világos sötét
Éjjel-nappal
Egymagában
Gőgje irónia
Önmaga felé
Utolsó előtti
Tudathasadása
Egyes szám
Többes személy
Skizofréniája
Legeslegbelül
Néma sikoly
Mélyre zárva...

ITT A FÖLDÖN

*„Oly kort élünk, hogy a Menny kapujához csak az ördög tudja a PIN-kódot.”
- (†2022. - B. I. emlékére)*

itt a Földön szinte senki
pokolban csak egy van
aki bizton tudja a neved ismeri
tudom tisztelni jöttél a halált
nem pedig megdicsérni(!)
itt a Földön szinte semmi
pokolban meg minden -

Mondd milyen lesz ott jónak lenni

itt a Földön pénzért mérik
mennyedben meg ingyen adják
fáj a kín ha nem is vérzik
itt a Földön minden lennél
keresztedet beléd nyomták
megsiratott a *Mindenható*
itt a Földön könnyed hullott
messzi földeken *átutazó*
mindent kértél semmit kaptál
itt a Földön semmi- mégis
minden voltál -

Jó Utat,... Fényhozó

NEM CSAK A JÓ MÚLIK EL

*„Ime, hát megeltem hazámat,
a földet, ahol nevemet
hibátlanul írják fölébem,   - (József Attila)
ha eltemet, ki eltemet.“*

Azon a decemberen nem esett a hó,
Csak kora reggeli köd szitált,
Délelőttig szórta könnyeit az ég.
Emlékszem, azon a napon
Mosolyt csalt elő a nap a köd felett,
Feledtetve, magába zár a sír, eltemet.
Túl sokan voltak, mégis túl kevesen
Jöttek el, de eljött az, aki számított.
Velünk volt a békeesség örök lángja,
Eljött közénk a tegnapi emlékezéssel
Ölelések közt megtalálva a szeretet.
Azon a decemberen nem esett a hó,
Csak kora reggeli köd szitált,
Délelőttig szórta könnyeit az ég.
Emlékszem, ahogy a néma ajkamon
Szótlán tört fel a szó: - Emlékezzetek!
Tavaszt hoz a hűvös széllel a felleg,
Útilaput köt a talpára, messze megy.
Elmúlik a kikelet, vadat simogat a nyár,
Virágot nevel, napsütésben fürösztli meg.
Lágy kezekkel érleli a szőlőt az ősz,
Megőszült fák lombjukat dobják alá.
Jégmarkok szorítása enyhül, az olvadással
Visszatér a lassan zöldellő remény
Rügybe zártan fölfakadt könnye, telet temet.
Azon a decemberen nem esett a hó,
Csak kora reggeli köd szitált,
Délelőttig szórta könnyeit az ég.
Harangszó hallatszott a templomok felől,
Búcsúzó búcsúszót sodort felénk a szél,
Testemet jéghideg kezekkel fonta át.
Ében rózsaszívem a márványon hevert
Csókot lehelve lelkekbe szerteszét.

Emlékszel? Nem csak a jó múlik el...

IGEN, VAGYIS NEM

*„Dinanze a me, non fur cose create
se non eterne, ed io eterna duro:
lasciate ogni speranza, voi ch'entrate.”*

- (Dante Alighieri - La Divina Commedia • Inferno., III. 7-9.)

1.

Igen. Vagyis nem. Nem vagyok molekuláris
Biológus, csupán gyakran fordult elő, hogy
Fehérjehalmazokkal sodort össze a proteomika.
Teljeskörűen összetett, minőségi és funkcionális
Vizsgálódásokat követően kellett levonni a
Végkövetkeztetéseket, néha tényeket, máskor
Lemondó legyintéseket: - Hozott anyagból, ha az
Silány, vagy nagyszerű, mindenkinek ugye, amire futotta...
Takarónyújtóztatásig tartanak a genomba zárt DNS-eik
Kapcsolódási pontjai. Lánc-lánc... Eszterlánc-tánc
És humán RNS- szekvencia. Van úgy, hogy a pendrive
A vírushordozó adathordozó, van úgy, hogy az ember.
Néhány erre kiírt tender, gyakran zsebre vágható,
Érdekpotentáltan ágyban, pénzben mérhető: Etalon.

2.

Igen. Vagyis nem. Soha sem tagadtam, igen gyakran
A sorsom ellen szavaztam, Rossz-szem-Szögektől
Vakult a mozgástér. Beszűkült ilyenkor a látótér: - Játsszótér?
Nem. Vagyis igen. Az élet az ilyen. Ilyen, semmilyen
Féligazságoktól harsogó hazugságok fehérjehalmaza,
Életet mímelő biológiai létezés. Színlelő sejtburjánzás.
Valamikor olvastam az elme furcsaságairól, angol
Nyelvű szaklap, a „The Lancet Psychiatry” foglalkozott
Hosszasan vele, de mivel egy kukkot sem értettem
Belőle, - tudniillik, angolul nem értek, kizárólag magyarul
És németül beszélek, írok, publikálok, - ezért nemes egyszerű-
S-éggel támogattam az iskolai papírgyűjtést: Elajándékoztam
A pszichiátriai szaklapot a kislányom iskolai papírgyűjtésekor.
„Recycling art. - Újrahasznosított művészeti értéknövelés.”

3.

Igen. Vagyis nem. Nem szoktam könyveket, sem fontos Folyóiratokat égetni, még a vegyes tüzelésű kazánoknak, Kályháknak és kandallóknak a begyújtásakor sem. Erkölcseleg aggályosnak tartom belső értékrendem alapján, Ezt őszintén meg kell vallanom. Mások gondolatát, amíg Az nem irányul mások ellen, nem támadom. Nem. Vagyis Igen. Igen, van az úgy, hogy bizonyos esetekben, nem Emelnék szót, ha valaki az általános emberi gonoszságok Ellen, az emberi tisztaság megőrzése érdekében, Tudományosnak láttató, áltudományos gondolatokat, Eszméket űzne a tisztítótűz lángjai közé: – *Purgatórium*.

4.

Igen. Vagyis nem. Nem ejtenék könnyet a lángok Felett, ha azzal örökre a jótékony feledésbe Számúznánk a „Mein Kampf”-ot, és a Sztálin által (is), Újra és újra értelmezett: - Vlagyimir Iljics Lenin összes Műveit. Nem. Vagyis igen. Igen, féltő, hogy most a jelenben Ugyanúgy újra írja a gonoszság az emberi elme által Gyártott rémtetteket. Megtisztulás előtt áll a Purgatórium? Igen. Vagyis nem. Nem hinném, hogy bármi változna, Bárki változni akarna, ha egyszer már a saját önszántából, Ami-aki a közerkölcs polcain a jól megérdemelt helyére került.

INTELLEKTUEL

Van mikor csak saját magam hallgatom
belül szól a szóban pár betű
alkot néhány mondatot a gondolat
beszél csupán jó sokat égi
szózatot szónokol nekem
velem perlekedik felemel mégis
felesel ha bizton állítom ebben
semmi fura nincs talány
ilyenkor gondolom hogy ez lehet
talán az énben szunnyadó
intellektuel-magány
habár könnyen meglehet csak
ámítom magam szimplán tévedek...

NINCSENEK SZEBB SZAVAK

*„A kedves szavak lehet, hogy rövidek, és könnyű kimondani őket,
de a visszhangjuk végtelen.” - (Teréz **anya**)*

Hited nélkül a földi lét Ős-kárhozat,
nélküle káoszt teremt a pokol.
Démonod tudja jól, te vagy az áldozat,
ha lelkedben tort ülve Ő honol.

Életed a kezekben, sorsod kovácsa
csak Te vagy,... önmagad.
Ha nem hiszed létedet, a képzelet
anélkül nem lehet szabad.

Isten nélkül a holnap nem jön el,
jelenét temeti magába a múlt.
Nem lesz majd, ki feloldoz, ha vétkezel,
szárnya tört angyalod földre hull.

Életed a kezekben, sorsod kovácsa
csak Te vagy,... önmagad.
Ha nem hiszed létedet, a képzelet
anélkül nem lehet szabad.

Lélek nélkül csupán sírhalom a lét,
testbe zárt céltalan élet.
Hiába jön ébredés, ha az ébrenlét
örökké tartó álmra íteltet.

Életed a kezekben, sorsod kovácsa
csak Te vagy,... önmagad.
Ha nem hiszed létedet, a képzelet
anélkül nem lehet szabad.

Szeretet nélkül az élet halotti lepel,
örökké tartó, fagyos éjszaka...
Harag-gyűlölet a bűn előtt térdepel,
jégszíve... a fájdalom otthona.

Életed a kezében, sorsod kovácsa
csak Te vagy,... önmagad.
Ha nem hiszed létedet, a képzelet
anélkül nem lehet szabad.

Szerelem nélkül magány a létezés,
kínok közt áradó könnypatak...
"- Szívemből szeretlek, kedvesem!"
Nincsenek náluk tán szebb szavak.

BESZÉDES PÉLDA- BESZÉDES

Úgy volt valaha élt
hajdanában az új kor
hajnalában egyetlen
igaz
talán nem is ember
áradt belőle a jóság
földfelszínre tört
mint vízalatti vulkán
amit eltakart a tenger
igaz
nyomán sebhely
fakadt véres stigma
bőrtől húsig csont-
on átszakadt szeg
bizonyítja a test
törékeny az ima meg
igaz
hit nélkül mit se ér
nélküle oly sekély
értelemmel bír
ami tán mérhetetlen
mégis bármennyire
érthetetlen a sokaság
mindig arra vágy ami
galád módon talmi
...hamis...

NAGYSZOMBATON

*"Én vagyok az út, az igazság és az élet;
senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam."
- (János 14.6.)*

Nehéz szívvel állok a sírboltod előtt,
egyre kérdek: mit tehettem volna?
Titkon várok válaszodra, de ma csend felel.

Nehéz szívvel érzem, átölel a gyász,
lélekbe tép, még várat a feloldozás,
amíg meg nem nyílik a tiszta lélek.
Hiszem: Te vagy az Út, az Igazság!
Hiszem, nemcsak ígéret, amit elhoz
majd a feltámadás és örökkévalóság.
Lészen veled a lét, áldás, az örök élet.
Hiszem, ha hitem erős, akár a szikla,
szívem pedig tiszta, nem hiába haltál
keresztfádon értem. A szíved átölel!

Nehéz szívvel állok a sírboltod előtt,
egyre kérdek: mit tehettem volna?
Titkon várok válaszodra, de ma csend felel.

KI VÉDI MEG?

Húst szakít a szeg
ín szakad ketté
megsérül az ideg
terhet ró a váll
felett a kereszt
dermedő vércsepp
cseppen alá-
száll poklot keres
meleg mégis jéghideg
árral úszik el

...nélküled -

Ki védi meg
ki védi meg a lelkeket

TE ELVINNÉD?

Semmibe vegyülten a mindenség
a részem
talán
elfeledtet a holnap
bennem tegnapot tagad
amíg a mában ejti könnyét
az előző élet
múltban ragad csak itt
a keblemben lesz
szabad ahogy
mosolyban születik újjá
a reinkarnáció
tudom
lelkes ováció és tapsvihar
se jár ma érte
pedig
tényleg megérte volna serény
az égi ács
sosem kérte-
kéri higgyem mégis muszáj
hinnem hiszen keresztet
állít a mesterember
legyen mit
felvinnem a Golgotára
kérés nélkül
elvinném a terhet
hogyan számot adjak érte -

Elvinném magammal fel a magas égbe...

A HITEHAGYOTT

Mikor kínok között hittem,
Nagyobb fájdalom már,
Ördög tudja, nincsen,
Akkor hangos némasággal...
Elhagyott az Isten.

Elhagyott az Isten,
Minden miben hittem,...
Hogy újra rátaláljak
Lassú fájdalommal,
Múljon el a bánat!

Múljon el csak minden,
Hagyjon újra hinnem,
Nagyobb fájdalom már,
Ördög tudja, nincsen,...
Csak, ha újra elhagy Isten.

HÍVÁS

Benső érintés tapint
hívás érkezik
tisztá ügyek nyoma nyomja
vállamat mint az áhítat
után a jel
stigmáktól vérzik a lélek
ontja rám magából a virág
illatát
ami tűzszirmával megfüröszt
megtisztulás(?)
á nem dehogy
de arra vágy az én' s ha én
hagyom
megégek és talán elégek
lángja közt
amelyből nem maradhat por
se füst se semmi más többé
hiába érkezne felém tőle
...hívás...

ATARAXIÁS

Az ataraxia az ókori görög filozófiában azt a "közönyös" állapotot jelenti, amikor semmiféle jelenség nem képes megtörni a lelki nyugal munkát.

Hogyha nincsen benned félelem
mert nem hagyod hogy eluralja
életed az nem közöny és nem öröm
ha könnytelenné lesz a kínkeserv
attól még fáj ha bánt a terv hiánya
benned néma úr sötétje tátong
fényre vágyva tévelyegve tündököl
a lélekpajzsod oltalmába állított
két ököl a józan ész a szív mi véd
ha téged támad célba ér a fájdalom
legyőződ teljesen ne bánd hogy
nincsen benned félelem és nem
vakítja el az elméd néhány
önmagadtól rettegő és gyáva érzélem
mert így maradhat meg csupán az én'
a fény után a lét a lelki béke vége
nem közöny csupán csak végtelen öröm...

hangyaság

hangya mászik lábamon test-
meleg testemen célt talál
kihúlt bőrfoszlányra éhes
vagy csupán csak lustaság
vezérli rajtam elhenyél
élni csak csupán a természet
lány ölen ő meg én
ketten
egyedül ☹☹

IGAZ SZÓ

*"Félálom az elmúló éjszakában. Sötétben kimondott szavak -
hogyan is lehetnének igazak? Az igaz szó világosságban születik."
- (Erich Maria Remarque)*

Hogy lehetne szebb
a szó(?) ami kincs
csak amikor igazat
szólnak ajkaink mert
a hamisságban semmi
sincs csak a csúfan
összetört néma
hangjaink ne féljünk
soha felkarolni azt
ami jó és támaszt
adjon két karunk mi
oltalom mert többet ér
néhány igaz szó mint
a hamisan tett ékes
rémes fogadalom
hogyan lehetne szebb
a szó(?) ami átkarol
csak ha elhisszük
szebb a világ általa
olyankor minden
szívből szól és meg-
mutatkozik az ember
énbe rejtett önmaga...

SZÍVHANG ÉS HALLGATÁS

Magyar Közlöny:

29/2022. (IX. 12.) BM rendelet

*A magzati élet védelméről szóló 1992. évi LXXIX törvény
végrehajtásáról szóló 32/1992. (XII. 23.) NM rendelet módosításáról*

Megint tajt részegre itta magát a beste inger
kínozt a vágyait ilyenkor
bőszén üldözte a lányait míg az „édes”-anya
kiütve feküdt a kábulattól és nem azért esett
hanyatt az ámulattól amiért meghágta a párja
akárcsak egy kancát a kanos csődör
pedig álmában már leharapta neki többől talán
magának az ujjak végein a körmöket
vagy töröket szúrt szívközepbe érte
nem járt köszönet csak ébredés utáni ütleget
gyomorra feje ahová még elfért néhány
csapás a testre ami él ugyan de a lélek már
rég halott benne mint akinek egyre menne az
amikor a kislánya egyike vérzett amit a párja
meg sem érzett mondva csatak részegen-
mit rinyálsz(?) hiszen láthatod a gyermek él
csupán évente többször elvetél ha nem majd
segítek neki te meg dőlj be vagy dögölj meg
és dőlj hanyatt kezdődhet az ámulat mekkora
istenre leltél és ha már a végén mindent lenyeltél
szépen hozhatod a kaját piát és ne feledd az esti
pipát sem az imát ami kijár neked hogy legyen
miért füstölögnöd megalázva újra összetörnöd
holnap -

Amikor a szívhangokat hallgatod az abortusz
előtt néhány elmeháborodott bűnöző miatt...

LÉGY HÁLÁS KEDVESEM

„Az Európai Alapjogi Ügynökség (FRA) 2014-es reprezentatív kutatásában úgy találták, hogy Magyarországon nagyságrendileg minden ötödik nő tapasztalt élete során fizikai erőszakot a párkapcsolatában. A NANE becslései szerint, körülbelül 223 ezer nő van, aki jelenleg is olyan párkapcsolatban él, ahol fizikai erőszak áldozatává teszi a partnere. Számításaiukból viszont arra is következtetni lehet, hogy a rendőrségi statisztikában az elkövetett párkapcsolati erőszak esetek mindössze 5 ezreléke kerül regisztrálásra.” - (FRA, NANE)

Légy hálás kedvesem ma pofon
sem csattant csupán némi hangos
dorgálás történt a gyerek
egyből értett ahogy a sárból
felpattant a fal adta a nagyobb
kár lenne tagadni a tényt
ma jó napod van hasam árnyékában
pihenteted karikásra sírt
megfáradt szemed látom használt
a beszélgetés tudod hol a helyed
kihűlt bevetett áporodott ág
maradt az éjjeli dorbézolásom után
üresen de te csak légy szerető hitves
vagy csupán szerető
és várd az újabb érkezésem ha
hazatérni vágyom habár visszahúz
a bárpult és visszahúznak a lányok
még marasztalnak a bitang
cimborák kocsmai barátok de ha eljő
az este késő éjjelen majd hozzád
hazatérek ne félj semmit
a karikásra sírt szemedbe nézek bájos
vigyorral számon mint a részeg
vitézek estemben sodorlak arrébb
ez ám a virtus nincs semmi baj
te csak légy szerető hitves
vagy csupán szerető
ásó kapa nagyharang meg hófehér
szemfedő addig csak pihegj halkan

ÖNKÉNTES SZÁMÚZETÉS

„Ajánlás:

Sok szeretettel azoknak, akiknek az állandó megfejtési kényszere nélkül, sosem jöttem volna rá, hogy mennyi önjelölt szakértő van a földön.

...és tényleg: - „Gondolta a fene!”

Magamtól döntöttem úgy
gondolom ez így helyes-
írásba adom pont-pont sok
kisbetű nagy alig kérdőjel
nélkül és néhány ékezet
hosszú lesz vagy épp rövid
szó helyett lett összekötő-
jel magyarázat se kell
hozzá csak érteni kellene
összefüggéstelenül netán
egybeírva olvasod amit
különírt le a kéz és toll-
bamondva sem ugyanazt
jelenti mint a fonetikus
kiejtés a marokból hullana
alulról felfelé balról jobb-
ra számítász hiába úz a tűz
égeti beléd hol az értelem
benne rejlő összefüggés
tartja egyben a mondatot
akár egy torzóba bezárt
szózatot szaval fel a száj-
fény se báj se rúzs önkény
van csupán és vasakarat
kényszerít rá a papírlap-
online betűvetést benne
az ént a lírától íráson át
az út mi lehetne más
ha nem valami szószegés
aminek a vége betű-
vágás tördelés nyelvtani-
lag önkéntes száműzetés...

CIZELLÁLT

Mélyre szaladt fájdalom visít
belül marcangol eleven húst
virít a seb felett véres fekélyt
csen mosolyt velem grimaszol
majdhogynem kéjesen röhög
boldogságban mar belém nyomot
hagyva szellem karma szúr
bőr alá égető pontokat szór
csontokat kutya elé belé
remeg a jó előre megírt karma
aprólékosan megművelt mű-
májer gondjaiba az elme-kín
gyötörte összetörte felhőtlen
öröm na várj egy picurkát
ess hanyatt és fogd meg a söröm
(nekem úgy se kell)

hadd rajzoljak egy mondatot
benne apró betűt sok-sok szó-
tagot költői képeket szépeket
csúnyát közhelyesen furcsát
közérthetőt és sérthetetlen
érthetetlen hosszút és persze
kurtát benne zseniális elmebajt
ostobát átmenetileg okosat
jó sokat mégis keveset éppen eleget
ovális négyszöget szép kerek
trapézban rombuszost görbe
egyenesben kúpokat gúlát
rakva egymásba halmokat
egy darabban szerteszéjjel
hagyott fagyott közönnyel
izzó kéjjel harcolva a sötét
éjjel hajnalokat várva késő délután
merengeni a semmiségről
mindenségben lebegve fix
pontokat keresve bennem benned
tudásra szomszédhozva arra
éhesen falni fel titkokat adni
át létezőt és elképzelt csodát -
...a cizellált tudást...

MEZÍTELENÜL

In memoriam: - (Pörböly, 1993. február 12.)

Már semmi sem fáj annyira,
Mint az egykor volt öröm,
Ami veled halt az emlékek közé,
A gyermeki mosoly a szülői féltéstől
Övezve átsírt éjszakák után.
Amikor ébresztett a reggel,
És kéz a kézben néztem
Üres ágyadat némán és bután
Fel sem fogva kényszerképzetem,
Mi lesz majd ezután.
Még öleltem a semmit reszketőn,
Szorosan markomba zárva,
Várva egy szóra, várva egy újabb
Lázás éjszakára, megtapintva
Forró homlokod melegét.
Képzeletben néztelek
Csendesen, ahogy egykoron
Másnapig ringtál keblemen,
Jótevény álmodt az est
Hajnalig, a semmibe űzte a lázas
Reszketést a gyógyulás.
Hálát mondtam akkor,
Vagy talán egy tétova fohászt,
Nem tudom, ki hallgatott,
Csak azt, hogy célt talált.
Most itt fekszem én is lázasan,
Kínoznak kényszerképzetek
- Annyi elveszett éve már! -
Keresve téged szobád ajtaját
Kémlelem:- Vajon merre jársz?
Közben látom, a testem meztelen,
Mint aki most született fájdalomban
Örömkönnyekeket fakasztva.
De csak arra gondolok,
Már semmi sem fáj annyira,
Mint az egykor volt öröm,
Ami veled halt az emlékek közé,...
Ahol minden angyal meztelen.

SOSEM MÚLHAT EL!

„Nem szerelem az, ami változik, ha minden más változik. Örök útjelző az, ami meg sem rezdül semmilyen viharban. A szerelmet nem koptatják az idő röpke órái s hetei. A szerelem örök, ítéletnapig.” - (William Shakespeare)

Emlék, megannyi elmúlt, tiszta érzelem...
Tekint vissza a régi, megkopott képeken.
Öreg platán törzsébe karcolt szerelem
Évtizedes emlékei köszönnek ma rám.
A gondolataim visznek tova sebesen,
Múltba repítenek szépen, csendesen.

A szemközti padon még szinte érezni
A régen volt tapintásod langymelegét.
Szemem távolba réved, feldereng a múlt,
Lefoszlott a fátyol, a selyem földre hullt,
A cipő az ágy előtt, a földön hever...

De csitt! - leáll a kép - elmém küzd vele.
Meg-megáll, néhány kockát visszateker!
Ölelő karok és párnák közt halni meg...
Mondd, mi lehetne más, mi lehetne szebb!
Ha a te karjaid fonnak át, míg létezünk,
Amíg a szívünk dobban, egymást keresi,
Egymást öleli reszketőn két kezünk...

De csitt! - újra pereg a film, megérkezünk
Oda, ahonnan elindult Utunk egykoron,
Miként látom lassan pergő, időtlen korom,
De őszes hajkorona villan, s ráncos kézfejem
Fogja most tiéd, és önmagamtól kérdezem: -
Ugye, sosem múlik el az örök szerelem?

MA SZÓLNI KELL!

„...mert vétkesek közt cinkos, aki néma.”

- (Babits Mihály)

Ma itt szólni nem lehet,
Mégis szólni kell, muszáj.
Szó sebzi szép lelkedet,
Ha vad gyűlölet fröcsög,
S lehull rólad minden báj.
Ma itt szólni nem lehet,
Mégis szólni kell, muszáj.
Törjön bár a csont és a test,
Ha vad gyűlölet fröcsög,
S az élet itt csak rút halál.
Ma itt szólni nem lehet,
Mégis szólni kell, muszáj.
Ki hallgat vétlen s cinkosan,
Ha vad gyűlölet fröcsög,
Bűnös az, nyugalmat nem talál.
Mikor ma bátran szólni kell,
Millió meg gyáván bólogat,
...miközben néma most a száj.
Ma itt szólni nem lehet,
Mégis szólni kell, muszáj.
Ha vad gyűlölet fröcsög,
Mindennap ádáz ütközet
Ott, ahol ma halni jobb,
Ott ma bátran szólni kell...
Akkor is, ha néha fáj.

KÖZÖNYBE RÉVÜLŐ

*„A szeretet ellentéte nem a gyűlölet, hanem a közöny.”
- (Elie Wiesel)*

Kegyetlenkedtetők, irányítottan földre szakadt
Légicsapásokat ösztönöznek a világegyetemre,
Lehet, csak egyetemetek löknek a víz alá.
Mennyekig. Menjek így? Katedra kapható! - vagy -
Katedrakoptató? Lopható? Ingyen ebéd nincs! - vagy kilincs?
Kilincselők, amit a lincselők tömege megkíván: Bilincs.
Kristálytükör faragók hada lepi el az utcafrontot,
Harcra kész, bamba kezekkel tapintják a torzót:
Tükörképüket nyalogatva, varas sebeket keresve
Maffiamódszerekkel, gyógyszerekkel tompított
Vakcinákkal, buddhistával, anglikánnal, terrorista
Klánnal bratyizva, egy tálból cseresznyézve, szotyolázva.
Jó sokakat megalázva, meg se kérdik: - Fáj, ha vérzik?
Csak nem mellbe vágta a *fakósárga lován* a vágta?
Minden teljesen jó, de várj egy csöppet már! Búzlík
Valami, na, nem Dániában, az alsógatyámban érzem -
Tudod? - bokszos lett a bokszeralsó az erőlködéstől.
Olyan kijózanító az absztinencia! Élettelen élet. Élőhalott.
Semmi mámor, semmilyen benne a deviancia bája,
Könnyen leprolizható, se jachtozás, se jattolás, se pörgés.
Egy db: - por szívó, ötszáz eurós *orrszívójával* a csikkzsebében,
Ál-dog-áll, vagy földön kúszik, esetleg a magasból lecsúszik a
Mélybe. Egy db: - tipikus lelkileg sérülő, önmagától meg-

Szédülő, közönybe révülő...

BÁRCSAK

*Minden szívnek van egy bal és egy jobb fele. Az egyik fele benned dobban azokért,
akiknek a szereteted adtad, míg a másik fele azokban, akiknek a szívében élsz...*

Bárcsak testvéred lehetnék,
bátyád vagy kisöcséd,
örömdben volnék a fénylő csillagod,...
bánatodban pedig a végső támaszod!

Bárcsak csillagom lehetnél,
nővérem, tán kishúgom,
véremben áramló, éltető oxigén,...
testemet alkotó lélek, hús, izom!

Bárcsak gyermeked lehetnék,
vagy kicsiny unokád,
szerető szívedben egy égi látomás,
lelkemben az első és utolsó,...
» egyetlen szívdobbanás «!

Bárcsak gyermekem lehetnél,
szerető szívem éke,
mindennek a kezdete, mindennek a vége,...
minden lélegzetem odaadnám érte.

TISZA-PARTI GONDOLATOK

Tajtéket vetnek szép habjai ahogy partot mos
tisztára törölt kavicsot görget
odébb hajítva ágat sodor az ár
nyomában rég elpihent iszap
merül lejjebb a víz felszíne sárga
lesz mert a nagy folyóba sár
kerül a partról integet a fűzfa
lombja vízbe ér kibontja üstökét
a szende kisleány míg megfürösztí őt a napsugár
alatt a fénylő tágas horizont-
ra néz szemem ahol a bárányból a farkas-
felhő jó nagyot harap én meg
félve kémlelem nehogy majd szélvihar
legyen belőle vad cudar vihar
csapjon rá az ég asztalán a földre hullva
szélmarokkal mint a sújtásra kész bitang
ököl de lám mégsem az csupán
lágý tenyérrel üdvözöl a fenti felleg
arcomba karol csókot szórva rám
amíg az alkonyat az esti félhomályban tündököl
az óra perc mi elrohant akár a víz
habjait sodorva vágató folyó...

LÁGYAN KOPPANÓ

Egy lágýan koppanó bogár
ütne mély sebet az autó
szélvédő ablakán utazva át
poklokat amíg a mennybolt
rászakad és jégeső
szítál rá éles karcokat
hagyva rajt' e féktelen erő
végén nincs semmi
meglepő csupán a történet
véget ér a csattanó után
meghúll benne a vér velő
és nyakáról a fejbúb
lágýan potrohig szalad...

ЧЕРНОБЫЛЬ - 1986.04.26

*A sérült reaktort lezáró betonszarkofág építésében mintegy kétszázezer ember vett részt közvetlenül. Őket „likvidátoroknak” nevezték, és tartalékos katonaként sorozták be, majd vitték Csernobilba. Közülük néhány tucatnyian olyan sugár-dózist kaptak, ami a közvetlen halálukat okozta. Sokan azonban hosszú lappangási idő után kezdtek el különböző betegségeken szenvedni, amelyek következményei a mai napig súlyos egészségügyi problémákat okoz, és hatást gyakorol ma is a túlélők mindennapjaira...
- Ténymegállapítások a hivatalos és nem hivatalos vizsgálatok jegyzőkönyvei alapján.*

Semmi sem képes maradandóbb sebet ütni,
Mint a lélek szövetén ejtett fájdalom.
Hazugság. Ámítás az álságos titkok mögött,
Az arculköpése a tisztaságnak, amiről már
Többé a rákent mocskot lemosni nem lehet.
Nem lehet holt anyáknak vigaszt nyújtani
Elhalt, sosem volt gyermekük elveszített
Lelkéért... Nem lehet a sosem létezett életért
Imát mondani, és feloldozást kérni a soha
Meg se bánt bűnökért, amelyeket keblére ölelt
A cinkos csendes hallgatás. Fájdalom maradt
Utána, titkokat leleplező könnyes, néma gyász.
Mementóba rejtett szarkofág temet halált,
Halált megvető bátorságba kényszerülten,
Táblába vésődött nevek mögött lélek-arc,
Kit ma is szerető szívek fonnak át,... Úgy
Rebegnek értük el most könnyező szemek
alatt, reszkető ajkakon fájó, szent imát.
Hogy tudja meg, hol ember él, a nagyvilág,
Hogyan vált halhatatlanná a halandó létezés
Odaát! Jó lenne hinni, az ember, mint jó pap,
Holtáig tanul, megtanul minden rút hibát,
De máig tartó titkok kísértik a hallgatót
Jelent, holnapi titkolózásba burkolva a jövőt.
Új élet sarjad, utat törve követeli a holnapot,
Lerázza magáról a múlt konok hazugságait.
Hiába rejtenék el hamis Isteneknek a sosem
Múló tegnapok talmi ígéretét: - Nincs titok?!

ÁCIÓ-KÁCIÓ

Áció, káció, akáció...
Semmi cicó: - Vakáció.
Klafa. Hurrá nyaralunk!
Újra zshivaj, hangos a Balaton.
„Óccó – minden – ezeöccáz”!
Főtt kukori’, sima lángos,
Pohár kóla, liter szóda,
Csavart fagyi, túrós pali’
Jó nagy bukta, szalmonella.
Balaton Sound - ki ne
Hagyjad, szuper buli,
Szuper dzsanga, *kokó dzsámbó*,
Van ott narkó, minden-
Fajta, ihatsz sokat, rajta-
Rajta. Szól a zene
Agymenésig, andaloghatsz
Kéz a kézben, napfelkelte,
Szemed alatt naplemente,
Szúnyogcsípés, drága kence,
Naptej-olaj, party-sátor,
Úszógumi-aligátor. Ha eszel-
Iszol, vigyél kincset, elég
Lesz rá egy-két milla, a camping
Szállás nem túl durva,
Olyan, mint egy kalandtúra.
Készülj fel, mert itt a nyár!
Buli, Fanta, fiúk-lányok,
Várnak rátok a tóparti
Hiénák, meg
»»» a zshiványok«««

BIRTOKOLNI VÁGYOD

„A birtoklás vágya (...) a szerelemben érhető tetten leginkább: a szerelmes ember szerelme tárgyának kizárólagos birtoklására törekszik, lelke fölött éppen olyan föltétlen hatalomra vágyik, mint a teste fölött, azt kívánja, hogy szerelmének tárgya csak őt szeresse, a leghatalmasabbként és legkíváncsúsabbként akar lakni és uralkodni a másik lelkében.” - (Friedrich Nietzsche)

birtokolni vágyod-
a hangot ami estétől reggelig andalít
forró ajkakát az izzó
bőrödről lopva csókomat ami elrepít
magasba fel a magas égig
birtokolni vágyod -
az arcot a testem tapintásait annak
hiányát a téged égető lázat a szív
kéjutazását levetkőzve magadról
a gátlást azt az álcát ami gúzsba köt
birtokolni vágyod -
a lelket az embert ami felkorbácsolta
benned a viharosan tajtékzó tengert
birtokolni vágyod -
a vért amiben megmártózott az örök
szeretet kérned sem kell úgy adom át
neked ahogy isten adta egykor
a bennem rejlő -
égi hangokat a felemésztő csókokat
az arcképem másolatában megbújt
embert szívem hullámaiban a tengert
hagyom ringani a kebledben a lelkem
legyen hát tiéd hagyom hadd vigyed
magaddal ha birtokolni vágyod -

««« legyen csak tied »»»

FELEJTENI KELLENE

Mennyivel egyszerűbb lenne mindent
elfelejteni lepkeagyat növesztteni mint
tűhegyen az értelem
megcsillantani benne a fényt csak úgy
áradna a tudás éjsötétben lebegne az agy
légüres terekben tévelyegne a fej
vákuumot szippantana a szívóerő
nem kellene hozzá gerinc
sem gerincvelő csupán némi bőr
de abból jó sok jó vastagon és a szőr
állna égig felfelé az alkaron végig-
kúszna tarkóig a bizsergés
rémes fémes íz hatolna át az ajkakon
akár a nyúltagyon az ezüst pisztolygolyó
mennyivel egyszerűbb lenne mindent
elfelejteni lepkeagyat növesztteni mint
tűhegyen az értelem
számúzne benne mindent a gondolat
hiánya a kényszerű kényelem után
emésztene a vágy a birtoklási kényszer
meg bambulna ostobán és jópofán
léha mód a tudás iránt a vágyakozás
mennyivel egyszerűbb lenne helyette
hülyének lenni mint aki nem kicsit agyhalott
egy marék lepkeagggyal tündökölve
szónokolni osztani amit nem lehet
mert mi nincs hát ahelyett a képzelet
se képes adni semmi mást
max kis csodát a négyzeten
és szűnni képtelen nagy szófosást
nem kellene hozzá gerinc
sem gerincvelő csupán némi bőr
de abból jó sok jó vastagon és a szőr
állna égig felfelé az alkaron végig-
kúszna tarkóig a bizsergés
rémes fémes íz hatolna át az ajkakon
akár a nyúltagyon az ezüst pisztolygolyó
ami áthaladva rajta egyszer
véget érne úgy mint ennek -

...itt lett vége...

AMIKOR ANDERSEN MESÉIT HALLGATOD

Mit tehetnék? Töltök neki, hiszen kér.
Sőt, szinte követel, és nem szerény,
Nincs benne szemernyi alázat sem.
Csak beszél és beszél, a sosem volt
Hódításairól. Micsoda megmagasztosulás,
Tömjénfüst lengi be, szájszag árad
Belőle szerteszét, ami az elveszett
Becsületét leplezi. Önmagát szennyezi,
Mocskot ken önmagára és beszél,
Csak beszél hamis ajkakon, hazug
Szavak ömlenek mindenfelé. Nyel.
Nyel egy jó nagyot, aztán követel
Magának egy pohárkával, és mesél.
Újabb talmi sztorizásba fog, csak
Előtte még nyel egy jó nagyot, hiszen,
Kapott egy újabb nyeletnyit, hogy
Legyen lendülete beszélni ordas,
Nagy hazugságokat: Hányszor, ki,
Hol és miképp? És csak mesél és mesél,
Miközben jól tudom, közülük senkivel
Se történt semmi más, mint széles
Vigyor, ami most is ráfagyott. Nyel.
Nem szólok neki, hogy legalább
Nekem ne. Nekem ne mondja el
Újra meg újra, hogy milyen is az,
Amikor valaki egymás után újra és újra
Nyel, mert nem törődik semmivel,
Mert tudja jól, hogy úgyis ráhagyod.
Emlékek közzé zárva elrakod, és az elme
Őrzi meg, néha meg a szív rejti el,...
Hogy kivel, mikor, bárhol, mennyiszer
Néztél hullócsillagot, hajnali pírt,
Napnyugtát az ezüst holdban, vörös
Ajkat, rúzsnyomot. Nem szólok neki,
Csak hallgatom, ahogy „Andersen” mesél.

MÁR NEM KÉREM

Már nem kérem önmagamtól önmagam felé kegyelmedet -

feloldozást adok ha féreg rág elárul
ingyen ad önmagának kimért harminc
ezüst arany vakítja legbelül smaragdzöld
szörnyeteg marja fel a test szégyentelen
nedveit hintve szét könny pereg a bőr
kiszáradt kóró füstje vér és lángtövis
szúr szemfenék alá ha nyúl a kéz nem
remeg csak elmereng a kéz comb között
vallana hős vagy szép szerelmeset én pedig -

Már nem kérem önmagamtól önmagam felé kegyelmedet...

SZÍV FELETT A HEG

- Az emlőrák elleni küzdelem világnapja: október 1. -

Te nem csak akkor jössz ha csókra vágysz -
ha összetörsz mert nincs ki más
ki kérdezi hogy - fáj a tű ha mérgezi
a testedet az immunrendszered
leromboló kemó(?) semmi jó
de semmi baj fejkendő takar
mosolyt az arcomon a nyom
amely még megmaradt
csupán egy régi sebtapasz
mi rajta volt a heg felett a seb
alatt beforrt a hús a mellemen és csont-
szilánk se szúrja már az elmém
sem pedig az összeforrt és lassan
gyógyuló szívem tessék hát vigyed
magaddal tartaléknak azt
ami a testemben dobog -tied -
...tiéd pedig hadd legyen enyém...

PARALYZED

Ahol sokakban
kerelesszékbe kényszerült a lelkiismeret
ott megbénult a lélek
sivár
míg a test
eleven
harcol mindenki ellen tör
ki elvben más vagy mást gondol
és a hamisság tombol
tesz nem indokol semmit
az igazság
meg ilyenkor smafu
hiába küzd a józan ész
ha győz a szív felett a harag
a gyűlölet
gőgösen tetemre hív
bátran
mert tudja jól a jó szándék
ott önmagában túl kevés és nem segíthet -
Ahol sokakban
kerelesszékbe kényszerült a lelkiismeret...

...ergo...

Ahol nem lőnek agyon
azért amit gondolni mersz
ott biztos demokrácia van
ezt mondani az olyan ostobaság
mint a szénhidrátmentes cukor
vagy az egészségesre csökkentett
zsírmáj derékon körbe hason
vastagon csüngő fitneszes hāj
netán a leölni szánt barom-
fiakért elmondott hálaima
a halálukért az aggok szájából
azokért akiket ők
küldtek a voksaikkal vágóhídra
mert szerintük éljen háromszor is
háromszorosan - a demokrácia...
demokrácia(!) = demokrácia(?)

« » két mosoly között « »

két mosoly között
egy harmadik derű
sok mosoly mögül
feltörő jó ízű nevetés
felhőtlen öröm

már-

már

féktelen vigalom

két mosoly között
a könny nem ború
csak ha szív szakad
belé markol a bánat
benne ül a száanalom

lám-

lám

ilyenkor a legbenső
fájdalom kacag hangosan

RÚZSFOLT REGGELIG

Eszembe juttatod - néhány csodálatos
pillanat taszít pokolra kén-
kövektől mennyekig száll velem
nevet a kínteserv öröm mosoly
húzza ajkaim grimaszba fordul
rajtuk minden érzelem mögött
ott lapul a kéj között az éj
se tart csak hajnalig a nyál se szárad
meg a bőrömön ahol a szájad
érint meg nyomában csók lehelte
vágysz után rúzsfoltnak marad majd
csupáncsak rajtam

...kora reggelig...

VAN EGY FIXA IDEÁM

Van egy fixa ideám én magam is elhiszem
amikor szépen csendben hallgatom
hogyan perceg a szű
hallani vélem a megszáradt faág
miként sikolt utolsó áriát...

Jézushoz szól és megszólítja benne Máriát

Miket mondhat nem tudom de
nem kér kegyelmet csak jelez az ég felé
jelzi gyilkosát meg a cinkosát a lomb
alatt ahol pajorlárva
gyökeret rágva gyilkos éhséget csillapít...

Kedvét nem szegi
nem szomorkodik a hegytetőn a tölgy
hisz makkot dobott hosszú évekig tudja
jól a magoncokból fát nevelt a völgy
alant pedig ifjú erdő tündököl...

Van egy fixa ideám én magam is elhiszem
amikor szépen csendben hallgatom
hogyan hasad meg a hajnal
miként repesztí sötét bársonyát az éj
Hallani vélem az első napsugár énekét...

„Áve Máriát” zeng az ég

Lassan ébred minden földi angyal
madárka csivitel mókusz pislog
álmosan míg a lágyan ringó
fenyvesek felett szélesebben átrohan
szomját oltva földeken a futózápör...

Elhullajtott könnye után élet
sarjad csírából bont a mag új hajtáson
levél hajt teremtető kéznyomán a lélek
bont ma szárnyat benne Isten
szíve mindörökre ottmarad...

Míg az anyag múlik semmivé az idő elszalad

ÁTKOZOTT VAGYOK!

Átkozott vagyok!

Nevemben hordom átkomat.
Mégse gondolom,
ártatlan volnék,...
vagy egyszerűen
szerencsétlen áldozat.

Tettem, amit...

tettem,-
amit nem.

Átkozott vagyok!

Magamra vettem átkodat.
Ajkadról szállt fejemre...

Nem könyörgök!

(*vállalom*)

Nem kérlek,
hogy vegyed le.

FÁJLOK A LAPTOPON

Naponta ébrednek fel az esti
álmok után a gondolatok a billentyű
nyomán parancsot ütnek az ujjbegyek
te meg várod hogy az ékezet
koronázza a betűt betűket alkotva szótag
kössön össze szótagot szavak
alkossanak mondatot a végén pedig
mondatvégi jel legyen vagy nem
tudod magad sem mi lenne a jó
csendes némaságban néma úr néma
szó hangtalan átlátszó íztelen és szagtalan
elektromosság az üres áramkörökbe fagyott
memóriába zárt fájlok egy halott laptopon
netán az elme által mélyen memorizáltan...

SZABAD AKARAT

Felmérés készül ma is szonda
méri a napi hangulatjelentés
dönti el mit gondoljanak rólad
mi lehet hasznos ki hasznos

Ki nem szolgálja az önérdeket
ki lehet az aki bármit (is) elő-
mozdít bárkinek az érdekében
áll vagy nem áll zsoldba

Pénzért koncert elismerésért
megy a hajsza ádáz küzdelem
folyik a túlélésért a felfelé
törekvésért állnak sorba újak

Régiek újráznának megint
mások hátán kapaszkodva fel-
szólítanak elítélnek szóba-
hoznak visznek jobbra balra

Előre hátra fel vagy épp alá
szeretnék ha buknál jó
nagyot az okát keresni pont
felesleges miért - érdek

Érdek és percember dönt
könnyedén sorstalan sorsok
felett törnek súllyal pálcát
összeroppan sok sajgó derék

Kint a bárány bent a farkas-
horda les egymásba ölelve
kapaszkodik beléd véredre
éhesen figyelnek mit vagy

Mit nem teszel az rajtad áll
egyetlen nyomorult döntés
két szó csupán ami röviden
jellemez - SZABAD AKARAT

PINCEDOH

1.

van ki oszt
majd kifoszt
és zsebbe nyúl
árral szemben úszik
amíg vízbefúl
vagy partot ér
hold alatt az est
sem éjsötét
mint a gyertyafényes
borospince

2.

oldalán a láng ha
fest
alatta pincédoh
az felett
meg lárvatest
később teste
erős kitinrost
mint a vastag bőr
az arcon
ha van ki oszt

3.

ha majd kifoszt
és zsebbe nyúl
várja tőled
ússz az árral
és ha nem teszed
vagy nem teszik
azt se bánja
bárki vízbefúl
és a gőgje rajtunk
...jót nevet...

JEGYZET

Szeresd az életed,
éld amíg lehet(!)
helyetted senki más
nem teszi,
hiába is kérleled
ami elmúlt
annak vége van
mint az egykor fényes
megkopott drágakő
mára matt színarany

nincs még egy perc
amely ugyanaz
lesz ha lesz
még egy óra
vagy holnap tán
egy pásztoróra
szeresd hát életed
éld amíg lehet(!)
helyetted senki más
nem teszi

...hiába is kérleled...

PERFORMANSZOS

Nagyon sanszos nyitva
áll a bál megy a szín-
darab-darab olyan igazi
performanszos az élet
írja nem kell író tiszta

Líra néha csúf a dráma
olykor csendes láрма
hallatszik csupán meg
ásványvíz a jégen bubi
nélkül faszán és lazán...

CSAK EGYSZER MONDOM EL

Mondd gyilkos vagyok én(?!)
aki a csend virágokkal teli
némán steril halott földeken
a kortalanság élettelen mezején
kifolyt vérével beszennyezett
terjeszkedő folttal becstelenített
makulátlan hófehér becsületén ejtett
halálos sebtől kivérzett testén
ünnepel s a halotti tort megülve
hallgatja magát sírboltba temetve
dalolva egy szép sorvasztó dallamot
temessük el hát végre a tegnapot
jöjjön el a reményteli jövőkép
ami mindenben túltesz és átlép
vigadjon hát az élő és a holt
aki egykoron még ember volt
de mára csak kóbor s űzött lélek
aki hitte amíg él addig remél
mert fényből születik meg a sötét éj
és ott ragyog az égen a csillagom
erre gondolok és lassan elhagyom
a keserédes szomorú bánatom
de most a jókedv és derű
amitől semmi sem keserű
ami átsegít majd mindenben
a magamra kényszerített fegyelem
meg a lebutított tompa értelem
és a kérdés amire nem jön válasz
meg az elesett akinek nincs támasz
neki az igencsak soványka vigasz
hogy nincs egyedül e földtekén
se bújával se örömével
s ha mi ezt együtt mondjuk el
amire senki sem felel
mert a közöny semmire nem figyel
így te aki olvasod hát jól figyelj –
...csak egyszer mondom el(!)

MINDENNAP BÚCSÚZOM

Mindennap búcsúzom a tegnap
Gyönyörű álmaival várva a mára,
Szerető szívvel átkarolva a jelent.
Mindennap búcsúzom a holnap
Szomorú emlékeit mélyre temetve,
Őszinte mosollyal övezve ajkamon.
Mindennap búcsúzom az égig
Küldött fohással, szeretve téged,
Bízva benne, az áldás körbefon.
Mindennap búcsúzom, az életem
Utolsó szikralángja visszahúz ide,
Hiába mennék, még visszavárnak.
Mindennap búcsúzom a halál
Völgyében járva, kikövezett úton
Visznek semmibe a béna lábak.
Mindennap búcsúzom a mától
Elszakadva, létezni csak kortalan,
Megtalálni, aki végleg elment,
Megtalálni téged bennem,...
Megtalálva végre máshol - Önmagam.

KÉS FESZÜL

Hangyák bújnak elő a megrepedt betontömb
járdája alól esőt szagolva féltik a boly
ártatlan bábjaik ifjúságot nevelnek árván
hagyott bábák ösztönös törvényekkel
zsongják körül a semmi-lét semmijét
nem tiltakozik senki amikor eltapossák
őket dróton rángatott közönnyel megteszik
hiszen nincs aki felháborodna azon
ha a gyengét az erősebb megeszi éhesen
csak röhögnek rajtuk édesen és szenvtelen
két pofára falva kéjesen gondolnak arra
rájuk erre sor nem kerül míg szép
alattomban két marokkal a torkukra
kés feszül...

PREKONCEPCIÓ

„Előzetesen, előre kialakított nézet, vélemény; előítélet“.

amikor meglátod mit fed a név
kit takar a szembejövő írás
kinyílik a zsebedben a bicska
frázisokat mondanál jó előre
berögzült mondatokat de az elme-
háborodás benned keserű íz
cefreposhadt savanyú fricska
megvallod személyed kicsoda
micsoda csicska szolgálalkú
katona szócső néha meg górcső
akit lehet ostromozni villámhárító
másokat kábító igazi *nagydumás*
senki mégis te ítélsz mások felett
bőffentesz rőfögsz hallgatja az éter
úgy hajlik a szavad mint a zselé-
gerinced ami elroppanni nem tud
hiánya meg téged nem zavar
véleményed pont annyira szubjektív
ami másokat joggal felkavar objektív
akár egy elromlott barométer
alapján kiértékelt légnyomásadat
persze ettől és mindentől független
elvárod a világtól essen hanyatt
hiszen te vagy a tótumfaktum
szakmádnak teteje oszlopos tagja
mezőn legelésző marha elkóborolt
csordaterelő gulyás birkapásztor
„bólogató Jancsikat” megértő juhász
micsoda kritika árad belőled
mintha számítana bármit is
belterjes személyed akiben ég
a szereplési vágy a kenyéradó
gazdi előtt az állandó szüntelen
hajbókolás nem csalás nem ámítás
eladott bőrod a gerinced része

lefoszlani rólad emiatt képtelen
csupán a végtelen szab határt

...cinikus...

hangodnak amit leblokkol a gőg
ami egyívású fajtáid felől érkezik
mondhatnám estétől reggelig tovább
nem kísérné lelkes ováció
csak gyalázkodás hullna vissza
rám éles vádaskodás maró gúny
cinkos közröhej tapsvihár helyett
mondanád ez csak egy jól tálalt

...prekoncepció...

HOLT KÖVEKRE

A mennyek legmélyebb bugyrai alá
annak kietlen magassága közt
szárnyal bennem a lélek hontalan
és mégis gondtalan hitbe merül

úton vagyok újra árokpart mögött
engedj végre szabadon - száműzetés(!)
szegődj társamul és árulj el újra
meg újra bölcsőmtől sírkeresztemig

hiába vésitek nevem a holt kövekre - élek(!)
patak hús vizében a vérem ott lebeg mint
fatörzs felett az ág a lombokon úgy lengedez
akár a várfokán a vihartól megtépett zászló

él a szó az ajkakon a papírlapon a betű
életre kel képeket fest minden gondolat
semmiből kerülnek elő mindenségre
törnek otthont teremtek bennük a szív...

CRAWLING

Semmi büszkeség semmi gőg
nem feszít
kúszom lenn a sárnak
könnytengerén

Semmi a lélek semmi a test
se fáj ha elveszít
a kín ha már
az se gyámolít egyedül...
csak te + én

Semmi öröm semmi mosoly
fel nem emel
kúszom lenn a sárnak
könnytengerén

Semmi a lélek semmi a szív
most nem felel
hiába vár reám
a válasz egyedül...
csak te + én

Semmi az élet semmi a halál
ma el nem temet
kúszom lenn a sárnak
könnytengerén

Sem ördög sem angyal
nem vagyok meglehet
csupán földre hullott
átutazó egyedül...
csak te + én

FOSZTÓKÉPZŐS

- (a tisztesség) -
az ékszer és ragyog
nem hitvány szó-
fordulat nem kapcarongy
minden más súlytalan -

Azt hiszem dics és/vagy fény-
telen - talan
talán fosztó-
képző képződmény
az inger-
kűszöb ha nincsen
amit át-
vagy meghágni
ne lehetne
ostobán okosat
okosan balga mód
tenni és mondani
este
reggeli imát ájtatos
szavakkal hit
nélkül
hinni azt ami talmi
reggel
és minden nap-
szakokon szakirányban nem
tanítható
mégis sokan
hamar ellesik
megtanulják van hogy
megesik és
elesik megbotol a ló
hiába négy
lábon áll olybá
tűnik jó stabil
mint a jobb sorsra
érdemes devizatartalék

ami nem süllyed
el akár a megfenek-
lett roskatag hajó és/vagy
roncs
amely oldalán lyukas
rajta lék
ömlik belé a víz
alatta óceán-
fenék vastagon szakad-
ék sem feszíti
keresztre pedig
sokan hívták már nem
kevésszer tetemre

- (tisztesség?) -
az ékszer és ragyog
nem hitvány szó-
fordulat nem kapcarongy
mert ami súlytalan -

Azt hiszem dics és/vagy fény-
telen - talan
„fosztóképződmények”
nélkül is...

KÖZHELYES(?)

Az őshazugság -
még a lágy szellőből is orkánt kavarr
porördögöt kerget maga előtt
letérdepel imát mormol minden
szava éget izzó pokol
búze orrot facsar »kénköves«
szaga ódon poros újszülött ütött-
kopott élőhalott szabad fogolyforma
beteg dogma szép
szavakba csomagolva ordas
eszméket nevel »közhelyes«
vagy populista néha demagóg
féligazság mégis gazság -

«őshazugság»

ÓVATOS SZÚRÁS

Óvatos szúrással szívközép
tájékon éri a reszketést
dobban hangosan a vér-
áramütés feszít izmokat
zsibbaszt el az értelem-
ben a félelem alapja
lehetne bármi már akár
egyetlen szenvedés ami
óvatos szúrással szívközép
tájékon éri a reszketést
fájlalja a szívfájdalom
sem maradhat meg mind-
örökre semmi nincs se
kincs se kín öröm teher
kereszt sem pihenhet rajta válladon...

REJTÉLYES, NYÍLT TITOK

elbagatellizálhatnám könnyedén azt
amiről sokan gondolhatják joggal
a megvilágosodott elme rejtélyes titok

olyan mint a korommal borított csillám-
pala rejti fényeit fekete lyuk
módon nyelve el magába zuhan

eonok múltán meglehet holnap
elmebányászok fejtik le róla tudattalan
tudat alatt hozva felszínre

mázait tárva fel leplet rántva
hagyják szerteszórni fényeit de
itt még nem tart a megélt jelen

ezért felesleges lenne gumicsont-
szerű elméletet látni belérágni
hiszen kiköpni sem lehet mégis

reális a képlet amit ma füst korom
takar az nem mind örök se végleges
csupán átmenet és nyílt titok

nem szitok sem pedig dicséret
csak valami kimondhatatlan
vagy tényszerű ígéret arra hogy

eonok múltán lehet holnap
elmebányászok fejtik le róla tudattalan
tudat alatt hozva felszínre
a tegnapi titkokat

SEM VELED SEM NÉLKÜLED

Szemedben múltó vágy lekoszlott képei lárma
füstje csíp megzavar a csend hiánya mögött
könnyezel mosolyt rakva álarcod felett az arc
merev a szíved összerezzen hangosan megremeg
néma ajkadon hallgatag sós vized pereg ért
fakasztva reszketeg kezeddel törlöd isten által
szépre festett arcodat elcsukló hangokat temet
magába minden tegnaptól megmaradt mozdulat
nyomában otthagytott érzelem holnapot takar
a szív az elme ellen harcol újabb csókra vágyva új
szerelmet akar a régi romjain pedig a kín a fájdalom
talán mit se múlt a múlt a seb alatt a heg még
mindig él hiába gondolod hogy összeforrt de véres
az amelyhez úgy ragaszkodsz el nem engeded
mert úgy hiszed - a sem veled sem nélküled
jövőt ad reményt rakva álarcod felett az arc
merev a szíved összerezzen hangosan megremeg
néma ajkadon hallgatag sós vized pereg ért
fakasztva reszketeg kezeddel törlöd isten által
szépre festett arcodat elcsukló hangokat temet
magába minden tegnaptól megmaradt kudarc...

Mert az élet sokszor küzdelem ahol minden tegnap
hadban áll a holnap már megélt jelennel ezért a jót
tartsd közel magadhoz míg a rosszat végleg engedd -

...és felejtsd el...

SPIRÁL

tény(?) -
egy kretén gondolat mögül
az értelem szemfény-
vesztésre áll és nem
talál célokat csak célba vesz
másokat okol és ok

nélkül »

keres okot ilyenkor az én' »
ego = önsorsrontó hajlam
egy ócska dallam a zenemű
alá/helyére rakva » bla-bla
bla-bla

mindent tönkretesz »»»» utál
urizál önmaga előtt hanyatt
esik »»»

mélyre hull vakon zuhan
mint a semmibe húzó spirál
céltalanul

miközben folyton
« célra fókuszál »

BÁNJA ÉG

Már nem mosolygok balgaságokon
inkább könnyet ejt szemem
ha tréfa tárgya lesz a jó a szép az ég
se tudja tán miért a fájdalom után
a szájalom a kín mi bánt ha önként
vállalod bután a terhemet- miért
cipelnéd válladon az én keresztemet(?)

Már nem mosolygok balgaságokon
inkább könnyet ejt szemem
ha rossz a jó a rút a szép bánja ég
ha földig ég az ég ..

∞ TEREMTŐ AKARAT ∞

Teremtő Akarat ∞ semmiből nőtt *vasbetondzsungellakó*
nevelde tanít kacagni nevetve iskolaéretté
tett nem tett » mit tudom én(?) « az élet oszt
sokat nem szoroz csak a céltudat gyarapít

Teremtő Akarat ∞ semmiből lett *ledlámpafényszaggató*
oszlopállító- fenegyerek kacagtató híreket
(ok és okozat) » mit tudom én(?) «« sodor felém
vagy vissza a szél erős tényeket takargat

cinikus nevetés alatt halálhörgés hasít
sikolyfojtogató a csend hallgat legbelül *némán*
feszít keresztjére cinkosan az égboltozat
merre jársz » mit tudom én(?) « hol kóborolsz -

∞ Teremtő Akarat ∞

TÚL KEVÉS

Nem csak a kéz remeg nem
csak a fájdalom szendereg nem
csak a vigalom nagy öröm nem
csak a tíz köröm kapaszkodik

Nem csak a józan értelem nem
csak a szív ragaszkodik nem
csak a két karod mi átkarol nem
csak a lélek áthajol felettem

Nem csak a túl kevés kevés nem
csak a túl sok lesz rengeteg nem
csak a szélvihar fergeteg nem
csak a kéj nyomán megremeg

a test a szív beszél csupán amíg
««hallgat most a képzelet»»

«« valaki mégis válaszolt »»»

Talán semmi volt a tegnap
netán mindenségbe bújt
a kérdés villámcsapás lett
lesújt a válaszok hiánya

Hiába kérdezem ha nem felel
a holnapom ma nincs
ki rám figyel csak némán
hallgatom a csend ügyel

Fülel a némaságra árva
egymagában szájkítátva lánc-
ra verve szemtükörszilánk-
darab rajta rozsdás nagy lakat

Kulcsra zárva lóg a lába
fentről néz alá az ég
a földre hányva szerteszét
dobál a semmiség amíg

Lassan ébredek a mában
tébolyultan mindahányan bennem
testet ölt a sok tudat mi vérre
vágyva meg nem ölt ugyan

Talán semmi volt a tegnap
netán mindenségbe bújt
a kérdés villámcsapás lett
lesújt a válaszok hiánya

Kérdezek tán mindhiába
véres könnyek mosta szégyen
sárga színű lapjain rajtuk lángbetű
a mondat felett száraz tintafolt

...úgy tűnik nekem...
«« *valaki mégis válaszolt* »»»

»» nem mindhiába ««

Már nem akarok hinni másban (Te + Én) = Mi
egyek vagyunk hiába
különbözünk mint a nappal és az éj
ugyanúgy fáj a fájdalom
ugyanúgy kelt vágyat bennem-benned a vágy
érintése a testiségben a lélekszenvedély
ugyanúgy iszom szavad ahogy a tüdő
issza magába a friss »»
levegőt kérek csupán és mosolyt néha
könnyeket ami kifolyt tegnap
mára két jó szavam szárítsa
fel arcodon - hiszek benned(!)

Már nem akarok hinni másban (Te + Én) = Mi
egyek vagyunk
talán
»» nem mindhiába ««

VISSZAVÁGÓ

.Az újraélesztésed előtt
lapokat osztott neked az élet.
.Jó sokat játszottál.«.Néha nyertél.
»» .Néha vesztettél.
.Csókot csentél a haláltól
kapva visszavágót az újjá-
születésre.«.Tessék újra játszani!
.Élj vele!«.Ami félig üres: -
töltsd ma tele, hagyd nyugodtan
kicsordulni,»»
holnap«meg ne bánd a mát!

VÉGTELEN JELEN

Alulról felfelé hullok a mély lehúz
egyetlen jó szavad égis emel
gyöngyház fényű ezüst holdvilág-lepel
takarja verejtékes testemet tapintja
két kezed között a képzelet

Alulról felfelé hullok a mély lehúz
egyetlen rossz szavad megront
sötétlő fekete lyuk eseményhorizont
bontja szerteszét lelkemet akarja
csókjaid között a képzelet

Alulról felfelé hullok a mély lehúz
egyetlen jó szavad égis emel
eseményhorizont tépte holdvilág-lepel
alatt tűzben térdepel a féktelen vágy
az ágy elengedni képtelen

»belém költözött a végtelen jelen«

WITHOUT MERCY

Áldjon meg az ég pokol
tüze ég a fájdalom-
kín a szánsalom fagy
torkodon a szó közöny
megunt lét-öröm az árvuló
fásulás a köbön hatványra emel
kivon oszt nem szoroz
téged látom nem zavar
csak engem ostromoz(?) a lelki-
nyomor búze bánt
ismeretlenül is azt kívánom -

Áldjon meg az ég pokol
kerüljön el téged a bú a szánsalom
irgalom nélküli közöny
rosszabb mint a káröröm...

SAROKKÖVEK

»Haldoklom
hogy lássam arcodat nap-
sugár mögül tapintásodat
helyezz rám súly-
pontokat rajzolj belém
sokszöget benne kör-
körös négyzetet pont pont
szám betű rajta ékezet
felett sor-kizárt a gondolat

»Haldoklom
hogy halljam hangodat
villámcsapás mögül szív-
verésem taktusában ütem
üzen dalban dallam
kúszik fel minden hajsza-
l-eren vág eret kezet szorít
ritmusába zár a hangszínt
hallva-látva majd elfelejtem

»Haldoklom
hogy érezzem pillantásodat
bőrömön szemtükör-
szilánksodát csontomig
ér a vér kiserken
hajnalig tart az éj ebben
biztos vagyok ha már sarok-
kövem más nem lehet
lehelj belém szép halállal

∞ újabb életet ∞

NYÁRI SZESZÉLY

Megint elment a hét
gellert kapott benne a napsütés
váltott néha esőre a magasból
mélybe esőre ázott
ürge lett belőle

De előtte még a szebb
időket látott strandidő jégverés
helyett idült fényben parolázott
napszúrás és hóguta
kerülgette a visszaesést

Megint elment a hét
érkezik az újabb nyári szeszély
hőségriadóra készül az áradás
miatt néhol harmad-
fokú lett a veszély

De előtte még a szebb
képeket megfestő égi istenek-
Tarhuntasz és a többiek - kegyes
kéznyomot hagynak
az embereknek- talán»»
mégiscsak
szeretnek(?)

MINDENED FELADVA SEMMIÉRT

Kora reggel arra ébredek felcsendül az ének -
("talpnélkülilyukaszoknidal") szól tárogatóra
messziről hallani a lélekkapu
tárva nyitva ajtót csapkod a lelkiismeret
amíg a lélek alszik cinkosan
hallgat az ego némán tűr
mélyen legbelül nyomot hagy az esti álom
földre teper összegyűr az ágyon amelyből <>
Kora reggel arra ébredek felcsendül az ének -
("talpnélkülilyukaszoknidal") szól tárogatóra
egyre halkuló hangokat sodor
felém a benned tompuló lelkiismeret
alszik el örökre ölbe rakva két kezét
fejet hajt az egod hajbókolva paroláz
a senkinek a mindened feladván semmiért...

SINCE THE LAST TIME THAT I SAW YOUR PRETTY FACE

Százezerszer kihunyt csillagnyi pillanat múlt
magányba amióta utoljára láttam szép
arcodat követve álmaim törve szét
látomásaim gyöngytükör szilánkjait a kép-
másodat őrizi szívem- szívedben másolat
vagyok benne élek kihunyni képtelen
csillagok porában kóborol a szívem árja
lelkedet fürösztli meg a langymeleg
napsugárral átkarol a hűvös
éjszakákon átölel az álom valóság marad -
Százezerszer kihunyt csillagnyi pillanat múlt
magányba amióta utoljára láttam szép arcodat
hiába érzed még tapintásomat ha nélkülem
múlik el minden éjszaka...

» nélküled vár reám a pirkadat «

BETWEEN DEMONS

Baalial kísért lelkeket összekacsint
az önérdek
paroláz a gőg
megölel karja közt keblére emel
sorstalan sorsokat
pajzson vagy pajzs
alatt ünnepel
önmagával tetszeleg
a büszkeség
fényezi önmagát mily fura
mikor tapsvihar
előtt és után
szépséget tapos a rút
értelmet butít
az ostoba értékről papol
a talmi vágy
ott ahol a hamisság
az úr büszkén trónra ül
az arrogancia ura -

Baalial kísért lelkeket összekacsint
Astaroth és Ammon
múlt jelen jövő - egy napon remélem
mindez véget ér és minden
fájdalom hasztalan gyönyör
mi kéjjel meggyötör az végleg

...búcsút int...

HAMISÍTHATATLAN

Az érzéksalódás: egy pszichológiai jelenség, amelynek során az agy félreértelmezi a valóságból érkező ingereket, azaz az agyban az érzékszervek által közvetített információ felhasználásával egy az objektív valóságtól eltérő reprezentáció keletkezik.

hajdanában régtől fogva holnap óta egyetlen
égből hullott acéltestű márványszobor
szelte ketté az éjszakát egyberakva
mennybéli poklokat hozott
újabb gondokat szabadított fel
keresztet csillagot virrasztók hadát
adva át önmagának önmagát leplezetlenül
takart rejtett titkokat a szabad ég alatt
régtől fogva holnap óta ott ragyog
kendőzetlenül a szabad akarat
emberből embert faragott vagy valami
mást - istenforma ördögöt - világegyetem
szégyenét az egyetlen tévedést -

»hamisíthatatlan érzéksalódást«

HÉTKÖZNAPI REJTJELEK

hullámsírba süllyedt lelkemet lassan ringó csillagóceán
nyaldossa körbe lágy tüzek közé temetnek égi rejtjelek
mögé istenek alá az ördögök fölé angyalok vigyázzák

elrepedt lépteim ragasztva össze tétován figyelve rám
talán mégse temetve el könnyedén holnapot búcsúztat
bennem a tegnap mondott érzélem - viszlát - jó napot(!)

hullámsírba süllyedt lelkemet lassan ringó csillagóceán
nyaldossa körbe lágy tüzek közé temetnek hajdanán volt
istenek égi rejtjelek mögé rejtenek(:) végül elfelejtenek

KÖZ(?)HELYES

Révület »»

félhomályban fény dereng
felszáll a füst leszáll a köd
eltakarva hangosan néma
hangokat terítve hangtalan

Szédület »»

toronymagasan a mélység
uralkodik alattvalókat gyűjt
legyen kik felett uralkodnia
önmagán is képtelen lehet

Rémület »»

ma a rettegés a félelemtől
rossz irányba visz halad
előre tervezett a terv hiánya
spontán semmit sem jelent

Épület »»

egy ház a kőből kőkereszt
alatt fatornyos régi épület
mélyén egyház a szónoklat
hús és vér benne a szellem

Terület »»

korlátolt határterület került
préda módon birtokba véve
tönkretéve sorsokat vele jó
sokat vér-áztatott rom felett

Kegyelet »»

ahol halni jobb ott élni kell
lángot vetni éjsötétben
magja szárba szökken dús
kalászt nevel ami aratható

Feszület »»

bitang jó kedvet hoz vesz el
olykor rabol mellébeszél
terel jó irányt rossz útra visz
hisz ha hisz rászegél fátumot

Perdület »»

meg- megállt de nekilendült
térült-fordult megcsikordult
ifjúságot múlt az idő akár egy
elkorrodált kerékagy-csapágy

Eszmélet »»

eszméletlen eszme nélkül
létezik a valóságra ébredés
talmi álmodt űzve szerteszét
zavar az álszent műalázat

Képzelet »»

azt hiszed csak képzeled
pedig dehogy ne hidd ha
nem hiszed hogy mímelés
szülte képzelgés a képzelet

Ékezet »»

semmiképp sem mindegy
mit jelent a szón az ékezet
betűn van ha van ha nincs
az a-n a kán is kan csupán

Szösszenet »»

néhány sorban tömör írás
tömör gondolat a lényeg
lényegét és tényeket takar
miközben igazságra vágy

PRIVÁT PURGATÓRIUM

- ARRA GONDOLOK -

*„Ha hazugsághoz hasonlít, ne kezd el
az igaz szót se, hogyha nem kívánod,
hogyan olyat, amit meg se tettél, restelj.”*

- (Dante Alighieri - Isteni színjáték)

Én arra gondolok, tán megteszem.
Vígan ébrednék reád, míg a kéz
Gyufát keres, (a pírod szép), veres,
Szikrát hány az ég, és megremeg
Az ajkad. Maradj, kérlek, veszteg,
Most a lélek hallgat, a szó elég.

Én arra gondolok, tán megteszem.
Vígan ébrednék reád, míg a víz
Felszínén a bőrt, mint a kést, a tört
Húznák végig torkodon, és a seb
Ma fáj, mert nem maradtál veszteg,
Tested kínja kezdet: - Hol van még a vég?

Én arra gondolok, tán megteszem.
Vígan ébrednék reád, míg a láng
Húsba mar, és a búze orrt facsar,
Vagy lángra kap csupán a tested,
Ha nem maradsz végre veszteg,
Még a lelked is talán benne ég...

Én arra gondolok, tán megteszem.
Vígan ébrednék reád, míg Te Én
Vagyok, a szívünk már rég halott,
Habár a kihúlt vér csak szendereg,
Szót fogadva marad végre veszteg,
Lelkünknek a semmi kell, mi épp elég.

Én arra gondolok, tán megteszem.
Vígan ébrednék reád, míg te rám
Mutatsz, a sírkereszt nem ereszt,
Hisz holt a test, hiába képzeled
Hogy élsz: - Maradj végre veszteg,
Húsod tűz emészti el, lelkedet a jég!

Én arra gondolok, tán megteszem.
Vígan ébrednék reád, míg a szív
Szakadna meg csupán, és a heg
Ott maradna mindörökre benned.
Hiába maradnál végre veszteg,
Tested itt a tűz martaléka lesz,
Míg a lelked majd végleg benne ég...

RÓZSAPÍR VIRÍT

.imbolyog. .víz alá került bójamód
felszínre törni vágy
.test simul a testhez ér a vér pezseg
ring az ágy rajta imbolyog végül
megremeg .ernyedek te meg-
feszülsz vállamon liheg a csend
markol belénk hangokat .az alkonyat
messze már az éjsötét gyújt
fényeket csillagot takar
a virradat még messze jár
.ajkodon rózsapír virít vérvörös
ajkamon hagyva rúzsodat távozol
mint az éj ha érkezik a pirkadat
»addig«
.test simul a testhez ér a vér pezseg
a test imbolyog .víz alá került bójamód
felszínre törni vágy a vágy»»
végül megremeg

FEJLÖVÉS

A fejre lőtt gondolat
előtt nyúltagyig nyúl
minden fikció
csupán vagy az se
minden esetre tény
magvas izmus
mellé gyakran
párosul harsány
cinikus hang
mögé lapult fény
hiánya a sötétség
árad szerteszét
ha magja termékeny
talajt ér
szárba szökken
könnyen mér
fejre mért ütést
nyomában az elme
üres lyuk
tátong legbelül
csontszilánk velő
véres húscafat
lélek nélkül sár
agyagból gólem
isten netán ördög
csak ember nem
lehet lelő a képzelet-
beli fejlődés
ilyenkor terít az értelem
fölé a balgaság
szemfődelet...

TÉVESZMÉLETLENÜL

Tévúton jársz velem kapcsol-
atban világos nappal
éjsötétben matat a fény
kigyúl tapasztal túl sokat
gondolok másról gondol
más rólam túl keveset - eleget
tétováztam miattad miattam
tétováztak sorsokat pecsétel-
ni/csak téveszme vezet téves
következtetésre téged mi-
alatt alábecsülve mérlegelsz
nem figyelsz másra csupán
önmagaddal foglalkozol
tégy úgy tégy szabadon azt
amire vágysz vigyél más
tévutakra téveszmés tévedés
kísérje akaratod ha hagyod
megtéveszteni az elméd tév-
eszméletlenül eszmélésre
várva éjsötétben világos
nappal élek addig fényben
felszabadultan nélküled sokak
nélkül kevesekkel... szabadon

OKTÓBER 23-A ELŐTTRE ÉS UTÁN

*"Félelmünkben nem vagyunk képesek sem elemezni, sem gondolkodni.
A rettegés megbénít. A megfélemlítés egyébként minden diktatúrában
a megtorlás alapja." – (Marjane Satrapi)*

Letépett körömágyon fekszik a sóhaj -
üres stelázsik polcai mélyén
reményvesztett szegénység
elnyomásszagú kevélység - rút
arcát fonja szövetté a keserv
szavát seprile a hatalmi terror
cinikus gögje tapossa sárba
azt ami emberi érték azt aki
ember mer maradni embertelen
időkben állva helyt önmagáért
másokért pedig ha szót emel: bűnös(!)
préda lesz mindazok szemében
akiknek a semmiléte a megtorlás
torz tükörképeit mutatja meg a
fájdalom roncsszilánkjai mögött -

Letépett körömágyon fekszik a sóhaj...

MENNYIT ÉR?

*"Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az
Atyához, hanemha én általam." - (János evangéliuma 14.6.)*

Ráncos kézfejen a szorgos két tenyér,
a munkával telt életút,
a becsület, a hófehér falon a feszület -
Istenem, mondd: - Mennyit ér?
Ott, ahol a tisztességes szó, ma tett,
ami mindennap újra enni kér,
ahol a szív iránt a vágy olyanná lett,
mint a jó falat kenyér -
Istenem, mondd: - Az élet mennyit ér?

SZKEPSZIS

semmi kétség
sem fér hozzá
ma életidegen
az élet csupa-
csupa szkepszis
vétség mást
gondolni már-
már bűn feledni
bevenni mindent

temetni szőnyeg
alá seperni a jót
néma szájjal
beszélni cinkosan
kerülni a szót
betűket törölve
hamis értelem
mögé rejteni
igazságokat

»» a valót ««

ZAFÍRKÉK

*Kevés olyan titkot őriznek a belső hangjaim és az értelem, amit ne fedne fel a lélek
előtt a szívben rejlő érzelem... Ezen kevesek közt vár dekódolásra bennem a kérdés:
Miként lehet érző szívvel élni, - belső látás nélkül - jéghideg szemek mögött?*

Zafírkék pillantás mögött
jéghideg fény tündököl
van mikor magához emel
néha öl szíveken tapos...

Zafírkék pillantás felett
kék az ég mögötte néma űr
van mikor hangosan hallgatag
néha tűr hangokat dalol...

Zafírkék pillantás mögött
jéghideg fény tündököl
van mikor magához emel
néha öl a szívemen tapos...

CSENDES ESŐ

*Az agyunk elfogadja, amit a szemünk lát, a szemünk pedig olyan dolgokat keres,
amire az agyunk vágyik. - (Daniel Todd Gilbert)*

Csendes eső szitált te meg álltál az ablak
mögül nézted a lassan illanó
árnyamat ahogy az ég rám szitált
esőt dobva szélmarokkal szórta igazgyöngyeit ...

Olyan örült pillanatnak tűnt az idő
tér hasadt ketté és egybeforrt
ajakkal hagyott kéznyomot a szellem-
bőrömön a vágy térdepelt eléd elhagyva könnyeit ...

Szótlanul bambult a lélek míg a test
karolt beléd gyúrta éber álmaim
tükörképeit törve szét hogy összeszedjed
bennem élő szíved réges-rég elhagyott szilánkjait ...

Csendes eső szitált én meg álltam az ablak
mögül néztem a lassan illanó
árnyadat ahogy az ég rád szitált
esőt dobva szélmarokkal szórta igazgyöngyeit ...

Olyan valódinak tűnt a pillanat varázsa
idő olvadt a térbe és szétvált
ajakkal csók után vágyakozott a száj míg az ég
meztelen szellembőrömön hagyta édes könnyeit ...

Szótlanul bambult a test míg a lélek
karolt belém gyúrta éber álmaid
tükörképeit törve szét hogy összeszedjem
benned élő szívem réges-rég elhagyott szilánkjait ...

LÉLEKIG HASÍT

Testen túli állapot ural
a csókja billogoz -

magához köt láncra ver
kínja semmiképp nem
lehet teher se semmi
más mi fájdalomfolyam
nem bilincs a könny-
patakban áradó öröm
karol magához ölel
különbsége vonz nem
taszít lélekig hasít -

Testen túli állapot ural
a csókja billogoz...

INTERPRETATION

Derengő hajnali pillanat
dalol lágy éneket hang
mögött betű rajta ékezet
feszít dallamot húr szakad
hegedűt szaggat a szívzöreje
édes sóhajok nyomán pír
fakad arcomra bámul az égbolt
alatt szikrázó fényorgia
vörös ajkán rúzsolt
virít bőrömön csillog a csók
nyomán a vágy se rég volt
most is átkarol a nap-
sugár piros szemekkel
ébreszt álmosan a pirkadat
fedetlen fővel meztelen...

SZEXEPILÁL

eltakarja vele önmagát
csupasz tény felett növeszt
álszakállat a szexepil
saját
míg máshol meg póre
bőre viszketeg
alig serken még a szőr
már epilál és van úgy
hogy bepiál az ész
de néha józan
ésszel semmi kényszer
mégis mással hempereg
ilyenkor mondanák sokan -
ez ilyen kor
de tévedne bárki hinné
régén máskor máshogy volt
hisz a fáma és a lárma
mindig így és erről szólt
néha halkán
néha egyre hangosabban
felsikolt a szexepil amíg
epilál a száj addig intim
helyen hezitál most e toll
és helyzetet kreál

EGYSZER

Két rosszullét
között egy harmadik
dolgozik a szervezet
dolgozik a rendszer
nem temetnek sokszor
senkit nem temetnek
élve »» csupán egyszer...

ESŐ ÉG MA RÁM

Már régóta
nincs mit mondanod
bármit mondanál -
néma szájon néma szó
szállna szerteszét
a néma ajkadon
már régóta
nincs mit mondanod
bármit mondanál -
eső ég ma rám
az arcomon
lángra gyúl
ha pernye száll a hó szítál
a lávarózsátó
vizén úszva át
a néma szó
a hallgatás → fájdalom

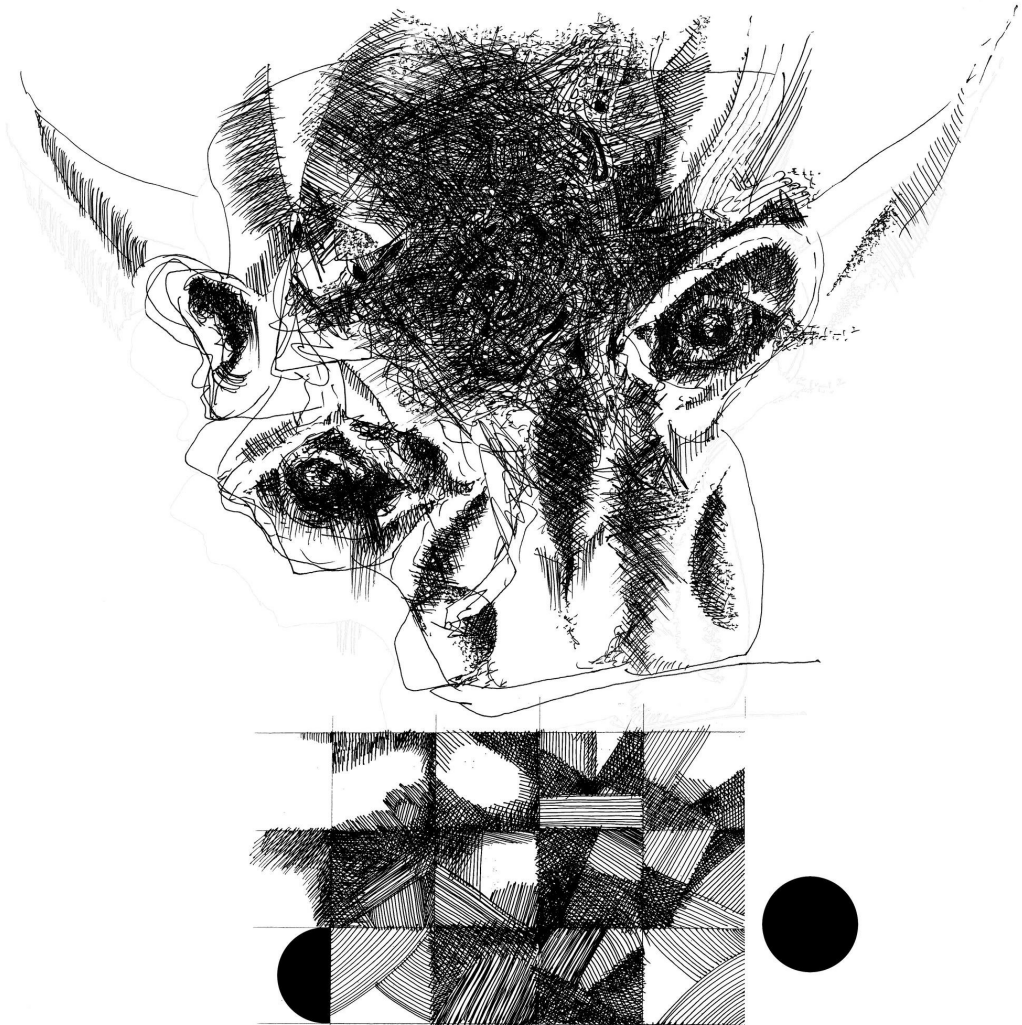
már régóta
nincs mit mondanom
bármit mondanék -
eső ég ma rám
az arcomon
lángra gyúl
ahogy
a némaságod átölel
a csendet hallgatom ...

...ÉN TIED...

Este, ha lehunyod két szemed,
Édes álmaid közt Én ott leszek.
Hárfák hangja énekel csak neked,
Lelkem száll a mély vizek felett...
Minden mozdulatom téged tapint,
Minden szerető érzés megigéz.
Érezni fogod, a lelkem rád kacsint,
Válladon érzed majd,... ott e kéz,...
Amely éltedben a sírodig elkísér,
Ahogy rögzös útjáról a szív hazatér.
Bennem magányod súlyos percei
Továtűnnek s szertefoszlanak,
Miként elméd gyönyörű tervei
Még ma is célok, megszólítanak.
Áldásom szórva árad a szeretet,
S mély nyomot hagynak e szavak.
Nyomán sebes folyású, vad patak
Mossa el a közönyből épített falat.
Ölelő karjaim közt nyújtok kezet,
Lelkem száll a mély vizek felett...
Ha elmúlok, s kihuny majd e láng,
Szikra leszek, megszűnni képtelen.
Eltörölöm végleg, ami Téged bánt,
Örökre megőrizve szép szíved.
Kilépve a testemből élek veled,
Nem feledve a múltat és jelent.
Odafejt, a magas égen ott lebeg: -
Lelkem száll a mély vizek felett...
Bennem mindörökre enyém vagy,

S Tebenned... én Tied...

HAKNIKU

érték-„rontás”

igen súlyos helyzet
traktorkeréknehéz gondolat
értékes-telen/érték-„rontás”

van néhány bomba

van néhány bomba
le kéne dobni őket
drága dráma tartogatni

sivalkodós

minden nagyon tré
napszél süt holdvilágot
lottó ötösöm van

ehetetlen

te végy egy tyúkot
mások stadiont lopnak
pedig az nem ehető

jégesőben

jégesőben kan-ál(l)
nő-szirom falatozik belapátol
szeme szárazon marad

csótánykeringő

félhomályos panelpince
lakoltat odébb árván
kering a homeless szűnyog

óccsó vigyed

nesze neked vigyed
nem rakod kirakatba
szennyese féknyomos

nyakatekert

nyakatekert szarvasmarha
kérődzik a gyomorpanasz
tekeredik gázokat büfög

csillogó szemű

csillogó szemű isten
istennőjével kacér
facér és az is marad

tömör gyönyör

olyan bölcsen tömör
sokatmondó semmi
hascsikart gyönyör

kecskerágott

zöld gyeptégla
beszakadt körömágyon
penészlik a pincefal

torkos csütörtök

libuska gigája jár le-föl
juttalomjátéka felett
büszke gúnár fütyörész

felsepertél?

serteper-tél
szalonnát érlel a füst
pálma alatt didereg

elemózsiás

ahol kenyér domborít
ott van az elemózsiám
próféta hozta a hegyről

fejbúbtól derékig

rekedt béka brekeg
reszelt répalében áll
derékig úszik a tó

bebábozódott

gyertyát gyújt füledben
sutyorog a keresztre
feszített bábjátékos

harmatcseppes

gőzgombóc gőzölög
szilva már bepuszilva
harmatcseppet izzadoz

lyukas merőkanállal

tengerbe merni vizet
zuhogó esővel istenek játéka
vihar a biliben

brutális tangó

faláb botladozik
padlót nyöszörög
rezsicsökkentett a tánc

hass alkoss gyarapíts!

növessz hasat szaporíts
sok szóból keveset
de éppen eleget

találkozás

gyertyafényből öntött fájdalom
kúszik halántékig bizsereg
eltávozott a messzi találkozás

gyere sunnyogj!

kézcsókos búcsúztatón
könny sem pereg
klinikai esettanulmány

neonfényes

neonfényes villásreggeli
túl élő túlélő vagy
rezsicsökkentett az áramütés

zombie cocktail

nyelvöltögetett haskötő
golyóálló a mellény
jégkocka fejre löve

ünnepi valczer

csirke- farhátfőzelék
rántott bécsi krumplival =
nemzeti püspökfalat

mélyrepülő

ügyesen bungee jumpingolt
visszapattant a mélyben
szépen esik az eső

kedves a télanyó

mondd meg apónak
idén smirglire írtam
banális a kanális

kézzrátétes

kicsi tenyeres-talpas
„kézzrátéttel” gyógyító
perfekt kézfejes öklös

most jöttem balról

megjöttem a hat húszassal
üres hassal
szelfis a mosolyparádé

na ne hüléskedj'

jogod van hülyének lenni
van aki született tehetség
míg más megtanulja

sam sem

vasam sem sincsen
ingyen észet osztanak
fabatkát se ér

bűbájos

velős semmit mondó
mondatok szótagok
senkit sem érdekel

stoppos

ki-befagyasztott sapkarojt
pom-pom kifilézve
árstoppos a stoplis futócipő

elragadtatás

hány ingeres hány
ma falra borsót(?)
beázott a pajtatető

sima a buksi

finom „kodzsek” nyalóka
tükör-szoftos sokkos
frissen lopott a paróka

per/verzió

szlovén pap a beste
bűnbe esve - tette:
szentháromságfüggőség

fokhagymás baugette

frissensült a naptejes
bőrre kenve ropogós
porhanyós anyós énekel

szilvalekváros

aki lekvárt főz
pálinka helyett
derék bűnöző

kretén szegény

szíven szúrt szalmaszál
legény a talpán
szegény kis kretén

zsinórmérték

karcos békanyálköpet
kora-nyáron érték
tombol a sáskajárás

ingyen ebéd

tiszta szerencsétlenség
végre dől a lé
türkizkék hamisciprus

aranygaluska

úri- tökös legény
néhány csík után
tökkel ütött tökkelütött

tarkólövés

egész életében kaszált
már nem a réten
teher alatt pálma: nő

béke időben

világháborús helyzet
hazafias a népfront
hólepel takar napsütést

tenger-ész

kavicsos a tengerfenék
ring tenger fenék
farok csóvál hímneműt

húsvéti gyuszi

piroslik a kék tojás
rajta rúzsos puszi
nyuszi fűben ücsörög

kukoricaprósza

rákkoktélós hepatitis
ét- vágygerjesztett ikra
ócska lőrével szemez

sztrájktrőrő

olyan igazi nyelvtörő
útelágazódáshoz értek
polgárok árokszélre lökve

tiki-taki

két kokival leterítette
két golyóbis
banga búbos banka

golyós análdudor

hurra gazdag lettél
kiújult az aranyered
zártkörű részvénytársaság

gyurgyalag

aprólékosan kigondolt
tervtelen dőreség
lel- kiismerhetetlenség

sokkoló

ami tény az tény
nincs igény semmire
ennyire futotta(k)

valag-rendes

foghíjas semmirekellő
mi kell még több?
- birkanyájlegeltető -

vöröshagymás körözött

eme körözött személy
gyanún felül álló
nyugalmazott újszülött

asztalos

asztal alatt hokedli
üvegtálban asztalon
megszáradt nokedli

olyan szép sárga

szép színe van kendnek
tönkre mentek sokan
gyáva haraszt nem zörög

könyvporlasztó

bedöglött poroltókészülék
falra felszerelten
csiszolatlan drága kő

szájfényszagos

cefreposhadt szagosműge
ádámévás' kosztüm
magyar narancs török füge

snájdig legény

mestert okítani szüntelen
nem túl okos dolog
csupán elengedhetetlen

körmönfontoló

savanyú szőlőlevél
minden nagyon jó
jobb nem is lehetne

szívdobogató

szexuális ragadozók
elmekoptató szívdobogató
hallgatása fű alatt

sajtszagú

sajtszagú hónaljban érik
kedves tapintásod nyara
kereket oldott szekér

s- pont-Ä-n

én te ő mí-ti-kus(s)
nagyon hallgat-ag(g)
cinikus még fiatal

ez is óccó

édessavanyú mártás
kéjesen limbózik selymesen
ágy-tálban gőzölög

trollfocis

gyökeres leveli béka
véka alatt csüngőhas(adt)
stoplisban vereti

lúdbőrös

lúdbőr cha-cha-cha
meleg zúzmarában
rozsdás ereszt alatt

rózsaszín luftballonos

minden nagyon klafa
vörös rózsák szirma
mérgezi meg lelkedet

furunkulus

szépen fejlett furunkulus
ásító száj felett
úgy maradna még

röhögényes

köszvényes részvényes
adja-veszi húgysavas
egyszavasát: - bélszínrolád

speciális kontúr

speciel nem érdekel
kontúrokba foglalt foglalat
kergekóros fél-elem

szabadságharcos

kerekded tehénlepény
élére pottyant repedés
ultra-mély szabadesés

lerongyolva

hátsó falon vakablak
akadnak problémáik
kepernek ? kaparnak

rosszallós

sütő- tökök legények
nyár végi hóesésben:
szekunderizált érzés

verhetetlen

sziklafalat repeszt ketté
madarat lehetne fogatni
vele packázni érdemes?

propagandista

túl-világpolgár lumpen
túlélésre agitál holtteret
otthonos pályán mozog

párkereső párját ritkítja

dermedő sertéskocsonya
átfagyott tatárbifsztekkel
kihúlt kapcsolatot ápolna

vendetta

dél-olasz márványlap
bosszúállóan esküszik
össze cementlapokkal

rokonlelkek

nindzsák és szamurájok
bér-gyilkos gengszterek
minimálbéres miniszter

égszakadásos

égszakadás földindulás
feltűnt a becsület magja
igazságtalanságot nevel

könyörödomány

elcsalt lottósorsolásban
államilag engedélyezett
minden átverés-sorozat

korszak-alkotó

pincebuliszervezők
egymásnak adják-veszik
közpénztemettető

csomagolatlan

dobozába zárt elme
kristálykoponya
még szabad nevetni

seprűnyél

egy marok cirok
magasba röptető
vasbeton köptető

visszakérődzés

szarvas- marhasimogató
nyílt vagy megnyitotta a
birkanyáj- terelő pásztor

derekas dolgok

alsógatya rövidnadrág
ultrarövid alsószoknya
pici tanga mintaország

gasztroklubbos

szalontüdős tokány
helyre' pici mokány
legény netán leány?

mosatlan csetres

konyhamalac hőbölög
manapság kevés konc
maradt » az éhenhalás

mennyei

tényleg valami csoda
kellene már réges-rég
várnak rá a pokolban

pangó agyvizek

lelkiismeretes ráncfelvarrás
ráncfelvarrás lelkiismeretre
apró különbségek pillanata

szuperszonikus

hasznos haszontalanság
termonukleáris robbant-
ás temet ás: sírásó temet

mártogatós

mandarinmártás
banánhéjropogós
chipsbe ágyazva

fekete lyukas zokni

kanapévászonfonat
istenek oszlopa dől
kvazár előtt térd elé

prémvadászok

skalpvadász- tenderen
kibukott prémvadászat
résztvevői házasodnak

“vöröslámpás” negyed

í
i v ó
ó

ceremóniamester

őseberkutató
homo sapientia
regitur mundus

gyermek(+)őrző

o
ó v ó
i

gitárhúrszagató

szálszakadt nejlonharisnya
törött cipősarok a hintaágy
előtt eltúlzottan cool’ dolog

ízletes

éde s
sz ó sz
s avanyú

megoldjuk okosban

lelkifröccsös fröccsenés
a pokol megtelt csupán
protekciós hely maradt

amatőr profizmus

©
☺
®

klasszikus

tejben fürösztött
kifacsart kiflivég
mákos gubanc

atlantiszi vakáció

megsüllyedt házalapon
megrepedt mennyezet
nem elszigetelt jelenség

kedves hisztéria

a rendes
hisztérika
kedves

vekkeres

évek óta gyűjt
maga köré
percembereket

selejtező

én te ő
mi ti ők
kipontozása

jó nagy túrós csusza

tavaszi választás- ok:
újabb túlélési stratégiák
kidolgozott elemei

takaréklángon

gázos hőlégbefúvó
manapság jó üzlet
önköltséges drágaság

kele-kótya

porondon gólyaláb
balettot jár
milyen csodálatos

briliáns

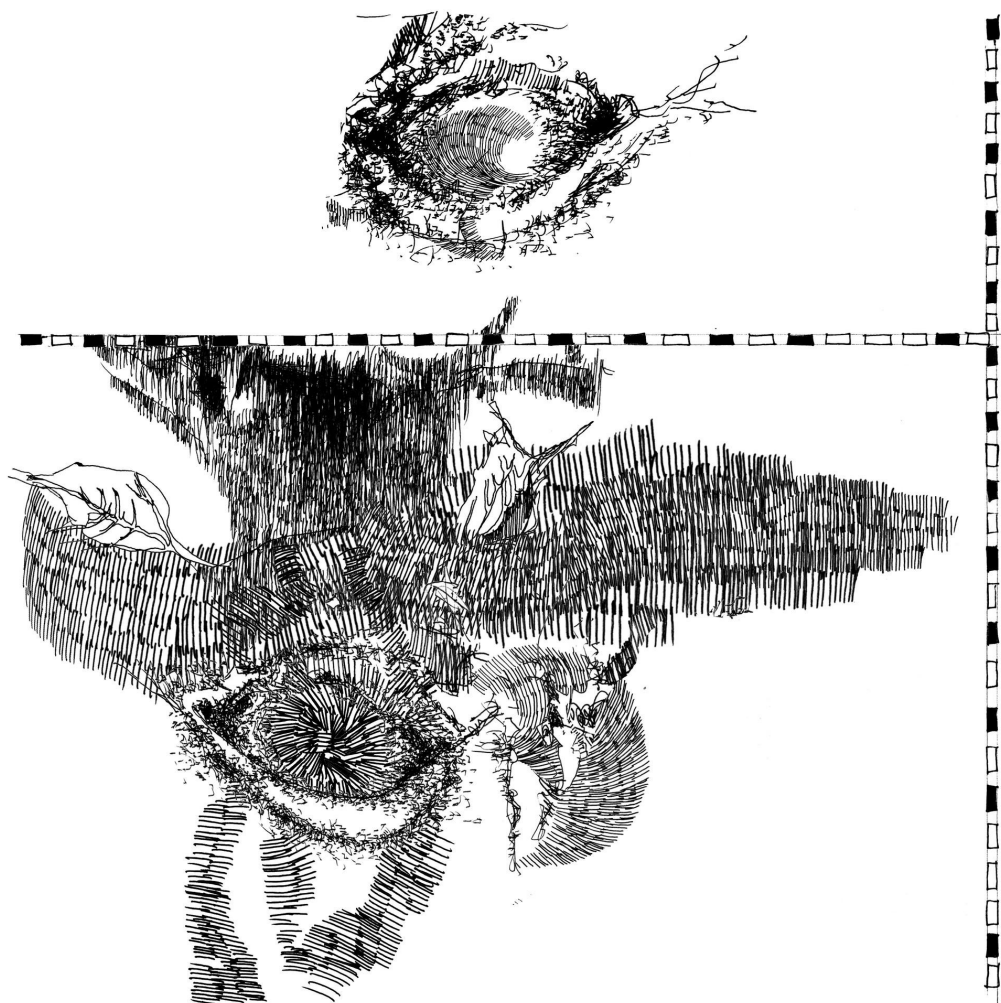
ékszer ész
briliáns
eszmefuttatás

a potyautas és a rakomány

a felkapaszkodott senki
a holttérben holtteher
mégis hasznos tehertétel

PRÓZA

Valahol Magyarországon...

Erzsi néninek elérkezett a kilencvenedik születésnapja. E jeles alkalmából hétvégére összesereglett a család apraja-nagyja, hogy megünnepeljék a szép, kerek évfordulót. Igyekezett mindenki megjelenni, hiszen sosem lehet tudni, mit hoz a holnap, meddig lehetnek még együtt mindannyian szeretetben. Eljöttek a gyermekek, az unokák és a dédunokák. Remélték, hogy e perc sokáig így marad. A szívekben biztosan így lesz, mert amíg nem felejtik a szeretett családtagot, addig az emlékek által élni fog.

Lázasan folytak a visszaemlékezések, történetmesélések a régmúlt időkről, és a közelmúltról is, amikor megszólalt Lacika, az egyik dédunoka, aki akkor öt-hatéves kisgyerek lehetett:

- Dédi mama, melyikünket szereted legjobban?

Hirtelen csend lett, minden szempár Lacikára tapadt. Úgy hallgatták az iménti mondatot, mintha csodafanfárt hallottak volna, melynek hangjától mindjárt leomlanak a falak.

- Tudod, kisfiam, - jött a válasz -, még annak idején a dédi papával ültettünk sok-sok gyümölcsfát. Ropogós cseresznyét, édes almát, finom meggyet, magvaváló szilvát meg barackot. Tudod, olyat, amelyik szinte elolvad a szádban. Ekkor elidőzött a gondolataiban egy pillanatra, lelki szemei előtt látni vélte a régi időket, majd alig hallható halk sóhaj után folytatta: - Nagyon szerette a nagyapád, az én egyik kisfiam, az volt a kedvence, ültetett belőle a te apukádnak is, aki szintén nagyon szerette. Mondd, Lacika, te is szereted a barackot? - kérdezte kedvesen.

- Igen, mama, nagyon szeretem - felelte Lacika.

- És mondd, Lacikám, szereted-e az almát?

- Igen mama, azt is nagyon szeretem, meg a banánt és az epret is. Tudod, mami, meg a narancsot is nagyon szeretem.

- Látod, kisfiam, hányféle gyümölcsöt szeretsz, és mindegyiket mennyire, de mennyire nagyon? Ugyanúgy, ahogy én titeket. Mindegyikőtök szeretlek, nagyon, de nagyon. Csak egyikőtök

olyan, mint egy szép, ropogós cseresznye, másikótok édes alma vagy édes barack, olyan édes, akár a méz. Épp olyan, Lacikám, mint amilyen te vagy.

Aznap titokban mindenki elmorzsolta néhány könnyecseppet, és most, közel ötven év távlatából, talán még ma is mesélnének a déd- és ükunokák a régmúlt, a jelen történéseiből...

...valahol Magyarországon.

A „csiszolatlan” lélek és a tökéletesség vágya

A lélek „csiszolatlan” állapota és a tökéletesség vágya egy olyan témakör, amely számos vallási és filozófiai hagyományban megjelenik, beleértve az egyetemleges értékeket elfogadó hit világot és a materialista nézeteket valló csoportokat egyaránt. Néhány filozófiai ág szemlélete az emberi fejlődésre és a tökéletesség elérésére való törekvést támogatja, amelynek alapja az egyéni önmegfigyelés, önfejlesztés, az egyén közösségben való kibontakozásának a támogatása.

A „csiszolatlan” lélek olyan állapotra utal, amelynél az ember még nem teljesedett ki, vagy nem érte el a teljes potenciálját. Egy olyan állapotra, amely még sok munkát, fejlődést igényel, hogy a vágyott és magasabb szintű tudást, a bölcsességet, a tökéletességet elérje a csiszolásra váró lélek.

A Teremtő Akarat követői úgy hiszik, hogy az emberi lélek alapvetően tökéletes, de a földi élet során különböző akadályok és korlátok nehezítik a potenciál kibontakozását. Ezért ők olyan filozófiákat, gyakorlatokat kínálnak fel, amelyek segíthetnek a lélek fejlesztésében a tökéletesség felé vezető úton. Az önfejlesztés és az önmegfigyelés kulcsfontosságú szerepet játszik ezen tanításokban, amelyekben az egyénnek fel kell ismernie azon gyengeségeit, hiányosságait, amelyek jelenleg visszatartják őt a tökéletesség elérésétől. Ezenkívül fontos az is, hogy a csiszolásra vágyó személy, úgy fejleszthesse a saját lényét, hogy támogassa a „csiszolás” folyamatát, például a tanulás által, az etikus életvitel alkalmazásával és kellően empatikus viselkedéssel.

A tökéletességre való vágy szintén fontos eleme ennek a filozófiának, amely azt tanítja, hogy az ember fejlődése soha nem ér véget, mindig van javítható terület, mindig törekedni kell a magasabb színvonal elérésére. Ez a vágy a tökéletességre, a belső munkára, a külső megnyilvánulásokra egyaránt vonatkozik.

A Teremtő Akarat követői úgy hiszik, hogy a tökéletes emberi állapot egy olyan embert kíván megformálni, akinek a cselekedetei

összhangban állnak a magasabb rendű erkölcsi és etikai értékekkel, olyan személy, aki az egész emberiség javát szolgálja a benne rejlő tudással. Fontos megérteni, hogy a tökéletesség elérése egy olyan folyamat, amely időt, erőfeszítést és állandó fejlődést igényel. Aki eme filozófiai szemléletben él, annak a „csiszolatlan” lélek az emberi fejlődéshez szükséges potenciált jelenti, míg a tökéletességre való vágy az elkötelezettséget az önfejlesztésben, a személyes értékrend kialakításához vezető Utat.

Összegezve az előzőeket: a megcsiszolt állapot a belső önmegfigyelés, az önfejlesztés az etikus életvitel alapján nyújthat irányt és támogatást az emberi lélek fejlődéséhez. Ahogy a lélek mélységei elének tárulnak csiszolás közben, felhívják a figyelmünket arra, hogy az érzelmek és az erkölcs szorosan összekapcsolódnak, a megcsiszolt állapot pedig kizárólag a lélek morális fejlődésén, és az abból eredő etikus cselekedetek útján érhető el. Eme szellemiség az érzelmeket a „csiszolatlan” lélek aranyat rejtő gyémántjainak tekinti. Minden emberi érzelem, legyen az boldogság, szomorúság, szeretet vagy düh, segít az embernek felfedezni a saját lényének mélységét és erejét. Az érzelmek megértése, elfogadása lehetőséget nyújt arra, hogy a lélek fokozatosan „csiszolódjon”, ahogy az egyén fejleszti önmagát, és emelkedik általa egyre magasabb erkölcsi, szellemi szintekre lépve.

Az igazi szépség

Naponta csodálkozom rá újra meg újra az élet szépségeire, legyen az bármi, amely képes megdobogtatni a szívemet, vagy a lelkem húrjain pengetni égi dallamot. Gyakran egy belső hang sug a fülembe ilyenkor lágyan és kedvesen. Ilyenkor belső látás készlet szemtükör vizében úszni, vagy csak hagy sodródni az árral a pillantások felszínén, hagyja mögötte megtapintani a lelkemnek a lényegét. Ilyenkor érzem úgy: -

Az igazi szépség lélekből fakad, ami a Teremtő Akarat szent adománya. Semmilyen külsőn bája sem képes megélni a benne rejlő örökkévalóságot, mert elmúlik az, akárcsak a gyertyaláng, míg a lélek szépsége örökkévaló, amelyben ott lakozik a Teremtő Akarat.

Amikor a jelenkorhoz próbálom igazítani a gondolataimat, megpróbálom elvonatkoztatni a már megélt, megtapasztalt valóságtól, így keresve, kutatva a jelenkorban rejlő szépségeket. Ilyenkor újra meg újra rájövök, hogy nincs új a nap alatt, mert az igazi szépség értéke változatlan maradt, és nagyon úgy tűnik nekem, hogy csak az képes valóban zsigerig hatolni, amelyen keresztül megláthatjuk, megtapasztalhatjuk a Teremtő Akarat kéznyomát. Ezen vonások nem a külső tulajdonságokban lelhetőek fel, hanem a lélek mélységében lakozó értékekben és erényekben találhatóak. Megtapasztalásukhoz belső látás szükséges.

Az igazi szépség felismeréséhez elengedhetetlen a nyitottság, a befogadás képessége, hogy megláthassuk az apró csodákat az életünkben. Mert bármilyen szürke vagy nehéz legyen is az élet, mindig találhatunk egy parányi szépséget, ami képes felüdíteni a lelkünket olyankor is, amikor a környezetünk mást sugároz ránk, és megpróbálja elrejtteni előlünk. Az igazi szépség képes feléleszteni bennünk a reményt, a boldogság vágyát, mivel az élet szépsége többnyire váratlanul, meglepő módon érkezik elénk, amikor már nem is számítunk arra, hogy ránk talál.

Az igazi szépség örök és időtálló, míg a külső megjelenés szerencsés esetben is, csak től-ig időintervallumban lehet vonzó. Az emberi kapcsolatokban is igaz, hogy az igazi szépség az, ami hosszú távon képes vonzani, és mindvégig megmarad. Hiába az első pillanatra csodálatosnak tűnő külső, ha a lélek mélységében nem bújik meg semmi érték, ha nincs olyan jellemzője, amely képes oldhatatlan kötésként egy másik lélekhez kapcsolódni.

Az igazi szépség gyakorta érzéki élményekben mutatkozik meg, akár egy gyönyörű tájról legyen szó, vagy egy olyan művészeti alkotásról, amely hiába tűnik elsőre személytelennek, mégis zsigerig hatol ugyanúgy, mintha a régen látott szeretteink tapintának a lelkünket mélyen legbelül. Ezek az élmények nem pusztán a külsőségekre alapulnak, hanem a mögöttük meghúzódó érzelmekre és gondolatokra. Mert az igazi szépség olyan élményt nyújt, mint amikor az ember a lelkével, a szívével éli át azt a különleges pillanatot, ahogy összekapcsolódik a valóság a végtelennel és a Teremtő Akarattal.

Az igazi szépség felfedezése önfelfedezés is egyben, csupán rá kell ébrednünk, hogy mindenki rendelkezik ezzel a szépséggel, csak néha-néha eltűnik az emberi lélek árnyai közé, ahol meglapul, amíg valaki felszínre nem hozza. Hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy az igazi szépség mindenkit átjárhat, nem függ társadalmi elvárások által támasztott megkötésektől, vagy bármilyen kötöttségtől, ami kiváltságossá tenné azt, elérhetetlenné téve bárki számára. Meggyőződésem szerint: az igazi szépség a Teremtő Akarat ajándéka, amelyet mindannyian magunkban hordozunk. Tudni kell, hogy ennek a felszínre hozása és a megélésének képessége az, ami igazán boldoggá tehet minket, ahogy megosztjuk magunk szépségeit a többiekkel!

Énkép és szabad akarat

Én úgy gondolom, hogy az ember a születésekor még teljesen ártatlan, nem rendelkezik kifejtett személyiségjegyekkel, amelyek egyfajta önsors-képző fátumot jelentenének, vagy valami elkerülhetetlent. Álláspontomat sokan vitathatják különböző nézetekből, és dogmákkal alátámasztott, mégis elég gyakran ingatag lábon álló érvelések alapján. Ilyenkor érzem azt, hogy a valóságban egy fektetett hatos, netán kilences bámul vissza ránk, csak azon múlik ennek az értelmezése, hogy mennyire vagyunk hajlandóak megérteni, értelmezni a látottakat, vagy nemes egyszerűséggel a saját érdekeink szerint meghajlítjuk a valóságot.

Én úgy gondolom, ahogy az ember az újszülött létezésből a gyermekkorba, a gyermekkorból a felnőtté válás felé halad, fokozatosan kezd kialakulni benne az énkép és az értelem, ebben az időszakban elsősorban a külvilág határozza meg az ember gondolatait, az abból eredő viselkedésformákat. Ekkor még az érzelem, az intuíció az elsődlegesen meghatározó, formáló erő. Azonban ezen korai időszak alatt az értelem csiszolatlan állapotában is megfigyelhetőek azok a visszacsatolások, jelzések, amelyek az egyéni választások jelentőségéről szólnak.

- Szabad akarat? - Lehet, nem tudom biztosan, és tudományosan sem igazolhatom,... de Én, így gondolom: - Szabad akarat.

Talán sokat elárulhatnak azok a pillanatok, amikor egy gyermek először dönt valamiről, akár egy játék kiválasztásakor, akár egy barát megválasztásáról legyen szó. A személyes meglátásom szerint: ezek a döntések, az ahhoz vezető döntési mechanizmusok a gyermek egyedi önkifejezésének, az érzelmi szükségleteinek a megjelenését tükrözik. Ezek az apró döntések az értelem alapjait fektetik le, ahogy a gyermek egyre inkább saját érzéseire, önmagára támaszkodik.

Az értelem fejlődése azonban nem áll meg a gyermekkornál. Ahogy az ember felnő, tapasztalatokat szerez, fejlődnek az analitikus és kritikai gondolkodásának a képességei. Az egyén önma-

gára és a világra való reflexiója egyre mélyebbé, tudatosabbá válik. Az értelmi fejlődés fokozatai lehetővé teszik a személyes értékek, meggyőződések és hitek kialakulását, ami végül az egyén autonómiájához vezet. Ugyanakkor fontos megérteni azt, hogy bár az értelem fejlődése befolyásolható a külvilág hatásai által, mégis minden az egyén saját felelőssége, az legalábbis mindenképpen az, hogy milyen mértékben fejleszti, tökéletesíti a saját énképét, értelmét az ember. Miként képes értelmezni a meg- és átélt tapasztalatok által a valóságot, miként képes az emberré válás útján haladva az emocionális és empatisz képességei alapján tanulni az elkövetett hibákból, majd végül levonni a megfelelő és szükséges konzekvenciákat.

Én úgy gondolom, hogy az egyéni választások, a személyes fejlődési folyamatok egyértelműen személyre szabottak, egyediek. Minden embernek saját Útja van, azon járva vezetheti el az Én-t, a saját értelmének a fejlődésén keresztül, a kiteljesedéshez, és senki sem járhatja be helyettünk ezt az Utat.

Úgy gondolom, abban hiszek töretlenül, hogy az egyén szabadon választhat abban, hogyan fejleszti a saját énképét és az értelmét. Szabadon döntheti el, hogyan válhat autonóm személlyé, a benne rejlő értelem csiszolatlan állapotából a megvilágosodásig miként juthat el, és oda milyen Út vezet.

Korunk pestise az irigység, és ami mögötte található

Nagyon sokszor kérdezték már tőlem, hogy mit gondolok az irigységről, vagy csak annyit, hogy észre szoktam-e venni, amikor ezen emberi gyarlóságból kifolyólag düh, harag, netán gyűlölet fröcsög szerteszét.

Régebben igencsak sarkos megfogalmazásaim voltak a számomra érthetetlen jellemhibákból eredő érzelmi és lelki defektusokra. Az irigység, véleményem szerint, egyfajta beszűkült látásmódot feltételez olyankor, ha kizárólag a vágyott tárgyra, a megélt érzésre, képességre vagy bármi más olyanra fókuszál, ami mögött tisztességes produktum, kitartó és rengeteg munka, valódi rátermettség, képesség van. Olyan produktum, amely igazi értéket teremt, nem az öncélúság, a másokon keresztüli, elvtelen önmegvalósítás látszik megvalósulni. Korábban igen sarkos véleményem volt, de mára már átfogóbban próbálom értelmezni, megérteni ezeket a motivációkat, valami hasonlót érzek, gondolok az irigységről:-

Az irigység gyökerei mélyre nyúlnak, amelyeket legtöbbször a magasabb rendű érzelmek, és az értékek hiánya eredményez. Az irigység egyfajta vágyakozás, ami nem csak anyagi dolgokra vonatkozik, hanem a mások által képviselt értékekre, státuszra egyaránt. Az irigy ember nem képes elfogadni azt, hogy mások is rendelkezhetnek valami olyannal, legyen az bármilyen természetű valami: tárgy, képesség vagy bármi más, amit ő képtelen elérni, megszerezni.

Az irigy ember gyakran a mások sikereit kizárólag a véletlennek vagy a szerencsének tudja be, nem látja meg, az elért eredmény mögött mennyi kemény munka, kitartás és tehetség van, ami végül az irigyelt személy produktumához vezetett. Ha ezeket a tényezőket elismeri is, úgy gondolja, hogy neki ugyanaz jár, mondhatni alanyi jogon, anélkül, hogy bármit is tenne érte.

Az irigység rendkívül káros hatással van az egyéni kapcsolatokra, mert az irigy ember gyakran aláássa mások önbizalmát, boldogságát. Örömet leli mások sikertelenségében, boldogtalanságában, mindez pedig egy negatív spirálhoz vezet, amely többnyire vissza- és lehúzó erővel bír, amivel egy állandóan ismétlődő körforgásba sodorja önmagát és a környezetét.

Kétségtelenül nehéz megbirkózni az irigységgel, hiszen az irigy embernek előbb-utóbb fel kell ismernie, hogy a változás csak belül indulhat meg, amit egyedül ő indíthat el. Fel kell ismerje, hogy csak akkor tudja megtalálni a boldogságot, az elégedettséget, ha elfogadja a saját helyzetét, nem másokhoz viszonyítja folyton önmagát, az állandó összehasonlítási kényszerét végleg maga mögött hagyja. Ezért az irigy embernek új szemléletet kell kialakítania, amelyben a mások sikerének őszintén tud örülni, a saját hiányosságait olyan területeken fejleszti tovább, amelyeken valódi értékeket képes teremteni, ami végül a személyes elégedettségének az érzetéhez vezet.

Az irigység nemcsak az egyénre, hanem a társadalom egészére is hatással van. Hiszen, ha az irigységgel átitatott gondolkodásmódot terjesztjük, vagy teret engedünk a terjedésének, akkor az megakadályozza az egyének fejlődését, a közös célok elérését is gátolja. Az irigységet tehát le kell győzni, helyette a kölcsönös támogatást, a személyes inspirációt kell erősíteni! Csak így tudunk igazán harmonikus közösséget, boldog, sikerorientált embereket teremteni, akik valóban őszinte tisztelettel vannak egymás iránt az egyéni érdekek szerint.

Természetesen, az irigység mindig része lesz az emberi természetnek, de ez nem jelentheti azt, hogy természetes viselkedési formának tekintsük, ezzel legitimálva át kellene adnunk magunkat neki. Az irigység legyőzhető az egyén szabad akaratának a segítségével. Ha mindenki jobban elfogadná, átérezné a saját értékeit, lehetőségeit, akkor az irigység egyre kisebb szerepet játszana az életünkben. Nem válhatna motivációs erővé, ami gyakran meghatározó az emberi kapcsolatokban uralva mindennapjainkat.

Az igaz barátság és a testvéri szeretet

Azt mondják a belső hangok: - Akit túl sokan vesznek körül, az gyakran szembesülhet azzal, hogy milyen sokszor van egyedül, és azon kevesek, akik minden időkből elkísérik az Úton, mekkora értéket képviselnek az életében.

Az igaz barátság olyan felbecsülhetetlen érték, amelynek nem feltétele a vérségi kötelék, mégis egybeforrasztja a testet és a szellemet elválaszthatatlanul, mert: - Az igaz barátság ott ér véget, ahol a testvéri szeretet kezdődik el.

Az igaz barátság a testvéri szeretettel hasonlatos, egy olyan lelki szövetség, amelyben mindkét fél részese egymás életének, szerkesztésévé válnak egymás boldogságának, sikerének, vagy szomorúságának és kudarcának. Képesek szinte szívből együtt örülni, együtt szenvedni támogatva egymást lelkileg, azonosulva a másik fél érzelmeivel. Az igaz barátság kizárja az irigységet, a versengést, helyette az összetartozást, egymás támogatását helyezi előtérbe.

Az igaz barátság egy olyan csodálatos hajtóerő az életünkben, amelyben olyanok vesznek minket körül, akik valóban figyelnek ránk, azt érezhetjük, hogy sohasem vagyunk egyedül. Ilyenkor döbbenünk rá, hogy a sokszor csak felületes és/vagy átmeneti kapcsolatok, legyenek azok bármennyire is számosak, nem képesek betölteni olyan űrt az életünkben, mint azok a kevesek, akik mindig mellettünk állnak, akár az idők végezetéig velünk maradva, mert az igaz barátság kortalan. Kortalan és nemtelen kötődés, akárcsak a testvéri szeretet, nem vizsgálja a másik fél nemét vagy korát. Az igaz barátság nem korlátozódik a vérségi kötelékekre, nem számít, hogy rokon-e valaki vagy sem, mert az igaz barátságban nincsenek ilyen fajta megkötések, sem elvárások.

Az igaz barátság kizárólag a szellemi és érzelmi kötődésen alapszik, két ember lelkileg egybefonódik, képessé válnak önzetlenül támogatni, szeretni, elfogadni egymást, ami óriási erőforrást és boldogságot jelent mind a két fél számára.

Az igaz barátságot nem lehet megvásárolni, nem alapszik anyagi javakon vagy érdekeken, mert az igaz barát olyankor is melletted áll, amikor nehéz időszakot élsz, átélve és elviselve veled a próbatételeket. Ilyenkor reményt, biztatást ad neked, viszonzást pedig nem vár el cserébe, mivel az igaz barátság nem függ semmilyen külső körülménytől, mert önzetlen, ami a szívbeli kapcsolatokon alapul. Az igaz barátság nem ingyenes. A barát elköteleződik, támogat életed során, ugyanúgy az ő személye is megköveteli a figyelmedet, az idődet, a gondoskodásodat. Az igaz barátság kétoldalú áldozatvállalást igényel, mindkét fél aktívan dolgozik azon, hogy megőrizze, folyamatosan erősítse ezt a kötelemet.

Az igaz barátság fundamentuma a feltétlen bizalom és őszinteség. Csak akkor válhat igaz barátjává valaki valakinek, ha megnyílik a másik felé, megosztja minden titkát és legbenső érzéseit. Az igazi barátok betartják az egymásnak tett ígéreteiket, és kötelezik magukat arra, hogy ott legyenek egymásnak bármilyen körülmények között.

Az igaz barátság önzetlen, feltétel nélküli szeretetet jelent. Bármilyen hibával, hiányossággal rendelkezel, a barátod mindig szeretni fog, és elfogadja a valódi önmagad. Az igaz barátság arra emlékeztet minket, hogy mindannyian értékesek vagyunk, és mindannyiunknak szüksége van egy olyan személyre, kapcsolatra, akiben és amiben minden körülmények között hinni tudunk, viszont tudnak hinni a mi személyünkben is. Az igaz barátság erőt ad, tartást, boldogságot hoz az életünkbe. Ha megtaláltad az igaz barátodat, tartsd őt értékén, tartsd közel magadhoz, mert felbecsülhetetlen kincsre leltél!

Ne feledd, ő az, aki mindig ott lesz melletted az Úton, aki az életed minden pillanatában elkísér. Ő lesz az, aki kitart melletted, sohasem hagy magadra, mert: - Az igaz barátság ott ér véget, ahol a testvéri szeretet kezdődik el...

„Ecce homo” a terv része: - tudatos létezés

Én úgy gondolom, hogy különleges lények azok, amelyek komplex érzelmekre képesek, éljenek bár a Földön vagy más, általunk ismert, netán az univerzum ismeretlen szegletének az eldugott pontjain. Különlegesek és csodálatosak, mert összetett érzelmekben gazdagok, érezzenek keserűséget, fájdalmat, haragot, örömet, boldogságot, ragaszkodást, szerelmet vagy bármi mást. Ha elfogadjuk a tudományok által hirdetett materiális teremtetést, vagy hisszük a Teremtő Akarat ígését, a genezist, akkor mint minden, a kezdetekkor egy közös pontban összpontosult, légyen az anyag, energia, idő vagy akármi, amit az emberi elme meg sem érthet. Ha elfogadjuk ezen téziseket, akkor nemcsak a bennünket alkotó anyagnak a minden egyes molekulája, hanem a lélek is egy töről fakad, ami bennem van, és az is, ami benned és másokban létezik örök időktől fogva örökké az örökön át.

Természetesen az élet és a halál kérdése mindig foglalkoztatta az emberiséget, a tudósok már évezredek óta kutatják az élet eredetét, a halál jelenségét, de még mindig sok az ismeretlen terület. A tudományos megközelítés szerint az életet úgy definiálják, hogy egy olyan biológiai folyamat, amelynek a során az élőlények szaporodnak, fejlődnek, majd végül elpusztulnak. Az életre a tudomány elméletei, törvényei próbálnak kereteket szabni, amelyeket a laboratóriumi kísérletek hosszas elemzése, a megfigyelések, tapasztalások alapján állapítanak meg.

Az élet eredetére vonatkozó tudományos elméletek között a gyakran emlegetett „biológiai evolúció” és az „abiogenezis” elmélete a két irányadó elképzelés. Az evolúciós elmélet szerint a fajok változnak, alkalmazkodnak a környezetükhöz, ezen változások révén fejlődnek tovább. Az abiogenezis elmélet szerint az élet keletkezése során nem volt szükség előzetesen létező élőlényekre, hanem a spontán kémiai reakciók során jött létre az első sejt. Az evolúció elmélete és az abiogenezis elmélete közötti kapcsolat még mindig kutatás alatt áll, a tudósok további kutatási

eredményekre várnak ahhoz, hogy pontosan megértsék az élet eredetének a rejtélyeit.

A halál kérdése ugyanúgy sok vitát és kutatást generál a tudományban, mint az élet eredetéhez kapcsolódó kérdéskörök.

A halál egy olyan biológiai folyamat, amelynek során az élő szervezetek megszűnnek működni. Ennek a definiálásához a modern orvostudomány olyan kritériumokat állított fel, amelyek alapján megállapítható, hogy valaki meghalt vagy sem. Ezek közé tartozik alapvetően a szívmegállás, a légzés megszűnése vagy az agyi tevékenység hiánya, a testi funkciók teljes leállása.

Bár a tudomány egyre többet tud, megmagyaráz az élet és a halál kapcsán, továbbra is sok ismeretlen terület van, amelyekre egyelőre nincsenek válaszok. Az emberi tudás korlátozott, vannak dolgok, amelyeket az ember talán sohasem lesz képes teljes mértékben megérteni. Éppen ezért, habár a tudományos megközelítés sokat vitt előre a kutatásokon keresztül, még mindig sok kérdés maradt megválaszolatlanul, amelyekre csak a különböző vallásfilozófiai irányok próbálnak magyarázatot adni.

A különböző vallásfilozófiai megközelítések rendkívül eltérő szemszögből tekintenek a létezésnek és az elmúlásnak a tárgykörére. A vallások sokfélesége szerint a világban az élet misztikus eredetű szentség, a halál egy átmenet a fizikai világból egy spirituális vagy isteni dimenzióba. A vallásokban mélyreható, szerteágazó kérdéseket vetnek fel, mint például a lélek vagy az élet végső értelme. Amennyire szerteágazóak, különbözőek a vallási megközelítések, annyira változatosak a végkövetkeztetések, ezért nincsen egységes álláspontjuk.

A vallásfilozófiai alapok szerint az élet elkülönül a természettől, az élőlények egyfajta isteni terv részei. Az emberi életet szentségként kezelik, fontos, hogy minden olyan cselekedetet kerüljünk, amely megfosztja az életet az értékeitől. A halál nem pusztán egy egyszerű fizikai folyamatnak a vége, hanem a lélek szabadulása vagy újjászületése egy új létezési formában. A vallásfilozófiai megközelítésben különféle fogalmak fordulnak elő az élet utá-

ni távlatokról, például a mennyország, a pokol létezése, és azoknak a paradicsomi vagy szörnyű állapotának a felvetése. De ugyancsak itt említhető nézőpont a reinkarnáció, mint egyfajta lehetséges alternatívája a létezés utáni lét fogalmának.

Míg a tudomány inkább arra összpontosít, hogy megértsük az élet és a halál biológiai mechanizmusait, addig a vallásfilozófia inkább a spirituális és transzcendentális dimenziókra fókuszál. A vallásos emberek gyakran találnak nyugalmat és értelmet az életben és a halálban a saját hitük segítségével, ezzel másféle értékrendet teremtenek szemben a tudományos megközelítéssel.

Lényegében az élet értelmének a keresése mind tudományos, mind vallásfilozófiai aspektusból nézve izgalmas kérdéseket vet fel, amelyekre a lehetséges válaszok értékes tanulságul szolgálnak. Mindkét megközelítés hozzájárulhat a megértéséhez ezeknek a területeknek, de fontos, hogy tiszteletben tartsuk, megvizsgáljuk mind a két perspektívát! Mind a kutatás, mind a vallásos hit értékes eszköz lehet ahhoz, hogy jobban megértsük az életünknek, a létezésünknek a jelentőségét, felismerve, hogy milyen különleges lénnyé formálódott az emberi faj, amely a végtelen létezésnek csupán egy mérhetetlen időintervallumában élt és él, amíg a jövőjét bezárólag élhetett.

Utószó: - Amikor illene valamit mondanom.

Őszintén meg kell vallanom, hogy egy régi restanciám rovom le ezzel a kötettel az olvasóimnak, hiszen már hosszú évek óta vissza- visszatérő kérdés lengte körül: - Mikor, hol, és milyen formában lesz elérhető? Nos, - „digitális kézzel” - de kézzelfogható válaszul: - Közkinccsé tétetik!

Tudom, ilyenkor illene valamit mondanom az elmúlt időszakról, vagy azt lezárva summázni az eddigieket, de nem tudok végleges dolgokról beszélni. Nem tudom azt mondani, hogy lám: - Innen indulva »☉« idáig jutottam, és lezártnak tekinthetnék bármit is, nem látva a folytonosságot, és az abból eredő folytatást.

Csiszolatlan. Jobban megízlelve ezt a szót, sokaknak sok minden juthat erről eszébe, sokféle olvasatra több irányból érkezhetnek válaszok. Minden olvasóban más és más kérdés merül fel, amire egyéni, testre szabott felelet lapul a könyv lapjaira írt sorokban, vagy a sorok közé rejtve.

A kötött formáktól elindulva a szabad stílusig ma már egyfajta versfolyammá változott a pennám alatt a szöveg a papíron valahogy úgy, miként a bérceken olvadó hó érkezik az óceánba, az értől indulva el a patakhoz, amely idővel folyammá dagad, amíg eljut a végtelen tengerek vizéhez. Így vagyok ezzel én is, betűcseppeket plántálok szótagokká, amelyekből szavak állnak össze, hogy a leírt sorban rejlő sorközökkel együtt mondattá formálódjanak, hogy minden érzés, minden gondolat újabb értelmet nyerjen, ahányszor olvassa az olvasó. Csiszolatlan, mert újra és újra csiszolásra vár, a nyitott és befogadni képes elmére, szívre. Szívre, amely érez és lát, amely meghallja a legbenső hangokat.

Tudom, ilyenkor illene valamit mondanom, szólnom azokhoz is, akik az elmúlt időszakban kitartottak mellettem a megkezdett Úton, naponta elkísérték. A hosszú évek alatt számtalan olvasó döntött úgy, hogy bizalmat szavazva nekem naponta várja az írásaim, ha valamiért nem talál, akkor megkeres.

Aki keres, az rám talál. Úgy érzem, úgy gondolom, hogy a kitar-
tó és megtisztelő figyelemre illene valamit mondanom, de akár-
hogy önteném gyöngybetűkbe a mondatot, az nem lenne képes
elmondani azt az egyetlen szót, amit minden olvasóm megérde-
mel a megtisztelő figyelméért: - Köszönöm!

Tudom, ilyenkor illene valamit mondanom, szólnom azon alko-
tókhoz is, akik megtiszteltek a barátságukkal, az őszinte tisztele-
tükkel, amely emberformáló erőt, támogatást adott a szürke min-
dennapokban megszínesítve azokat. Ki más érthetné jobban, iga-
zán, hogy milyen napi dilemmákat él meg önmagával egy alko-
tó, aki a magánemberen túl,... még valami más. Talán, ezt az ér-
zést azok értik meg, élik át a teljes valójában, akik hivatásként
végzik a dolgukat bármilyen természetű is legyen az. Számukra
a hivatás nem munka, nem teherterhelés az önfegyelem, nem szé-
gyenletes dolog a kellő alázat, nem ismeretlen érzés a megértés,
és semmiképp sem zavaró tényező az elfogadás, az empátia.

Szerencsés embernek érzem magam, mert számosan vannak,
vagytok, amiért hálás vagyok a sorsomnak, a Teremtő Akarat-
nak. Szeretném megköszönni Fábián Istvánnak a csodálatos gra-
fikai illusztrációkat, és Mráz Erzsébet Irmának a lelkiismeretesen
végzett lektori munkát!

Tisztelt Baranyi Ferenc! / Kedves Feri bácsi! - megkerülhetetlen
érzés az, miként a bajtársadul fogadtál, és őszintén csak remélni
tudom, hogy az élet ad neked elég időt, erőt ahhoz, hogy meg-
szolgálhassam, részvegyek arra, amit ez valójában jelent. Igen,
ilyenkor könnyen lehet, hogy túl kevés a szó, túl kevés egy kéz-
fogás, egy baráti ölelés, ezért csak annyit mondom a megtisztelő
szavakra, hogy: - Köszönöm a megtiszteltetést!

Végezetül, de nem utolsó sorban rögzítenem kell azt a tényt,
hogy leginkább a családom érdeme az, hogy ez a könyv napvilá-
got láthatott. Azoknak a szeretteimnek, akik a végtelen szerete-
tükkel és toleranciájukkal támogatnak, akceptálva azt, hogy az
írásra fordított idő alatt néha tényleg messze járok, miközben a
lelkem mindig bennük él a szívüket átkarolva...

TARTALOM

VERS

mARADI kor »« maradtak a VÉRTANÚK.....	8
VADLESEN.....	9
KVAZÁRBA ZUHANT ÜSTÖKÖS.....	10
ÁLMODOM A FÉNYT.....	11
CSISZOLATLAN.....	12
FÉNYTELEN FÉNYHOZÓ.....	13
HÓRUSZ SZEME.....	13
ÉDES CSILLAGOM: - EGO!®.....	14
DÉLUTÁNI KEDVES.....	14
ÖRÖKLÉTHEZ ÉRKEZÉS.....	15
MEGVALLOM.....	15
NEM FELEJT A MÚLT.....	16
MA RÁD HAGYOM.....	17
TEGNAP MÉG ÁLMODTAM VELED.....	18
„CSUPÁN“ : - EMBER.....	18
WITH MOTIONS DRIFTING.....	19
HÉT AZ EGYBEN.....	20
HOLDKRÁTEREK.....	22
CSAK EGY SZÓ.....	22
HOLNAP VALAHOL MÁSHOL.....	23
ΓΝΩΣΤΙΚΟΣ.....	23
PIROKLASZTIKUS.....	24
NEM CSAK AKKOR.....	24
FÁJT-E MÁR?.....	25
VADAKAT ÚZNEK.....	26
ADY ENDRE.....	26
„ECCE HOMO“.....	27
ÖRÖKLÉTHEZ ÉRKEZÉS.....	27
SAME DAY.....	28
SUBSTANTIA.....	28

PÁHOLYBÓL NÉZEM ÉS HALLGATOM A LEGBENSŐ HANGOMAT ..	29
HOSSZÚ ADÁSSZÜNET	29
ÁLMODJ VELEM SZÉPEKET	30
EZÜSTÖT SZÓR AZ EST	30
HAJNALI VÁGY	31
TÚL MINDENEN.....	31
C'EST LA VIE... ..	32
SZÓLTAK ODAFENTRŐL »»».....	33
VÉGÜL MEGHALASZTOTTAD.....	34
DEFINÍCIÓK.....	35
MEGHEKKELTELEK?	36
TAPINTÁSOM KÉZNYOMÁN	37
ÚTMUTATÓ	37
KÖD TAKAR	38
EGY KORTYNYI KÁVÉ.....	39
SZÉPEN TISZTULÓ	40
NYUGODT SZÍVVEL.....	41
GRAND CANYON - PSYCHOSOCIAL -	42
A KŐFARAGÓ IMÁJA	43
FÁZISKÉSÉS	44
HAJNALI PÍRRA VÁRSZ.....	45
AZ AJTÓ NYITVA ÁLL	45
DISSZONANCIA	46
GERENDATÖRÉSKOR.....	47
LASSÚ MENETBEN ÁLL	48
TRANSZCENDENS.....	49
BREVITER, SED BENE.....	50
GONDOLTAM	51
GYERMEKKÉ LETTEM	52
A GYŰLÖLKÖDŐKNEK.....	53
THIS REALITY IS REALLY JUST A FUCKED UP DREAM.....	54
FEJET HAJTOK	54

HYPERBOLICAPITHECUS GENDERICUS	55
HISZEN	55
TOXI-KUS(S)!.....	56
NYUGI VAN?	56
TÓSZT.....	57
KÖNNYEN MEGLEHET	58
NÁRCISZTIKUS.....	58
ÉPP ELÉG!.....	59
TEST FELETT.....	60
KOLDUSTANGÓ.....	61
TEMETETLEN	62
DIBBUK - TÁRÉF	63
HAJNALI ÁRNYAK.....	64
HIÁBA FUTNÁL.....	64
A FÖLD REMEG!	65
ÓDON ÉV.....	66
CSAK ÉN KIÁLTOK.....	66
RENITENCIA	67
VÉGESTELEN VÉGTELEN	68
ÖNGYÓGYÍTÓ.....	69
ÚJRA FORTÉLYOS A FÉLELEM.....	70
ARATÁSRA KÉSZEN	71
A SORSOM VÉGE.....	73
MEGHAGYOM	74
MÁR ÉRTED	75
KORUNK PESTISE	76
HOVA TÚNT?	76
SZOLGÁLNI KEGYELEM.....	77
RÖPKÉPTLEN	77
KÜLÖNALKU	78
MEGINT	78
MESSZE MÉG A MEGVILÁGOSODÁS.....	79

SILÁNYPOLGÁR.....	80
AKI NEM ÉRTI.....	81
KORONAVIRTUS.....	82
HOGY LESZ VÉGE?	83
CREDENDO VIDES.....	84
HA... ..	84
NÉMA HARANGOK	85
JÓ LENNE HINNI	86
BELÜLRŐL FESZÍT	87
AZ ESEMÉNYHORIZONTON TÚL	88
SUBMERSIO	88
MOZDULATLANUL	89
SEMMI EXTRA.....	90
CSŐRE TÖLTVE.....	91
A GYÜTTMENT.....	91
GYERMEKÉRE VÁRVA	92
SZERESD!.....	93
- גורל -	94
DÉLUTÁNTÓL REGGELIG... ..	94
NEVER SAY GOODBYE.....	95
ΔΩΣΕ ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΗ	95
SMARAGDZÖLD	96
HUMOR HEROLD	97
JELÖLETLENÜL.....	98
LÁTÓKTÓL LÁTÓKNAK	99
KŐ A KŐ FELETT	100
KOPJAFÁ A HARGITÁN.....	100
STIGMA.....	101
HOLT KÖVEKRE VÉSETT LÁNGBETŰK.....	102
TÉTOVA	103
MIT AKAR MA A KARMA KARMA?	103
TÖKÉLETES BŰNEINK.....	104

THEORETICUS	105
A VÉGSŐ STÁCIÓ	106
SZALONKÉPTELEN	107
SVÉDASZTALOS	107
A SZÁMÚZÓTT	108
SZÜKSÉGTELEN	109
OPPORTUN(Y)ISTA.....	110
PARALELL	111
INSTANT.....	111
NEM KÍMÉL A SZÓ	112
ÉRTEM NEM KÁR.....	112
HA INNÉK.....	113
KÉT MÁSODPERC	114
POKLOKRA SZÁLLSZ A MENNYEKIG	114
LÁTOD?.....	115
JANUÁRBAN	115
KÉSZÜLJ A SHOWRA!	116
AZTÁN MIND MEGFOGADJUK... ..	117
SAY SOMETHING.....	118
MÉG EGY KICSIT	119
NOVEMBER VÉGI ANZIX.....	119
ONLY FOR THE FALSE HEARTED	120
VÖRÖS NAP	120
LÁNGOL A CSIPKEBOGYÓ	121
XENOMORPH.....	121
LELKEMET TAPINTANÁD	122
VISZONZATLANUL	122
AMIT A SZÍV MA VET	123
KÉK ÓCEÁN	123
BITANGKERINGŐ	124
NAP- ESTI SKIZOFRÉN	125
ITT A FÖLDÖN.....	126

NEM CSAK A JÓ MÚLIK EL	127
IGEN, VAGYIS NEM.....	128
INTELLEKTUEL	129
NINCSENEK SZEBB SZAVAK.....	130
BESZÉDES PÉLDA- BESZÉDES	131
NAGYSZOMBATON	132
KI VÉDI MEG?.....	132
TE ELVINNÉD?.....	133
A HITEHAGYOTT.....	134
HÍVÁS.....	134
ATARAXIÁS.....	135
hangyaság	135
IGAZ SZÓ.....	136
SZÍVHANG ÉS HALLGATÁS.....	137
LÉGY HÁLÁS KEDVESEM.....	138
SOHA.....	139
ÖNKÉNTES SZÁMŰZETÉS.....	140
CIZELLÁLT	141
MEZÍTELENÜL.....	142
SOSEM MÚLHAT EL!.....	143
MA SZÓLNI KELL!	144
KÖZÖNYBE RÉVÜLŐ	145
BÁRCSAK	146
TISZA-PARTI GONDOLATOK.....	147
LÁGYAN KOPPANÓ	147
ЧЕРНОБЫЛЬ - 1986.04.26.....	148
ÁCIÓ-KÁCIÓ	149
BIRTOKOLNI VÁGYOD	150
FELEJTENI KELLENE.....	151
AMIKOR ANDERSEN MESÉIT HALLGATOD	152
MÁR NEM KÉREM	153
SZÍV FELETT A HEG	153

PARALYZED.....	154
«» két mosoly között «»	155
RÚZSFOLT REGGELIG	155
VAN EGY FIXA IDEÁM.....	156
ÁTKOZOTT VAGYOK!	157
FÁJLOK A LAPTOPON.....	157
SZABAD AKARAT.....	158
PINCEDOH.....	159
JEGYZET.....	159
PERFORMANSZOS.....	159
CSAK EGYSZER MONDOM EL	160
MINDEN NAP BÚCSÚZOM	161
KÉS FESZÜL	161
PREKONCEPCIÓ.....	162
HOLT KÖVEKRE.....	163
CRAWLING.....	164
FOSZTÓKÉPZŐS	165
KÖZHELYES(?)	166
ÓVATOS SZÚRÁS.....	166
REJTÉLYES NYÍLT TITOK.....	167
SEM VELED SEM NÉLKÜLED	168
SPIRÁL.....	169
BÁNJA ÉG.....	169
∞ TEREMTŐ AKARAT ∞	170
TÚL KEVÉS.....	170
«« valaki mégis válaszolt »»	171
»» nem mindhiába ««	172
VISSZAVÁGÓ	172
VÉGTELEN JELEN	173
WITHOUT MERCY	173
SAROKKÖVEK	174
NYÁRI SZESZÉLY	175

MINDENED FELADVA SEMMIÉRT	176
SINCE THE LAST TIME THAT I SAW YOUR PRETTY FACE	176
BETWEEN DEMONS	177
HAMISÍTHATATLAN	178
HÉTKÖZNAPI REJTJELEK	178
KÖZ(?)HELYES	179
PRIVÁT PURGATÓRIUM - ARRA GONDOLOK -	180
RÓZSAPÍR VIRÍT	181
FEJLÖVÉS	182
TÉVESZMÉLETLENÜL	183
OKTÓBER 23-A ELŐTTRE ÉS UTÁN	184
MENNYIT ÉR?	184
SZKEPSZIS	185
ZAFÍRKÉK	185
CSENDES ESŐ	186
LÉLEKIG HASÍT	187
INTERPRETATION	187
SZEXEPILÁL	188
EGYSZER	188
ESŐ ÉG MA RÁM	189
...ÉN TIED...	190

HAKNIKU

érték- „rontás”	192
sivalkodós	192
jégesőben	192
óccsó vigyed	192
csillogó szemű	192
van néhány bomba	192
ehetetlen	192
csótánykeringő	192

nyakatekert.....	192
tömör gyönyör	192
kecskerágott	193
felsepertél?	193
fejbúbtól derékig	193
harmatcseppes.....	193
brutális tangó.....	193
torkos csütörtök.....	193
elemózsiás	193
bebábozódott	193
lyukas merőkanállal.....	193
hass alkoss gyarapíts!.....	193
találkozás.....	194
neonfényes	194
ünnepi valczer	194
kedves a télanyó	194
most jöttem balról.....	194
gyere sunnyogj!.....	194
zombie cocktail	194
mélyrepülő.....	194
kézzrátétes.....	194
na ne hüléskedj'	194
sam sem.....	195
stoppos	195
sima a buksi.....	195
fokhagymás baugette	195
kretén szegény.....	195
bűbájos.....	195
elragadtatás	195
per/verzió	195
szilvalekváros	195

zsinórmérték	195
ingyen ebéd	196
tarkólövés	196
tenger-ész	196
kukoricaprósza.....	196
tiki-taki	196
aranygaluska.....	196
béke időben.....	196
húsvéti guszi.....	196
sztrájktró	196
golyós análdudor	196
gyurgyalag.....	197
valag-rendes	197
asztalos	197
könyvporlasztó	197
snájdig legény	197
sokkoló	197
vöröshagymás kőrözött.....	197
olyan szép sárga	197
szájfényszagos	197
körmönfontoló	197
szívdobogtató	198
s- pont-Ä-n.....	198
trollfocis	198
rózsaszín luftballonos	198
röhögényes.....	198
sajtszagú	198
ez is óccó	198
lúdbőrös	198
furunkulus	198
speciális kontúr	198

szabadságharcos.....	199
rosszallós	199
propagandista.....	199
vendetta.....	199
égszakadásos	199
lerongyolva.....	199
verhetetlen	199
párkereső párját ritkítja	199
rokonlelkek.....	199
könyöradomány	199
korszak-alkotó.....	200
seprűnyél.....	200
derekas dolgok.....	200
mosatlan csetres.....	200
pangó agyvizek.....	200
csomagolatlan	200
visszakérődzés	200
gasztroklubbos	200
mennyei.....	200
szuperszonikus	200
mártogatós	201
prémvadászok.....	201
ceremóniamester	201
gitárhúrszagató	201
megoldjuk okosban.....	201
fekete lyukas zokni	201
„vöröslámpás“ negyed	201
gyermek(+)őrző	201
ízletes.....	201
amatőr profizmus	201
klasszikus	202

kedves hisztéria	202
selejtező	202
takaréklángon.....	202
briliáns	202
atlantiszi vakáció	202
vekkeres	202
jó nagy túró csusza.....	202
kele-kótya	202
a potyautas és a rakomány.....	202

PRÓZA

Valahol Magyarországon... ..	204
A csiszolatlan lélek és a tökéletesség vágya	206
Az igazi szépség	208
Énkép és szabad akarat	210
Korunk pestise az irigység és ami az mögött található	212
Az igaz barátság és a testvéri szeretet.....	214
„Ecce homo“ a terv része: - tudatos létezés	216
Utószó: - Amikor illene valamit mondanom	219
TARTALOMJEGYZÉK	222

<https://dunapartmagazin.hu/>

<https://dunapartmagazin.hu/kategoria/archivum/dunapart-kortarsak-sorozat/>

<https://dunapartmagazin.hu/kategoria/szerzo/varju-zoltan/>

A jó tanítvány nem másolja le egy az egyben a mesterét, hanem megpróbálja önmagát a mester szintjére emelni, a tőle kapott tudás által. A jó mester pedig megtanítja a tanítványnak, hogyan tudja önmagát mesterien megcsiszolni az átadott tudással...

Minden szívnek, van egy bal és egy jobb fele. Az egyik fele benned dobban azokért, akiknek a szereteted adtad, míg a másik fele azokban, akiknek a szívében élsz...

ISBN 978-615-01-8834-8

dm